XXIV. évfolyam, 3. szám Ára: 1,80 Ft 1968. január 18

# Ludas Matyi

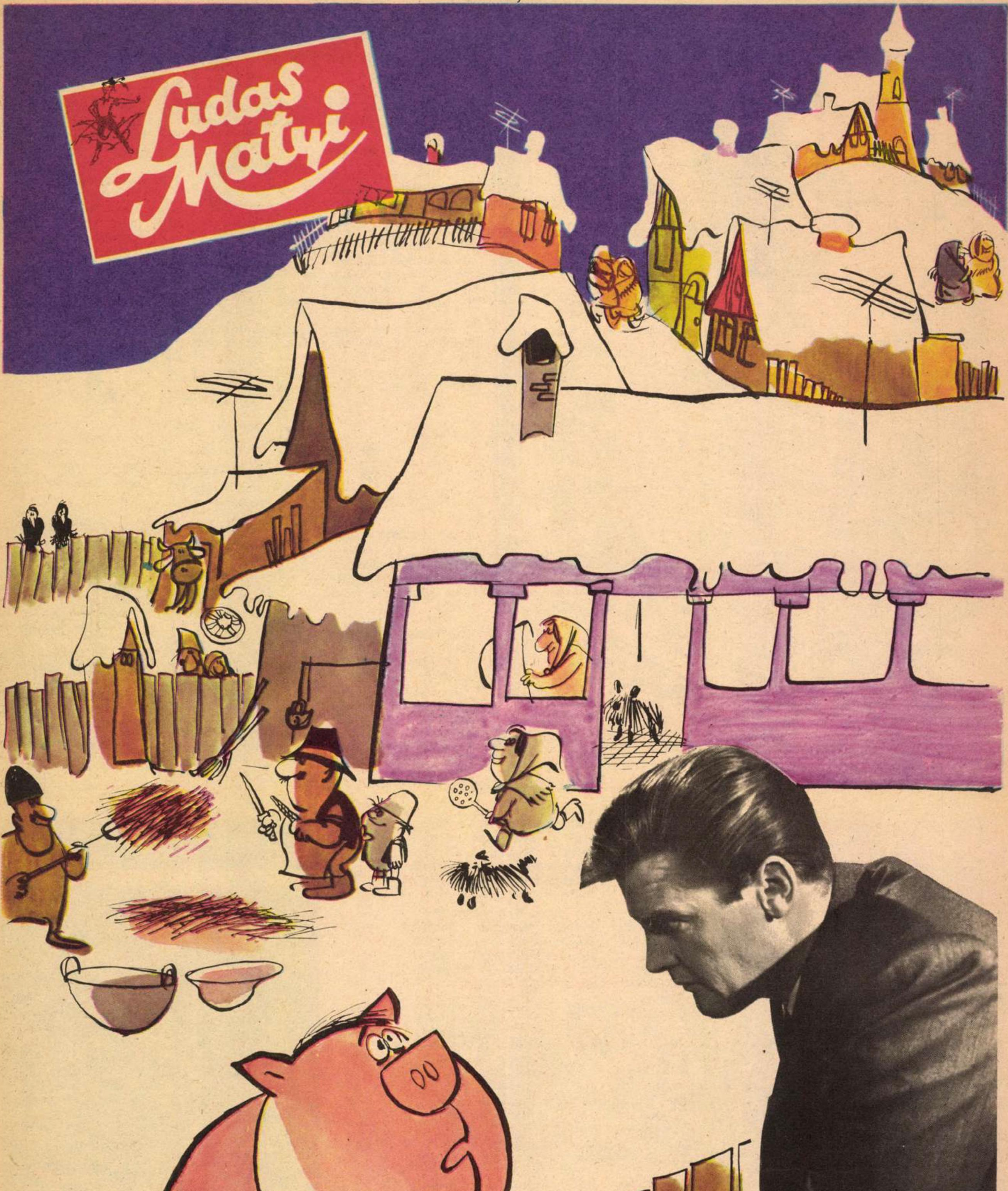

Sajdik Ferenc rajza

**Segítsen, Templar úr! Az a böllér ott valamire készül ellenem...**

## MAGASLES

Endrődi István rajza

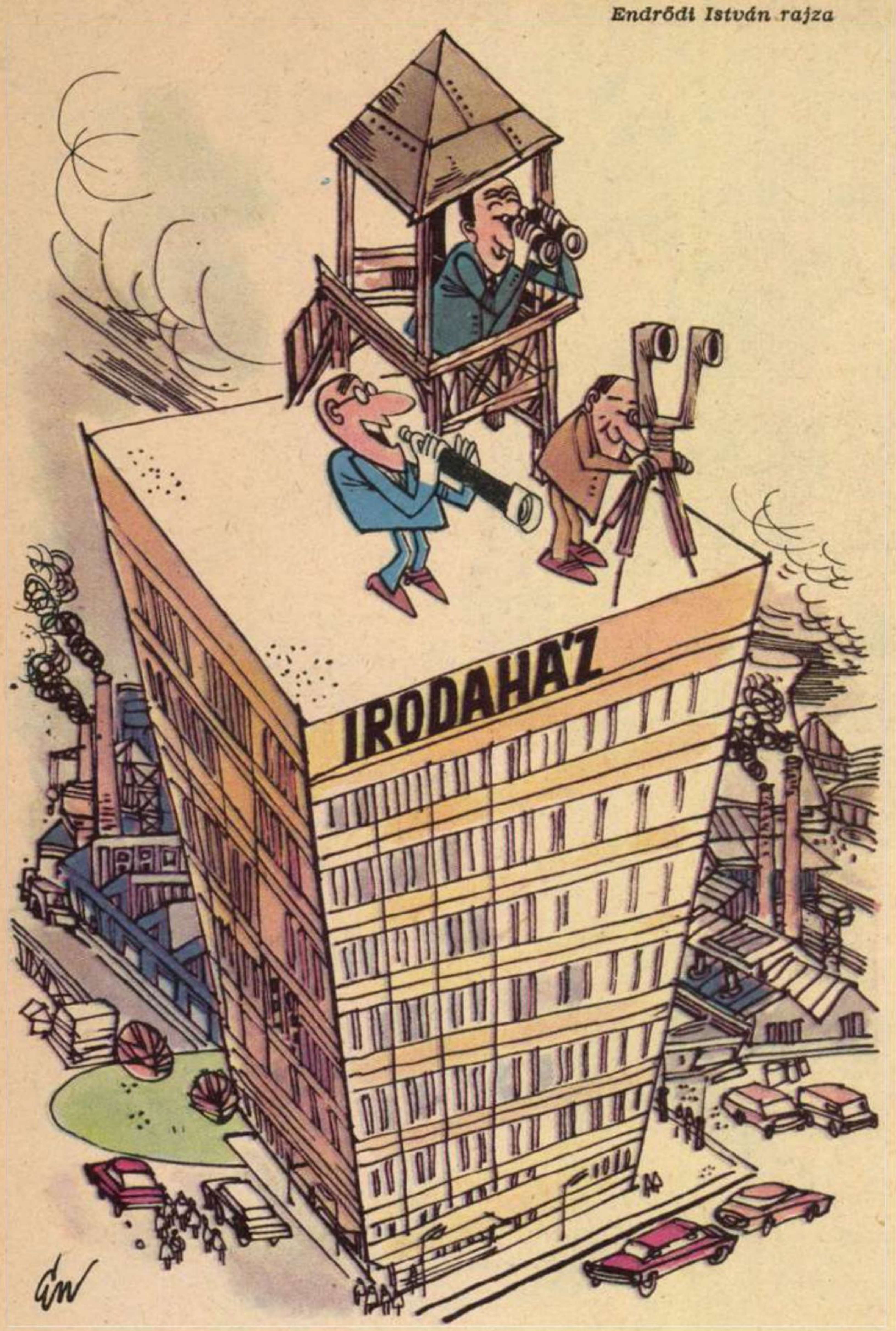

— Innen legalább van perspektívánk!...

# TELEFONOK

— Halló! Zirc kartársat kérem a Lavorosztályról!

— Tévedés. Ez magánlakás.

— Ha nincs ott a Zirc, akkor tessék küldeni az alagsori meleghengerműből Tropákot.

— Mondtam, hogy magánlakás. Különbenis, hogy kapta meg a számomat? 273—347-et hívott?

— Igen.

— Jegyezze meg, hogy a 273—347 titkos szám.

— Szabad mégegyszer? Mennyi a titkos száma?

— 273—347. Nem szeretem, ha telefonon molesztálnak. Szíveskedjék terjeszteni, hogy ez a szám titkos.

*

*— Halló! Stég Lajos?*

*— Igen. Kivel beszélek?*

*— Itt Drobák Jocó. Csak azt akartam közölni, hogy e hét csütörtökén, délelőtt tizenegy órakor, meglepetésszerű ellenőrzés lesz nálatok.*

*— Délelőtt tizenegy óra? Az nekem nem jó. Sajnálom, de addig nem tudom az árut elrejteni. Próbáljátok áttenni péntek tizenkét órára.*

*— Rendben. De kérlek, légy nagyon meglepve.*

*— Természetesen. Köszi.*

*— Szívesen. Máskor is.*

*

— Halló! Telefonébresztő szolgálat?

— Igen. Parancsoljon.

— Tegnap este telefonáltam, hogy ma reggel hét órakor ébresszenek fel.

— Igen, de...

— Tudom. Mégcsak hét óra lesz öt perc múlva. De későn feküdtem le. Az a kérésem, hogy inkább szíveskedjen negyed nyolckor ébreszteni.

*

*— Halló! Szeretsz?*

*— Szeretlek.*

*— Pardon. Akkor téves. Azt hittem a feleségemmel beszélek.*

*

— Halló! Annus?

— Igen.

— Itt a férjed. Azért hívtalak fel, hogy nyugodtan ebédeljetek nélkülem. Egy kicsit később jövök haza.

— Mikor?

— Az ügyvédem szerint 1972 előtt nem igen szabadulok.

*

*— Halló! Pályaudvari tudakozó?*

*— Igen. Tessék.*

*— Mikor indul a nyíregyházi gyorsvonat?*

*— Nyolc óra tizenöt perckor. Az előbb ment el.*

*— Ez biztos? Hű, ebből nagy kellemetlenségem lesz.*

*— Miért?*

*— Én vagyok a mozdonyvezető!*

**Galambos Szilveszter**

# Etetés

A tudományos világ évszázadok óta ismeri a földevők szektáját. Ezek egy bizonyos fajta földdel táplálkoznak, amelynek tápértékére, jobb híján, esküsznek.

Nálunk új, másfajta szekta van kialakulóban, a papírevők szektája. A különbség csak annyi, hogy a papírevők nem önként, és nem tápértéke miatt eszik a papírt, hanem mert muszáj a szerencsétleneknek, mert úgyszólván etetik őket papírral.

Az úgy van ugyanis, hogy az ember vásárol pár darab fruttit, karamellát, vagy egyéb hasonló ártatlannak látszó édességet, akkor vagy véresre kaparja a körmét, hogy szétmarja egymástól a néma szerelmesekként összegabalyodott papír- és cukormasszát, vagy lombikok, görebek és villanykemence segítségével vegyi analízis útján választja el őket egymástól. Miután azonban ezek nehéz dolgok, nem marad más hátra, mint jó képet vágni a dologhoz és az édeskés ragaccsal együtt elrágcsálni, lenyelni, bepapikázni a papírt is.

Na már most, ha népgazdaságunkon segít az ember azzal, hogy minden karamellához, vagy tíz százalék papírt is megzabál, nem bánom.

Ha a skandináviai Fjörnboróban tavaly megtartott orvoskongresszus glukonesztáziai szakosztálya úgy döntött, hogy a fogzománc szempontjából sokkal egészségesebb a papír, mint a cukor, egye fene.

Ha azonban nem ezek az esetek forognának fenn, akkor viszont lenne egy javaslatom.

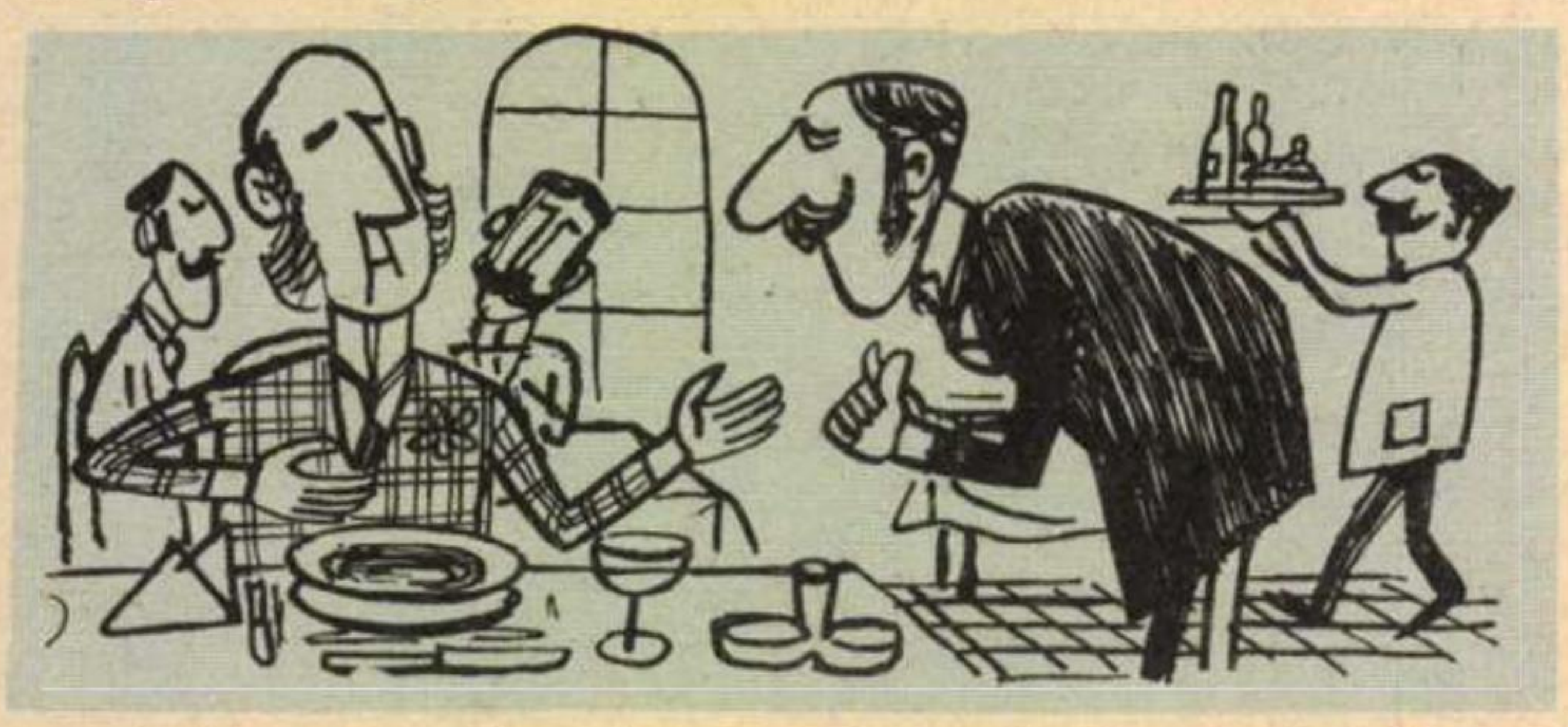

Molnár Ferenc írta meg, hogy a híres Podmaniczky Félix a városligeti Vampetics-étteremben egy ízben hívatta a tulajdonost, mert a levesében két légy volt.

— Édes Vampetics úr — mondta finoman, halkan Podmaniczky —, nagyon szép öntől, hogy megpróbálja eltalálni az ízlésemet, de honnan veszi ön azt, hogy én éppen két léggyel szeretem a levest? Nagyon kérném, legyen szíves ezentúl a levest üresen, légy nélkül szervirozni nekem, és mellé egy kistányéron, külön a legyeket. Majd én teszek a levesembe, amennyit óhajtok.

Hát így van ez a papírral is. Kérjük, külön szervirozni a karamellát, és külön a papírt. Majd mi eszünk a papírból, amennyit óhajtunk.

**Soós András**

## FOTÓZZON A LUDASNAK!

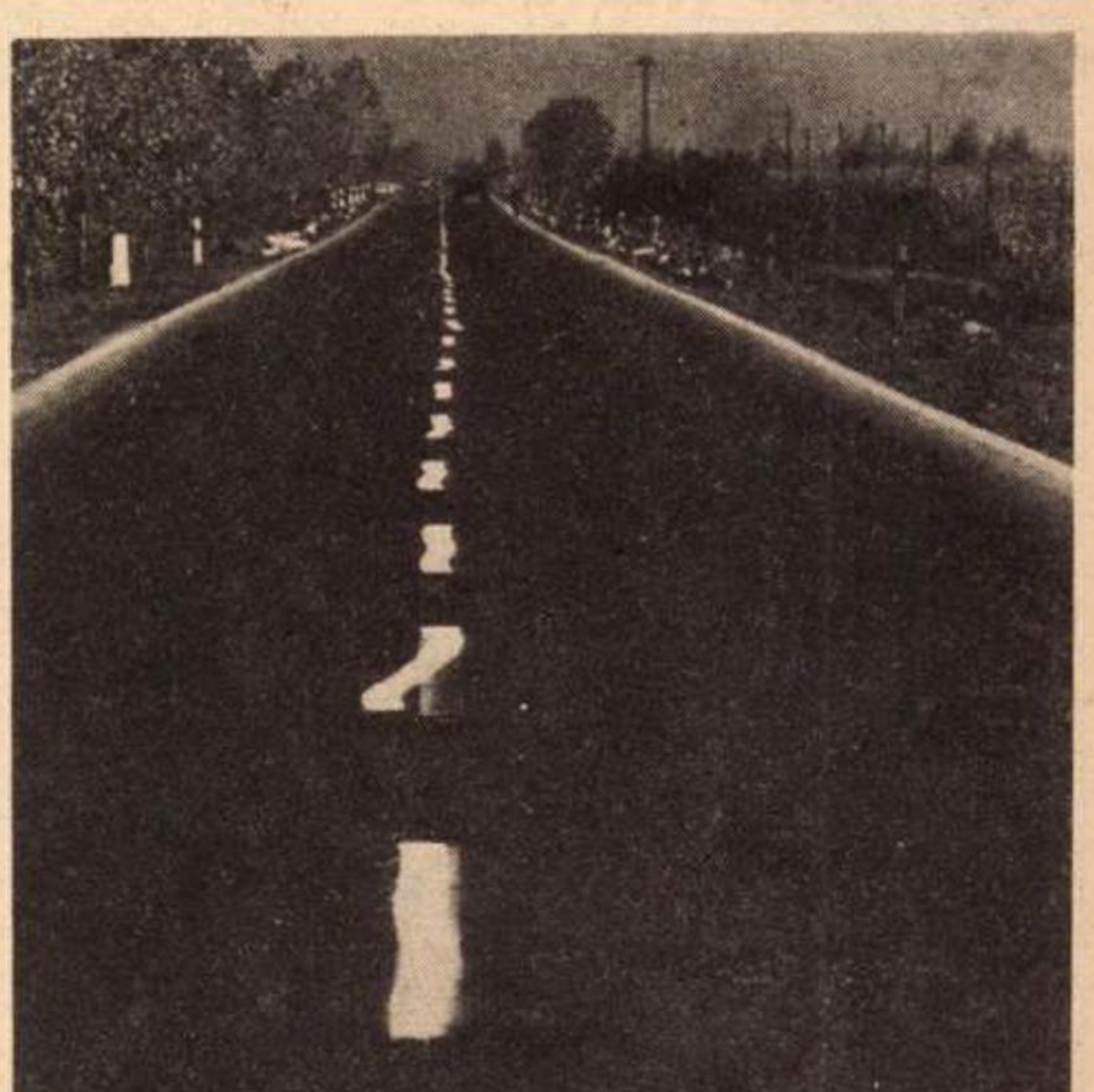

*Terelő vonal, kizárólag ittas vezetők részére, a 4-es főútvonalon, Debrecen és Hajdúszoboszló között.*

**(Beküldte: Bencze László, Debrecen)**

# BUM

(Boldog Új Mechanizmus)

*Volt nekem egy karosszékem.*
*Rég nem néztem rája szépen*
*Leeresztett a rugója,*
*Nem vártam, hogy bárki óvja,*
*Toltam ide, toltam oda, —*
*Hogy megmaradt, szinte csoda...*

*Volt nekem egy prémkabátom,*
*Szűk a vállon, bő a háton,*
*Kicsit csapzott, kicsit hosszú,*
*A szívemben bősz a bosszú,*
*A szekrénybe akasztottam,*
*Végnapjait várja ottan!...*

*Volt egy kályhám. Nem becsültem.*
*Többször mondtam lelkesülten:*
*— Mégy a MÉH-be, ha nem fény-*
*[lesz,*
*Az életem végre szép lesz,*
*Nem permetez rám a vaspor,*
*Nem kormollak pitymallatkor!...*

*S ekkor jött az ...értéktöbblet.*
*Eme cikkek ára több lett.*
*Megszépült a karszék nyomban,*
*Főhelyen áll otthonomban.*
*Becsületet nyert a bunda,*
*Az a bolond, ki megunta!*
*És a kályha... Hol a kefém?*
*Ragyogóra hadd kenem én!*
*Csutakolom meghatottam...*
*B.U.M! De jól meggazdagodtam!*

**K. Tóth Lenke**

GÖRÖG AMNESZTIA

*Barát József rajza*

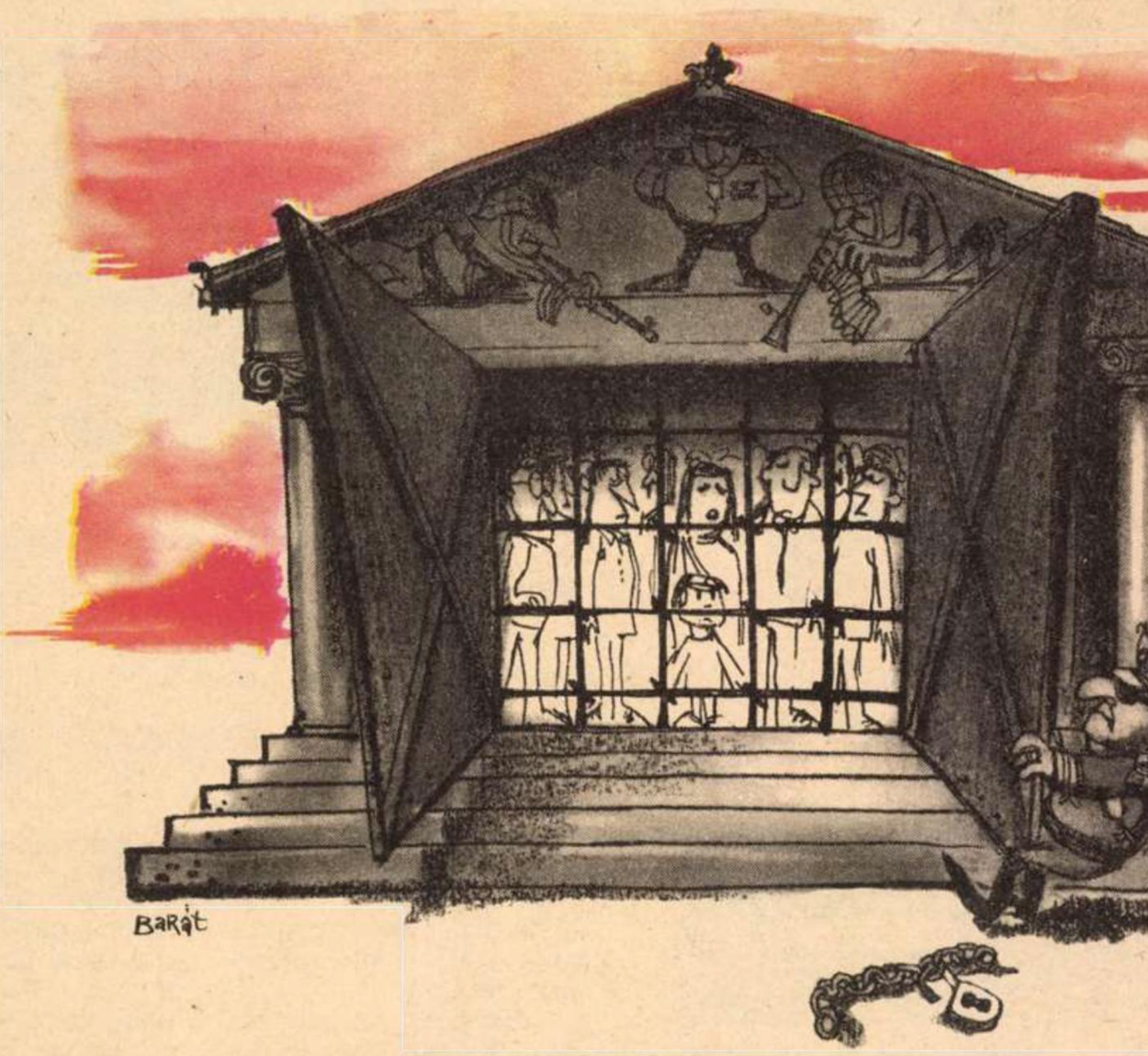

Ő IS A PIACRÓL ÉL

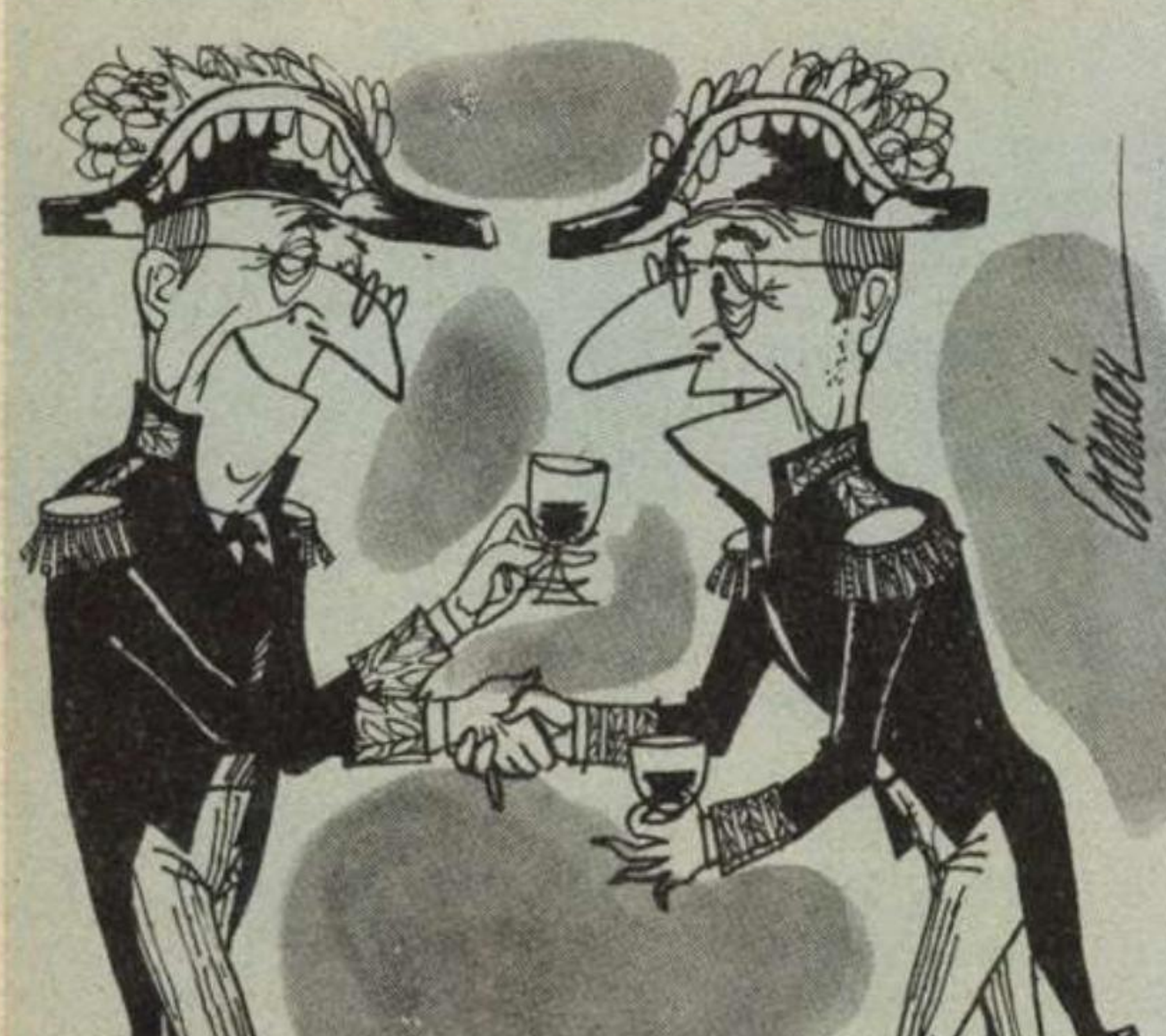

– És kívánok neked sok feszült nemzetközi helyzetet!

KEMÉNY JÁTÉKOS

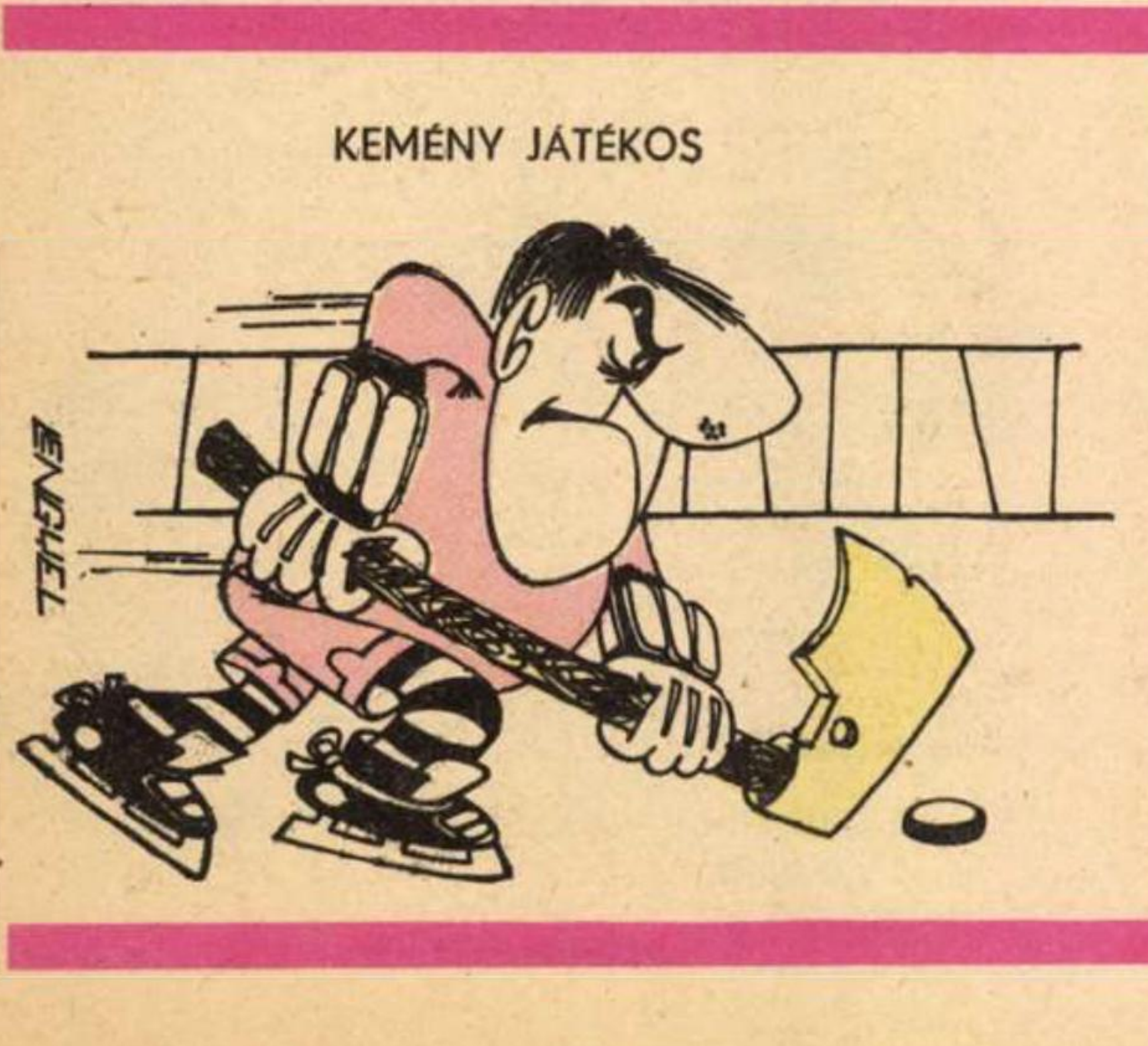

# A NEMES SZENVEDÉLY

Társadalmunk időnként ellágyul. Mi több, előfordul, hogy egész dolgozó népünk sír, zokog, mint a záporeső. Az elgyengülés legtöbbször úgy kezdődik, hogy elfacsarodik a szíve egy újságírónak. Megírja az okát. Hatására kibugygyan az első könnycsepp. Aztán csakhamar patakocska lesz belőle, a patak viharos gyorsasággal folyóvá dagad, végül elönt bennünket a könnyek árja.

Most éppen a magányos nőket siratjuk. De ez csak átmeneti jelenség. Lehet, hogy holnap a férjes asszonyokat sajnáljuk, holnapután a nős férfiakért szakad meg a szívünk, aztán sor kerülhet az agglegényekre is. Mert minden csak idő kérdése.

Most tehát éjt-napot eggyé téve hullatjuk könnyeinket a magányos nőkért. E nemes szenvedély a filmrendezők, a szociológusok és pszichológusok jóvoltából egyre lángolóbb. Statisztikákat, teszteket készítenek, lankadatlan szorgalommal látogatják és faggatják a pacienseket, végül összegeznek és épületes konklúziókat vonnak le a tapasztalataikból.

A kialakult végeredmény objektivitását tanúsítandó, végighallgattam Kadarka Elek magánszociológus és szakíró ilyen irányú beszélgetését Galuska Péterné, három gyerekkel elhagyott magányos textilmunkásnővel. Íme:

— Mit csinál mindig Galuskáné lelkem?

— Tegnap este éppen a negyedik gimnazista fiam szülői értekezletén voltam. Jól tanul a kölyök, nincs vele semmi baj, csak folyton szétfocizza a cipőjét.

— Meg az a rettenetes magányosság...

— Képzelje, Ilonkám tízéves korában kapta meg a bárányhimlőt, de nem engedtem meg, hogy elvakargassa. Így aztán hálistennek nem maradt sebhely seholsem. Mert tetszik tudni, egy lánynak mégsem mindegy, hogy milyen a képe...

— Meg aztán, ha nem volna olyan egyedül...

— Lacikával vagyok bajban, mert nincs hely a napköziben. Hiába járok a szakszervezet nyakára.

— Borzasztó, mennyire egyszál magában van maga...

— Megígérték, hogy az új mechanizmusban jövedelmezőbb munkahelyre tesznek. Nem mondom, ránk is fér. Három éhes gyerek száját naponta betömni — nem csekély dolog.

— Ugye Galuskáné, maga azóta olyan szomorú, mióta így egyedül maradt...

— Boldog vagyok uram! Boldog! Madarat lehetne velem fogatni.

— Hogyhogyhogyhogy?

— Tudja maga, mit szenvedtem én, mikor még itt volt az a két lábon járó boroshordó? Tizenöt éven át ütött, kiverte az összes fogaimat — nem mondom, az SZTK szép protézist csinált — eladta italért az utolsó rongyomat... Csomókban tépte ki a hajamat.

— De asszonyom, az én teszteim szerint maga lelkibeteg. Elidegenedett a társadalomtól.

— Hát ha tetszene szólni a szakszervezetnek a gyerek napközi felvétele miatt... Talán több időm lenne ilyesmivel törődni. De mire is kellene magának, hogy én arra gondoljak?

— Hogy a tételeimet bizonyítsam! Mert tetszik tudni, a magányos nők lelkiélete az én hobbym, illetve a nemes értelemben vett fixa ideám. Enélkül nagyon magányos lennék...

**N. I.**

### UTÁNPÓTLÁS

*Pusztai Pál rajza*

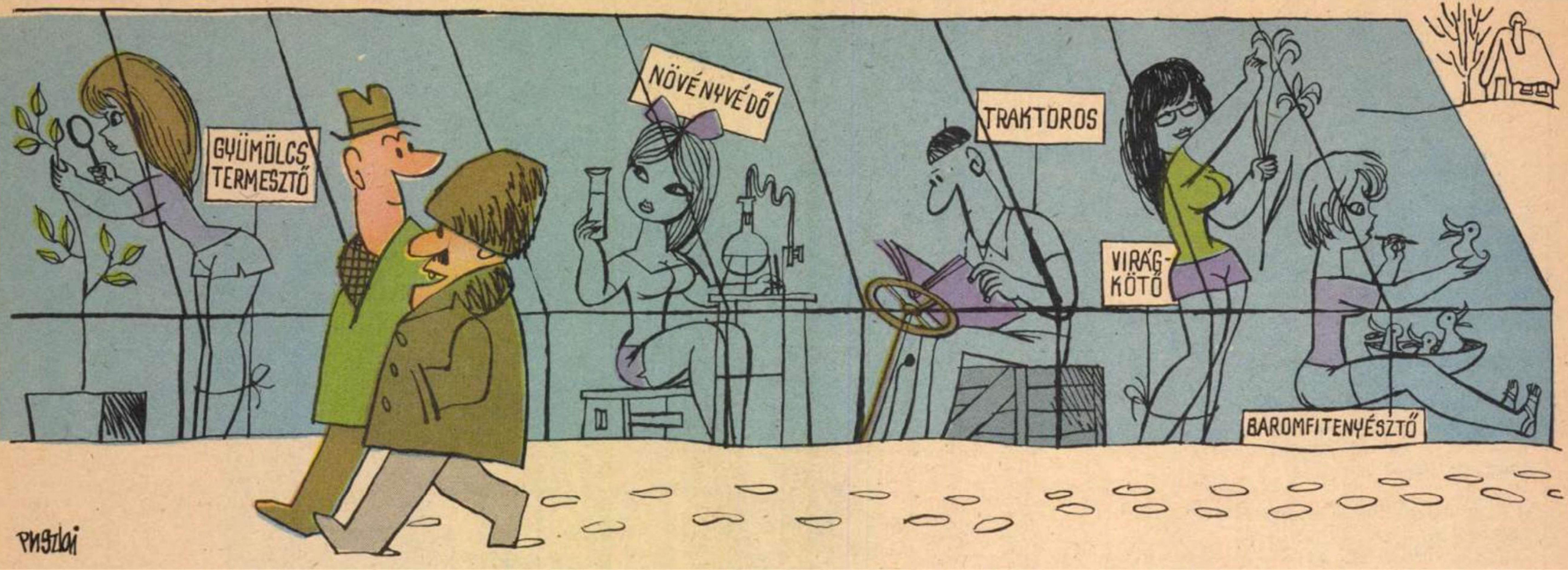

– Tavasszal kiültetjük őket az életbe...

# Balszerencsés nap

Én vagyok a legfigyelmesebb férj a világon. Nálunk nem is lehetne másként.

Meg kell ünnepelnem minden évfordulót és más egyebet, ami ajándékozással jár. Már az elején így vezettem be. Nem is én, hanem a feleségem.

Ünneplem tehát a megismerkedésünk napját, a házassági évfordulónkat, a feleségem névnapját, születése napját, az újévet, a húsvétot, a karácsonyt, és azt a napot is, amikor a budai hegyekben sétáltunk. Csak a lényegesebbeket soroltam fel...

Hogy egyetlen esedékes megemlékezést se mulasszak el, az év első napjaiban előjegyzem új naptáramban a terminusokat. Tegnap mégis végzetes mulasztást követtem el.

— Ki kell huzatnom a bölcsesség-fogamat — mondta reggel a feleségem. — Egész éjjel gyötört, nem kínlódom tovább vele...

Pufókra duzzadt az arca, bánatos volt és megviselt. Vígasztaltam, hogy nem fog fájni, de ő nagyon gyengéd feleség s megnyugtatott: ne izguljak érte, egyáltalán nem fél egy vacak foghúzástól. Elbúcsúztam tőle és a lépcsőházban beírtam a noteszomba, hogy *„Este foghúzásról érdeklődni!”* Kitéptem a noteszlapot és a zakóm szivarzsebébe süllyesztettem. Minden reggel itt gyűjtöm a legfontosabb napi teendőkről készített feljegyzéseimet, hogy el ne feledkezzem róluk. Ez a legbiztosabb módszer...

Este, vacsora előtt a szokásos kölcsönös érdeklődés: hogy és mint telt el a nap? Amikor már minden témát kimerítettünk, a feleségem fürkésző tekintetére figyeltem fel, és persze arra is, amit mondott.

— Meg sem kérded, kihúzták-e a fogamat és hogy vagyok? — kérdezte epésen, én pedig már abban a pillanatban, mintegy igazolásul, benyúltam a szivarzsebem mélyébe, és előkotortam a négyrétre hajtott noteszlapot.

— Látod, hogy nem felejtettem el — jelentettem ki öntudatosan.

— Már nem vagy a régi — szólt keserűséggel, mintmár annyiszor. — Még külön emlékeztető is kell neked a fogamról! Egy feljegyzés! De még így is megfeledkeztél rólam.

Gúnyolódását elengedtem a fülem mellett. Valahogy meg kellett óvnom a jó híremet, a figyelmességemről kialakult legendát.

— Bebizonyítom, hogy mennyire tévedsz — mondtam határozottan. — Nyúlj a bal belső zsebembe, neked hoztam, fájdalomdíjként a fogadért.

Nem kellett még egyszer bíztatni. Belenyúlt és egyetlen mozdulattal kiemelte titkolt és féltve őrzött betétkönyvemet. Másfél év óta spórolgattam össze azt a kis pénzt és éppen aznap kerekítettem fel háromezer forintra, ezért volt nálam.

— Igazán a régi, figyelmes férj vagy — derült fel a feleségem és homlokon csókolt. — Csak te gondolhatsz ilyen gavallériával szegény fogfájós feleségedre.

Jobbról-balról megforgatta, majd nagy szakértelemmel lapozni kezdte a betétkönyvet.

— Másfél év óta mindig csak betét... — tanakodott.

— Igen, neked takarékoskodtam.

— Kedves tőled — folytatta. — De nincs a könyvben semmi forgalom, egyetlen kivét sincs bejegyezve.

— Miért s lenne? — kérdeztem.

— Gondolod, elhittem neked valamikor is, hogy a nekem időnként kölcsönadott négy-ötszáz forintot előlegként kaptad a főkönyvelődtől?

Dadogtam ennyi logika hallatán, valóban sohasem kértem egyetlen fillér előleget sem a főkönyvelőnktől, nem is adna. De mindig azt mondtam, hogy tőle kértem. Ki kellett találnom ezt a trükköt, hogy a kölcsönt visszakapjam a feleségemtől.

Hiába dadogtam, a feleségem kimondta a szentenciát:

— Neked még egy betétkönyved van, amiben látszania kell az úgynevezett főkönyvelői forgalomnak!

Mit is tehettem volna. A jobb belső zsebemből kivettem egy majdnem betelt betétkönyvet, egymást követték a ki-betétek. Ötezer forint volt benne, pontosan nyolc évvel ezelőtt kezdtem el gyűjtögetni, a legnagyobb titokban. Átadtam a feleségemnek. Most már egyetlen forintom sincs, kezdhetem újra előlről az egészet...

— Ez is a tied — mondtam. — Fájdalomdíj.

— Igazán peches napod volt a mai — nyugtatott kedvesen, mert ő mindig tudja, hogyan kell engem megnyugtatni, és a betétkönyveket becsúsztatta a rakós szekrénybe, két párnahuzat közé. Sose látom többé.

**Földes György**

ROSSZ A KÖZPONTI FŰTÉS

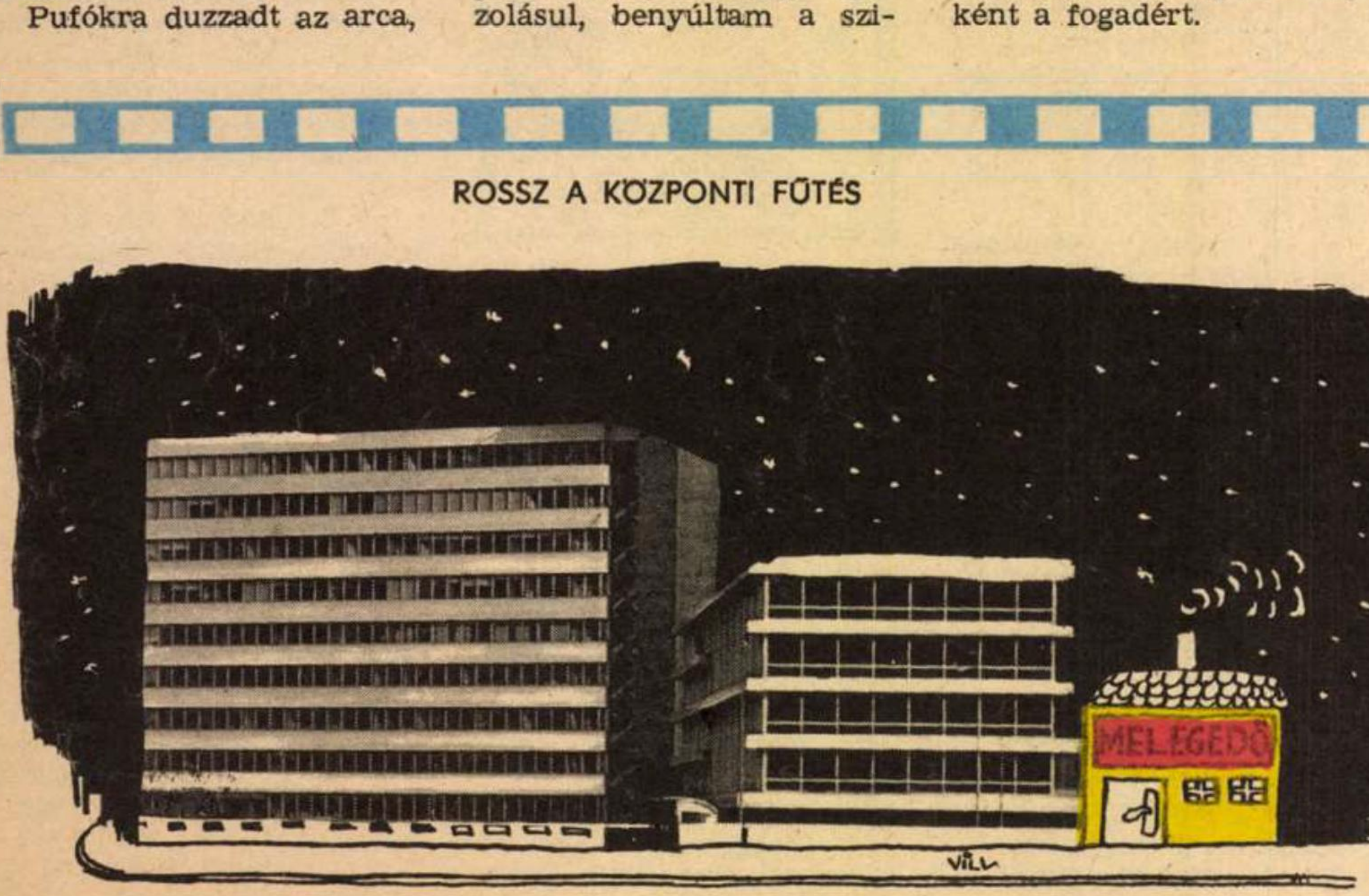

AZ ELSŐ MAGYAR MESTERSÉGES BOLYGÓ

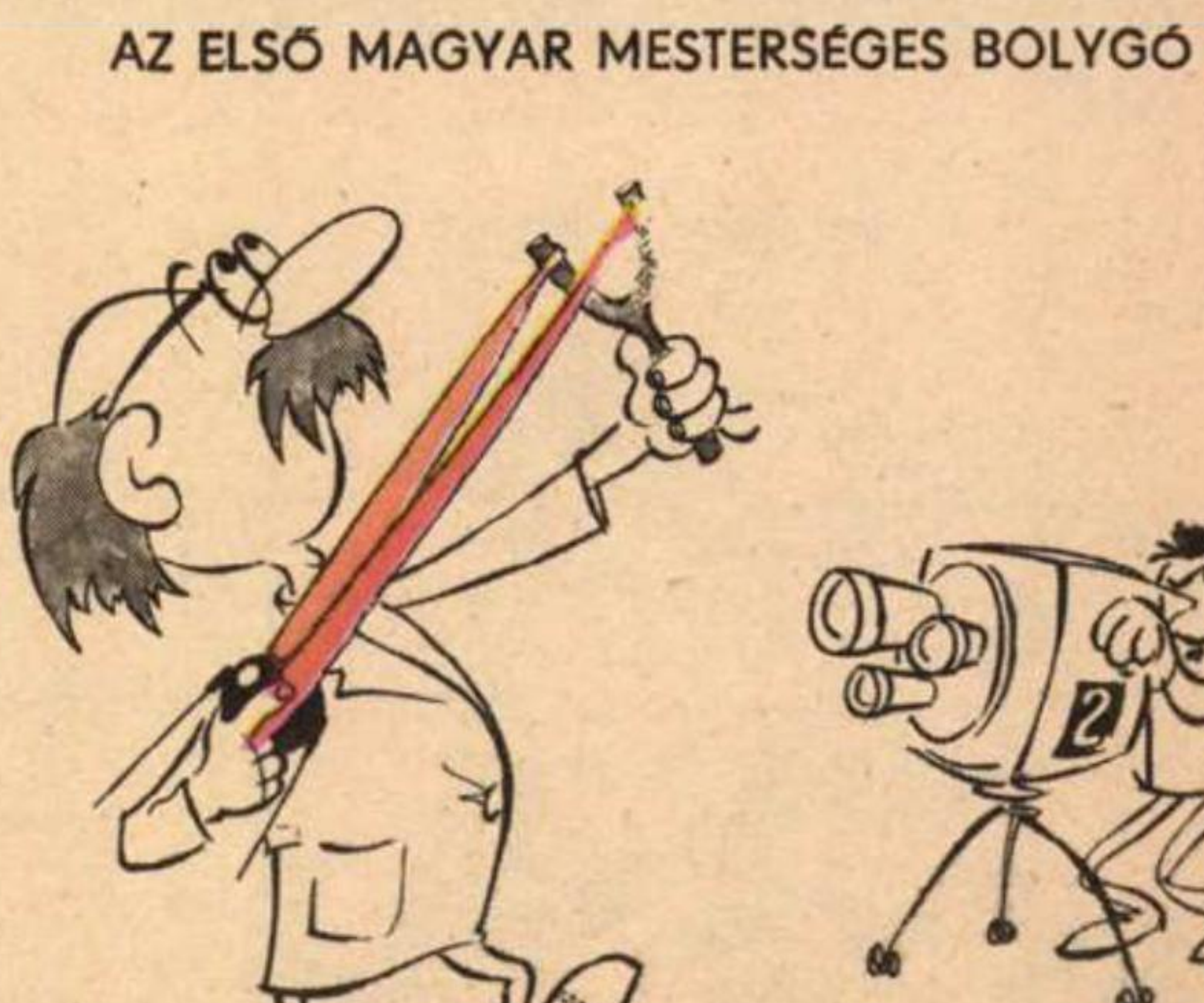

Kis ország vagyunk...

## MAKACS FÉRJ

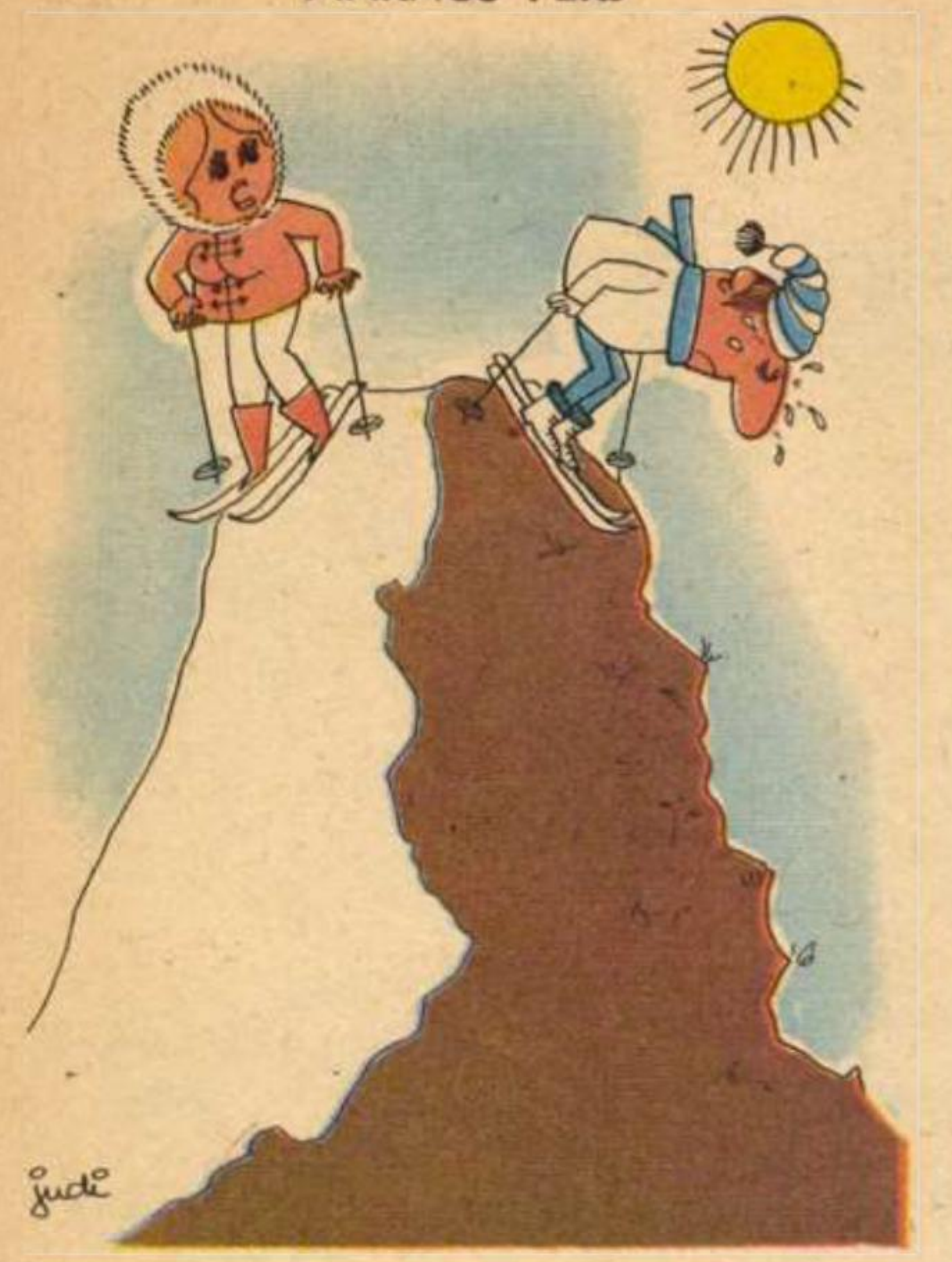

– Jenő, hányszor mondjam még, hogy ezen az oldalon van a hó...

## BÁTORSÁG

Várnai György rajza

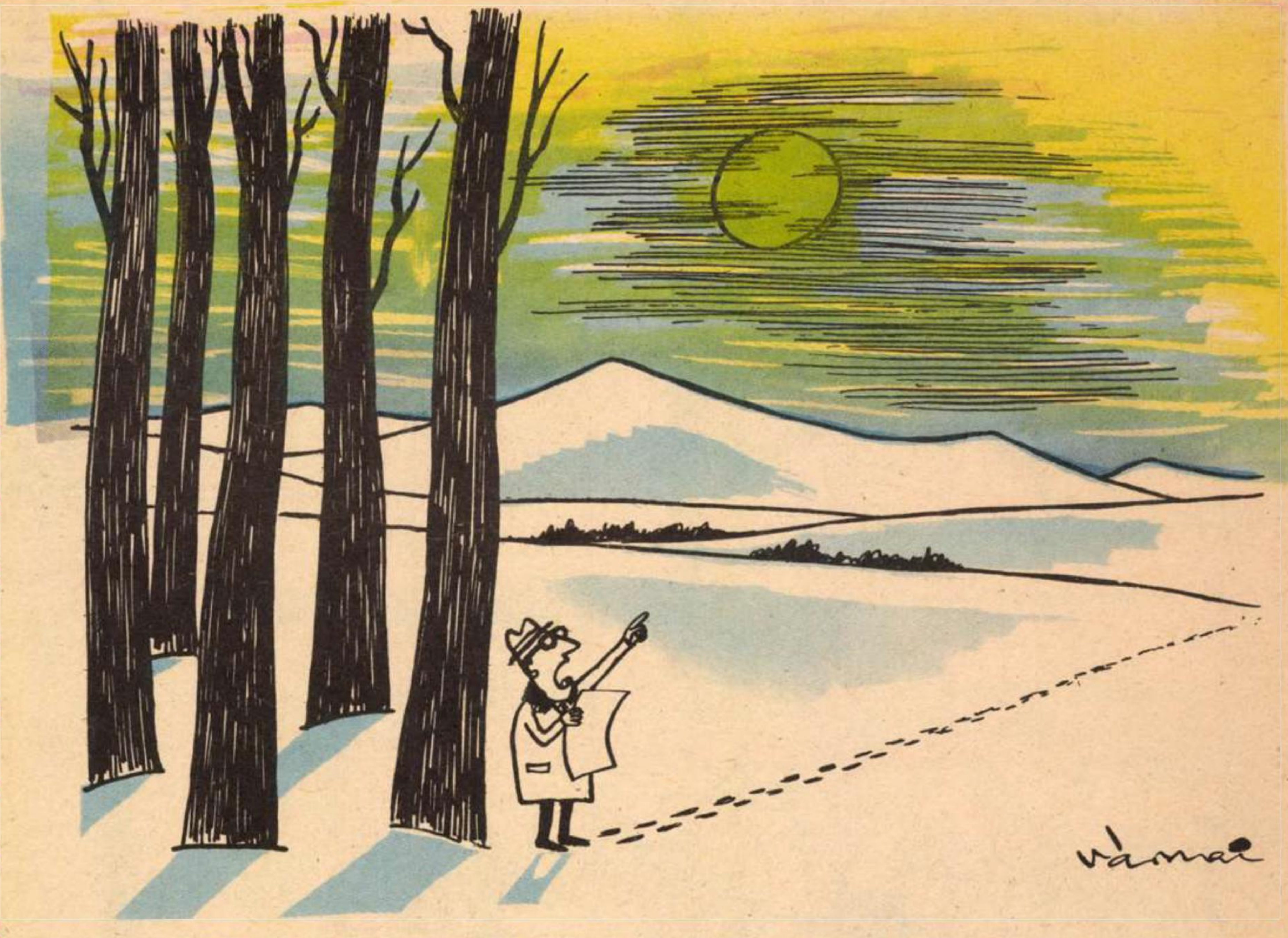

– Elvtársak, most megindokolom, miért nem tartom az igazgatónkat alkalmasnak a posztjára.

## BÜSZKESÉG

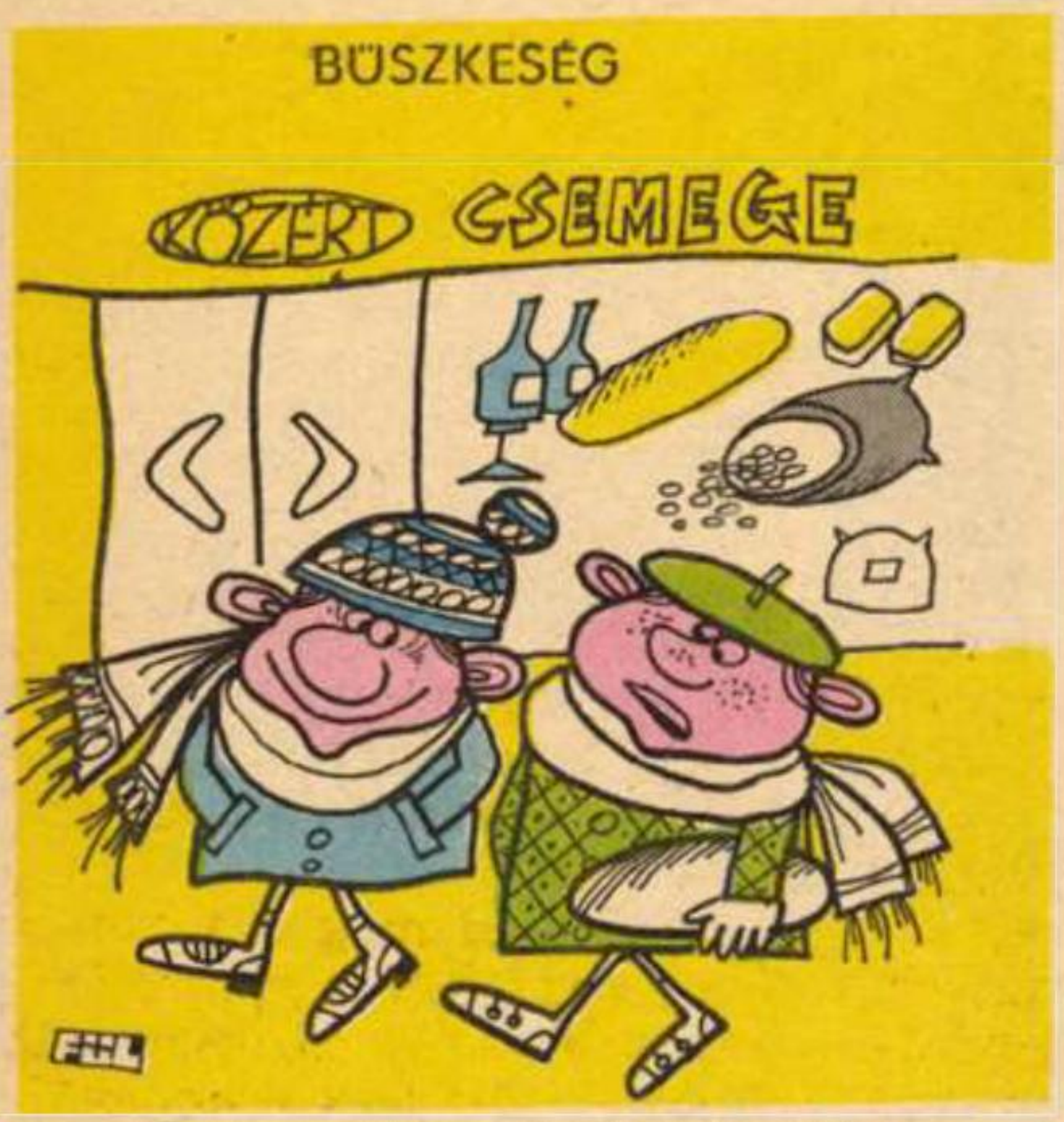

– Én vagyok a család kenyérkeresője!

– Te?

– Igen, én. Minden nap engem küld a mamám a Közértbe, hogy keressek egy kisült kenyeret!

## LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

### VÉGÁLLOMÁS — TELEFON NÉLKÜL

*Az Erzsébet híd megnyitása óta a 2-es autóbusz végállomása a Szendrő utcánál, pontosabban a Fodor utca 31-ben van. Eleinte csak egy fabódé volt az indítóhelyiség, s azt mondták, azért nem szerelnek bele telefont, mert az egész csak ideiglenes jellegű. 1965 végén kaptunk egy megfelelőbb helyiséget, de telefont még a közben eltelt több mint két év alatt sem kaptunk. Pedig nagy szükség lenne rá, mert ha csak egy-egy kocsi elromlik, vagy ha az út sikossá válik, csakis telefonon tudnánk gyors intézkedést kérni.*

*Azt mondják, azért nem kapunk telefont, mert a posta nem tud vonalat adni. Meglepő ezzel szemben az, hogy tavaly májusban épült meg itt a közvetlen szomszédságunkban, a Fodor utca 29-ben egy hatlakásos ház — és már mind a hatban van telefon!*

*A mi telefon-panaszunk nagyon sok fórumot megjárt már az elmúlt években. Szeretnénk, ha kálváriánknak a Ludas Matyi lenne a végállomása, és panaszunk megjelenése után, mielőbb megjelennének végállomásunkon a Posta emberei is, és felszerelnék a rég áhított telefont!*

**Tőkés Sándor**
FAÜ-ellenőr

*JANUSZ OSEKA:*

# REPÜLŐGÉP AZ ABLAKBAN

*Halló kérem az igazgató urat ... igen, személyesen szeretnék beszélni vele ... Kérem szépen, a lakásom ablakán berepült egy repülőgép. Biztosan eltévesztette az útirányt. A lakáshelyreállítási költségekről, meg a szükséglakásról szeretnék beszélni. Hogyan kérem? Az igazgató úr házon kívül van? És ki helyettesíti? Köszönöm, akkor kérem, kapcsoljon az aligazgató úrhoz.*

*— Aligazgató úr ... Azért keresem az aligazgató urat, mert egy repülőgép eltévesztette az útirányt és berepült az ablakomon. A lakáshelyreállítási költségek, no meg a szükséglakás ... Az aligazgató úr is házon kívül van? És ki helyettesíti? ... Akkor kérem, kapcsoljon a főcsoportvezető úrhoz.*

*— Kérem szépen, egy bombázógép berepült a lakásom ablakán, a helyreállítás, meg a szükséglakás miatt keresem. A főcsoportvezető úr értekezleten van? ... És ki helyettesíti? ... Pompás, akkor kérem a csoportvezető urat ... Milyen ügyben? Olyan ügyben, hogy egy repülőgép elfoglalta a lakásomat. A csoportvezető úr is házon kívül van? És ki helyettesíti? Kérem, akkor kapcsolja az előadó urat ... Milyen ügyben? Az ügy egyszerű: egy bombázógép a lakásomban kereste az ellenséget és berepült az ablakomon. Szeretném a helyreállítási költségeket, meg a szükséglakást megbeszélni. Sajnálom, hogy az előadó úr nincs benn. És őt ki helyettesíti? Ön személyesen? Pompás, jó napot kívánok. Amint mondani bátorkodtam, a lakásom ablakán berepült egy repülőgép ... Mit kérem? Az előadó úr megérkezett? Átadná neki a kagylót? Köszönöm szépen.*

*— Jó napot előadó úr, amiatt fáj a fejem, hogy egy repülőgép berepült az ablakon és nagyon szeretném megbeszélni az újjáépítési költségeket, meg a szükséglakást ... Megjött a csoportvezető? Kérem, várok ... Nagyon örülök csoportvezető úr, hogy sikerült elérnem. Azért hívtam fel, mert egy repülőgép eltévesztette az útirányt és bezuhant az ablakomon, most már csak az újjáépítés, meg a szükséglakás gondja van hátra ... Azt hiszi, hogy a főcsoportvezető úrral kellene beszélnem? Micsoda? Éppen ebben a pillanatban lépett be? Micsoda szerencsém van ...*

*— Főcsoportvezető úr, nem akarom az idejét elrabolni, röviden és velősen az a helyzet, hogy lakásom ablakán bezuhant egy repülőgép, ami némi költséget okozott, mert a lakásom felrobbant. Szeretnék kapni az újjáépítés idejére egy szükséglakást ... Miit? Most jön az aligazgató úr ... Köszönöm szépen ... Jó napot, aligazgató úr ... Tehát repülőgép zuhant a lakásomba és a renoválás idejére szükséglakást szeretnék kapni. Önnek az a véleménye, hogy kérésemmel a legfelsőbb helyre forduljak? ... Éppen most nyitott be az igazgató? ... Hurrá, köszönöm szépen!*

*— Központ? Kérem, kapcsoljon az igazgató úr szobájába ... Minek? Mert az ablakomon berepül egy bombázógép ... Igen, előfordul ilyesmi ... Igazgató úr személyesen? Jó napot, igazgató úr, amiatt a repülőgép miatt keresem, ami berepült az ablakomon ... Nem tetszik ráérni, forduljak az aligazgató úrhoz? ... Akkor kérem, az aligazgató urat ... Halló, aligazgató úr ... Amiatt az átkozott repülőgép miatt keresem, amit nem tudok kitenni a lakásomból ...*

*— Elment az aligazgató úr? És ki helyettesíti? Mit kérem? Hogy sürgős-e a dolog? ... Hát hogy a fenébe ne lenne sürgős, az a bizonyos bombázó gép a háború alatt repült be az ablakomon és azóta nincs födél a fejem felett. És azóta az istennek sem kapok kapcsolást ...!*

(Lengyelből fordította **Szűts István**)

VALAHOL DÉL-AMERIKÁBAN

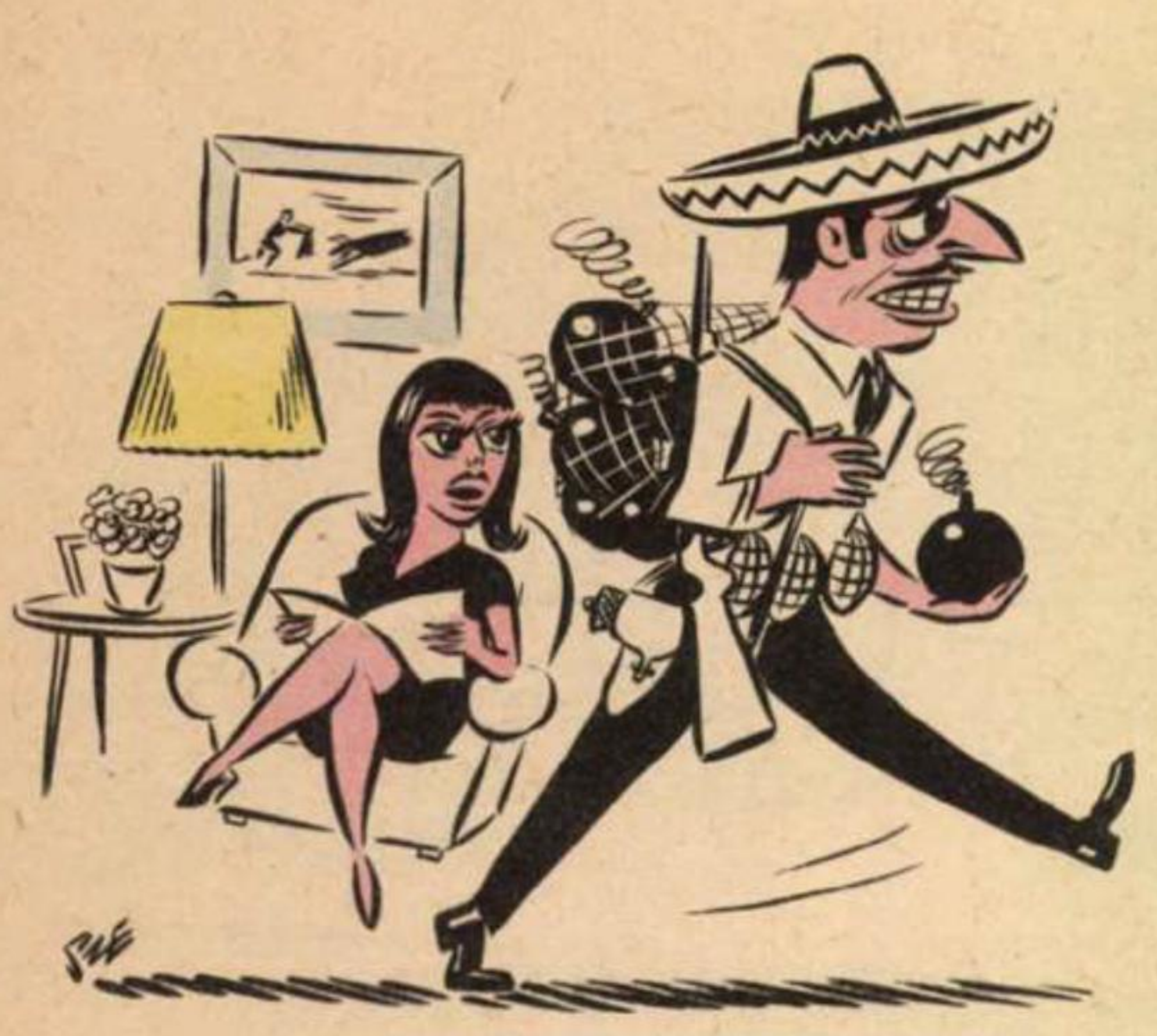

– Már megint meccsre mégy?

SZÉGYENLŐS KISLÁNY

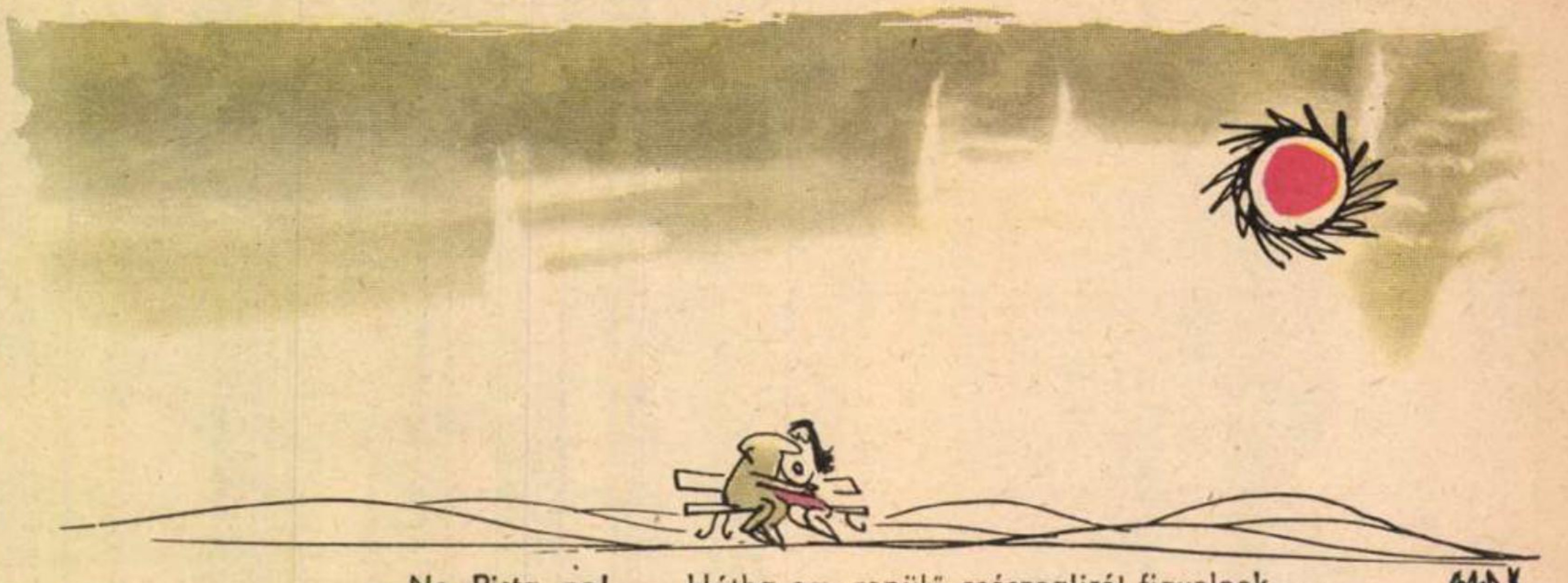

– Ne, Pista, ne!... Hátha egy repülő csészealjról figyelnek...

JÓTANÁCS

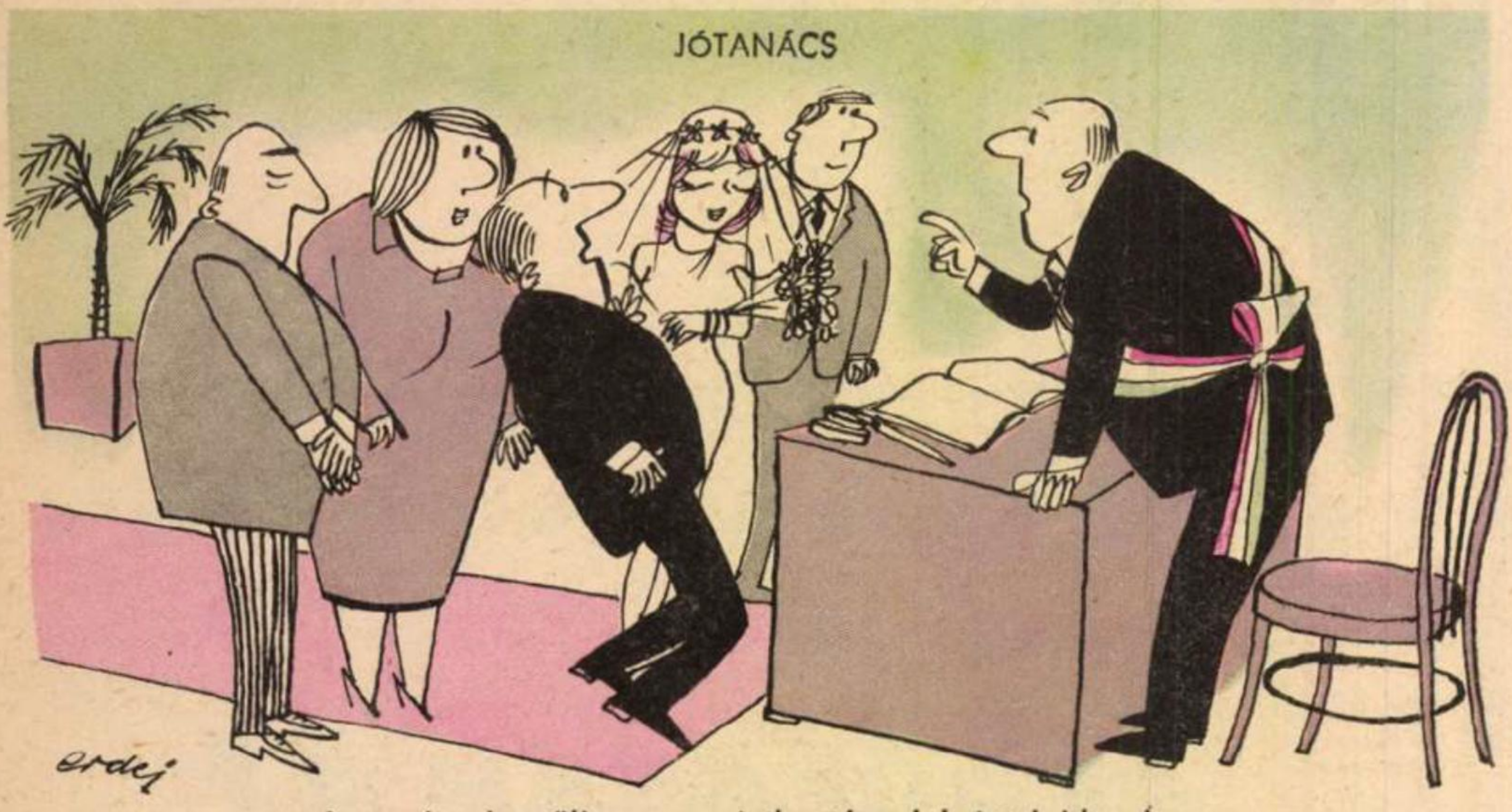

– ...és ne úgy becsülje meg, mintha társadalmi tulajdon lenne...

KOOPERÁCIÓ

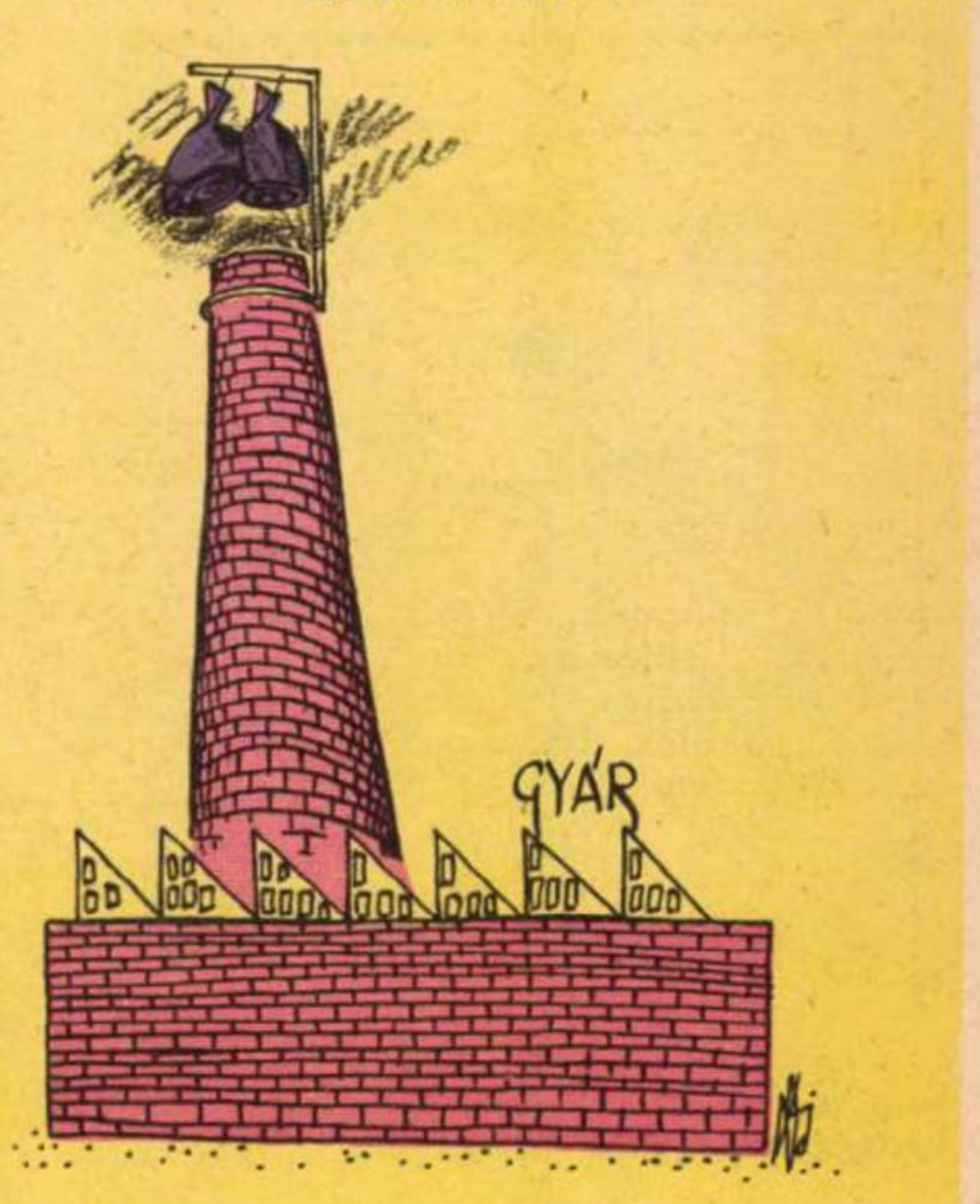

## MIT SZÓL HOZZÁ?

**Hírügynökségi jelentések szerint Földünk számos pontján árvíz pusztít.**

Megkérdeztük erre vonatkozólag dr. Árvíz Elemért, az ismert elemi csapást, hogy mi a véleménye erről a jelenségről. Árvíz dr., aki éppen ekkor öntött el két falut, elgondolkozva válaszolt:

– Megmondom őszintén, az utóbbi évtizedekben magam is azt gondoltam, hogy időm lejárt, nyugdíjba kellene mennem, vagy valamiféle más foglalkozást választanom. Gyakran olvastam ugyanis az újságokban, hogy az ember megfékezi a természet vad erőit. Istenem, gondoltam, mindennek vége szakad egyszer, az ősgyíkok is kihaltak, miért éppen én, egyszerű árvíz élném túl az emberi civilizációt? Csak úgy próbából öntöttem el néhány erre alkalmas vidéket, s meglepve tapasztaltam, hogy még jól megy a dolog. Magam sem számítottam rá, s érdeklődni kezdtem, hogy mi az oka ennek, mi van a folyók szabályozásával, az áttörhetetlen gátrendszerrel. Erre egyik ország a másik után kezdett nyafogni, hogy így, meg úgy, rengeteg a kiadásuk, méregdrága a hidrogénbomba, a hangnál gyorsabb repülőgép, a Polaris-tengeralattjáró, s a napalmnak sem ment le az ára. Így hát kénytelenek a kevésbé fontos kiadásokat egyelőre félretenni. Mondom, rendben van, akkor igyekszem pusztítani, ameddig lehet, persze egy pillanatig sem áltatom magamat azzal, hogy versenyre tudok kelni a haditechnikával, de hát világéletemben szelíd elemi csapás voltam, hogy úgy mondjam, szegény ember árvízzel főz.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

## HÁROM MEGJEGYZÉS

### SZÁMOS PANASZ

Panaszom van az autóbuszokra, mégpedig azért, mert újabban csak a járat számát tüntetik fel a hátsó „kirakatukban", ott, ahol azelőtt egy helyes kis táblácska azt is tudtul adta, hogy honnan — hova tart a busz, és milyen útvonalon halad kitűzött célja felé. Pontosan megtudhattam ezekből a táblácskákból, hogy az a busz, amelyen ülök, vagy amelyre épp felszállni kívánok, teszem azt a Paprika János úttól a Keljfel János útig robog, érintve közben a Hamupipőke teret, az Ali baba sugárutat és a Negyvenrabló-közt. Most ehelyett csak azt tudhatom meg, hogy az illető járatot milyen számmal látta el a FAÜ. Azt, hogy melyik számú járat honnan indul, hova tart, s melyik útvonalon, csak akkor tudom, ha fejből bevágom a „Budapesti útmutató" idevonatkozó fejezeteit, vagy a FAÜ menetrendjét. Igaz, a kocsi oldalán, kívül, derékmagasságban elhelyezve, van egy ilyen táblácska, csak azt nem mindig sikerül megpillantani. Szó ami szó: nagyon szépen kérjük az autóbuszügyben illetékeseket, szüntessék meg az „Út az ismeretlenbe"-járatokat, és tegyék vissza azokat az útbaigazító táblácskákat a kocsik hátuljára!

### LIFT-RAPSZÓDIA

*A kelenföldi új lakótelepről gyakran kapunk panaszt olvasóinktól, amiatt, hogy a liftek nagyon rapszódikusan működnek, egyik-másik többet áll, mint jár. A hozzánk érkező helyzetjelentések alapján „A lakótelep legkényelmesebb liftje" kitüntető címet az Etele út 43. számú ház felvonójának akartuk odaítélni, amely a múlt évben 8 hónap alatt csaknem 100 nap „önkéntes szünetet" tartott. Ám lapzártakor azt a hírt kaptuk, hogy a Fraknó utca 6/a. számú ház liftje sikeres csúcsdöntési kísérletet tett: tavaly szeptemberi pályakezdése óta mindössze 12 napig mozgott!*

*Reméljük, hogy újabb csúcsjavítás helyett legközelebb arról kapunk már hírt Kelenföldről, hogy valamennyi lift zavartalanul mozog kijelölt pályáján...*

### MAGYARUL IS!

ORWO-filmet vásárolt ismerősöm a fényképezőgépjébe, s nagyon felcsigázta érdeklődését a dobozban talált négynyelvű útmutató. Sajnos, ismerősöm, sok ezer fotóamatőrhöz hasonlóan, édes anyanyelvünkön kívül mást nem ismer, így hát semmi hasznát sem veszi a bizonyára igen hasznos útmutatásoknak. Jó lenne, ha a fotócikkek hazai forgalmazói gondolnának erre, és gondoskodnának arról, hogy magyar nyelvű felirat is kerüljön a dobozba. Így vélekedik ismerősöm, s én azt hiszem, nagyon igaza van. Én mindenesetre megírtam a panaszát, abban a reményben, hogy hátha ORWO-solják. **(r)**

# Kedves Ludas!

*Kolléganőm és sírig hű barátnőm, Magda már legalább két éve agitál. Hogy mit ér az úszás, fodrász, manikür, — a mai fejlett életforma mellett ez mindösszesze csak a technikai minimum, ám nem elég, korántsem. A mi korunkban óhatatlanul szükség van a céltudatos, rendszeres kozmetikai kezelésre —, egy jó értelemben vett modern nőtől ennyit elvárhat a család s a társadalom. Szívem mélyéből egyetértve konstruktív javaslataival, lelkesen helyeseltem, mígnem egy szép napon szabad délutánt csináltunk magunknak. És valóban elmentünk — előzetes telefonbejelentkezés után — a jóhírű kozmetikai szalonba, melynek neves s többévtizedes szakmai gyakorlatra visszatekintő vezetője maga vett kezelésbe bennünket. Rövid 2 óra leforgása alatt részesültünk a szépészeti tudomány valamennyi fontosabb vívmányában, úgymint: gőzölés a búra alatt, arctisztítás, masszázs, pakolás, bajuszszőkítés, szemöldök-szedés, szempillafestés-kunkorítás, kikészítés. Majd megszemlélve az eredményt, egybehangzóan megállapitottuk a felemelő igazságot: a tükörből — megszokott, köznapi magunk helyett kétségtelenül két Tündér Ilona tekint vissza reánk.*

*— Szervusztok! — szóltam Szeretteimhez otthon, büszke öntudattal megállva az ajtóban, miközben szemem sarkából titkon lestem a hatást.*

*— Fáradt vagy? — mondta férjem, inkább megállapítható, mint kérdő hangsúllyal, amint reám emelte aggódó tekintetét. — Szegénykém, biztosan nehéz napod volt, ugye? —*

*— Iiigen, — feleltem megadóan.*

*— Valahogy úgy meglátszik rajtad —, folytatta résztvevő gyöngédséggel —, hiába, akinek ilyen őszinte arca van...*

*Szó se róla, ez igen. Esküszöm mindenre, ami szent, nincs előtte titkom, soha nem is volt, lett légyen az öröm, vagy kudarc, „letolás", avagy váratlan prémium... Először történt meg idestova másfél évtizedes házasságunk során, hogy valamit elhallgattam: ezt a délutánt, és a harmincöt forintot, amibe került.*

*Nem is fogja megtudni sohasem —, hacsak véletlenül kezébe nem kerül az eheti Ludas.*

**Bars Sári**

Lapozgatom az új, 1968-as asztali naptárt, keresem benne Irén, gyermekkori nagy szerelmem, október 20-i megszokott névnapját (a tavalyiban még benne volt!), s mit látok: Vendel van helyette! Megfiúsodott kissé, Gyanút fogok, s tovább folytatom összehasonlító naptártudományi tanulmányaimat, s nem is eredmény nélkül. Őzséb helyén (aug. 14.) Marcellt. Ludovika posztján (szept. 13.) Kornélt, Artúr helyén (jan. 22.) Vincét találom, Simont is kifúrta a február 18-i jó kis helyéről Konrád. Tavaly még volt Emánuel és Hajnalka, az idén mindkettő hiánycikk. Carmen is kiesett a naptárkészítők kegyeiből! Vajon miért vannak ezek a nagy „leváltások"? Aggódni kezdek a saját nevem miatt is (pedig amúgy jó kis név ez, mert hát „bor" is van benne!), odalapozok április 14-hez... Hát engem meg a húsvét szorított ki. Így hát nekem sem lesz névnapom az idén, bizonyára örül neki a feleségem!

Lehet, hogy az ő keze van az egészben?

**S. Tibor**
**Bokod**

*Sem a szabad szombatnak, sem a vasárnapnak nem örülök annyira, mint annak a napnak, amikor a Ludast kézhez kapom, az az én igazi pihenőnapom! Sok ország lapjait járatom, olvasom, s mindről hamarabb lemondanék, mint a Ludasról. Az új évben kívánok a Ludas munkatársainak minden jót, a Ludas olvasóinak pedig nagyon sok derülni valót!*

**Ladislaus Luginbühl**
**Bern**

A zuglói galambtenyésztők egyesülete nemrégiben galambkiállítást rendezett, amelyre én is kaptam meghívót, abban olvastam ezt a kissé meglepô mondatot: „Kiállításunk *nemcsak a tenyésztők egymásközti fajtanemesítő vetélkedésének bemutatója*, hanem kerületi kultúrmegmozdulásnak is szánt törekvés". Mintha kissé pontatlan lenne a szövegezés, sőt, netán még félre is érthető...

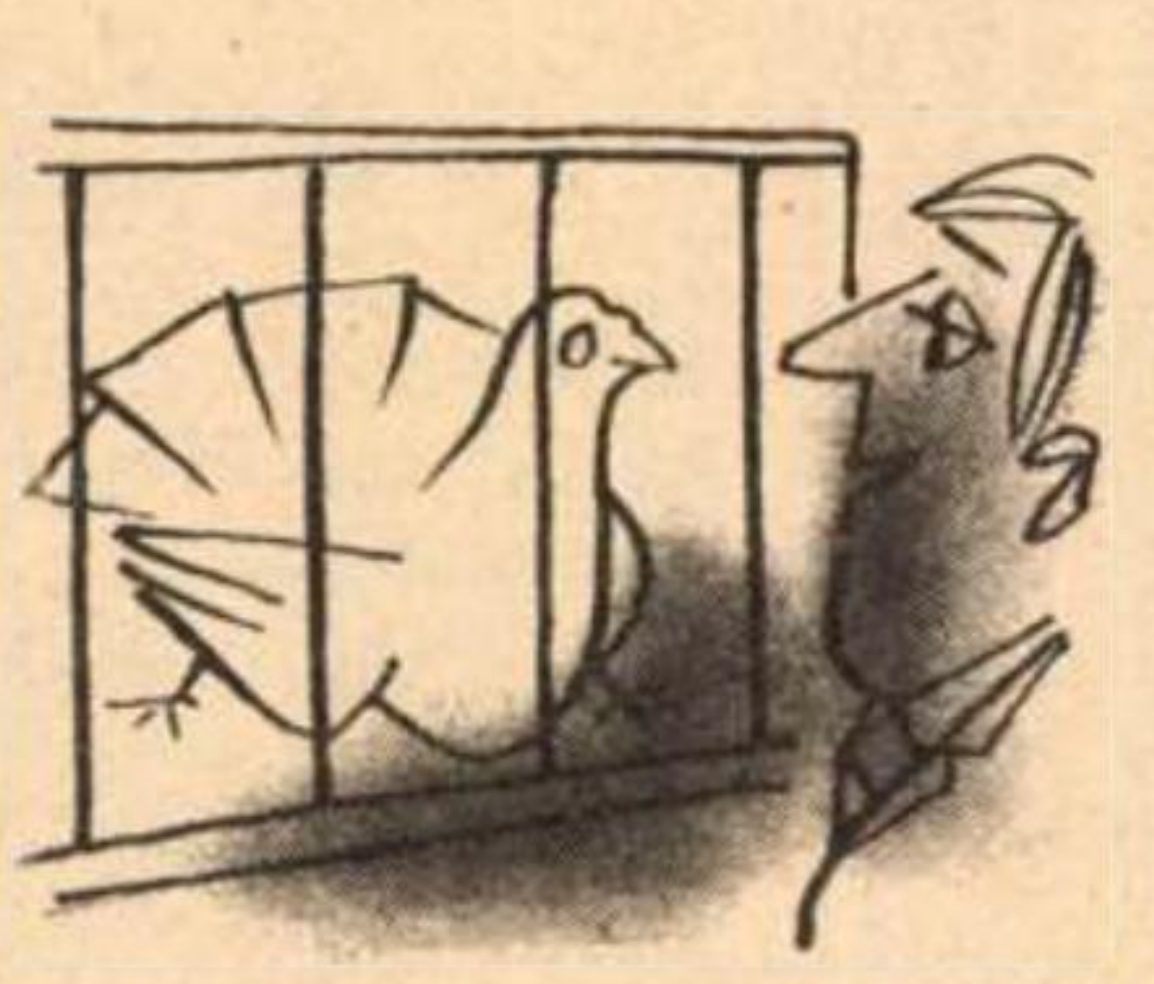

**B. R.-né**
**Budapest**

*Klasszikus-e Damaszkin Arzén? Ez a kérdés azért foglalkoztat, mert a minap egy rokongyereknek megvettem az „Ébred a dzsungel" című könyvet és sajnálatos falánkságommal elsőnek magam olvastam bele.*

*A népszerű Delfin-sorozatnak ez a kötete régi magyar vadászírók elbeszéléseit tartalmazza, köztük a szóban forgó Damaszkin Arzén néhány visszaemlékezését. Ez az úr hajdanán Afrikában vadászgatott és egyszer sikerült puskavégre kapnia két vízilovat. Nem különösebben izgalmas vadásztörtenet ez, a szerencsétlen állatok mit sem sejtve lubickoltak, amikor Damaszkin Arzén illő távolságból lepuffantotta őket.*

*Annál megdöbbentőbb viszont az a mód, ahogyan a szerző ennek kapcsán a kiséretében levő négerekről ír. Pontosabban nem is az a megdöbbentő, hogy egy magyar úr annak idején így vélekedett és cselekedett, inkább azon ámul az ember, hogy a Móra Ferenc Könyvkiadó ma változatlanul kinyomtatta ezt a szövegrészt. Mintha csak a szerző a klasszikusok közé tartozna, kiknek minden sorát maradéktalanul meg kell őrizni az utókor számára.*

*Jó, hogy a dzsungel ébred, kár, hogy némelyik lektor alszik.*

**I. S.**
**Bp.**

# UGM

## ÚJ SZELEK FUJDOGÁLNAK

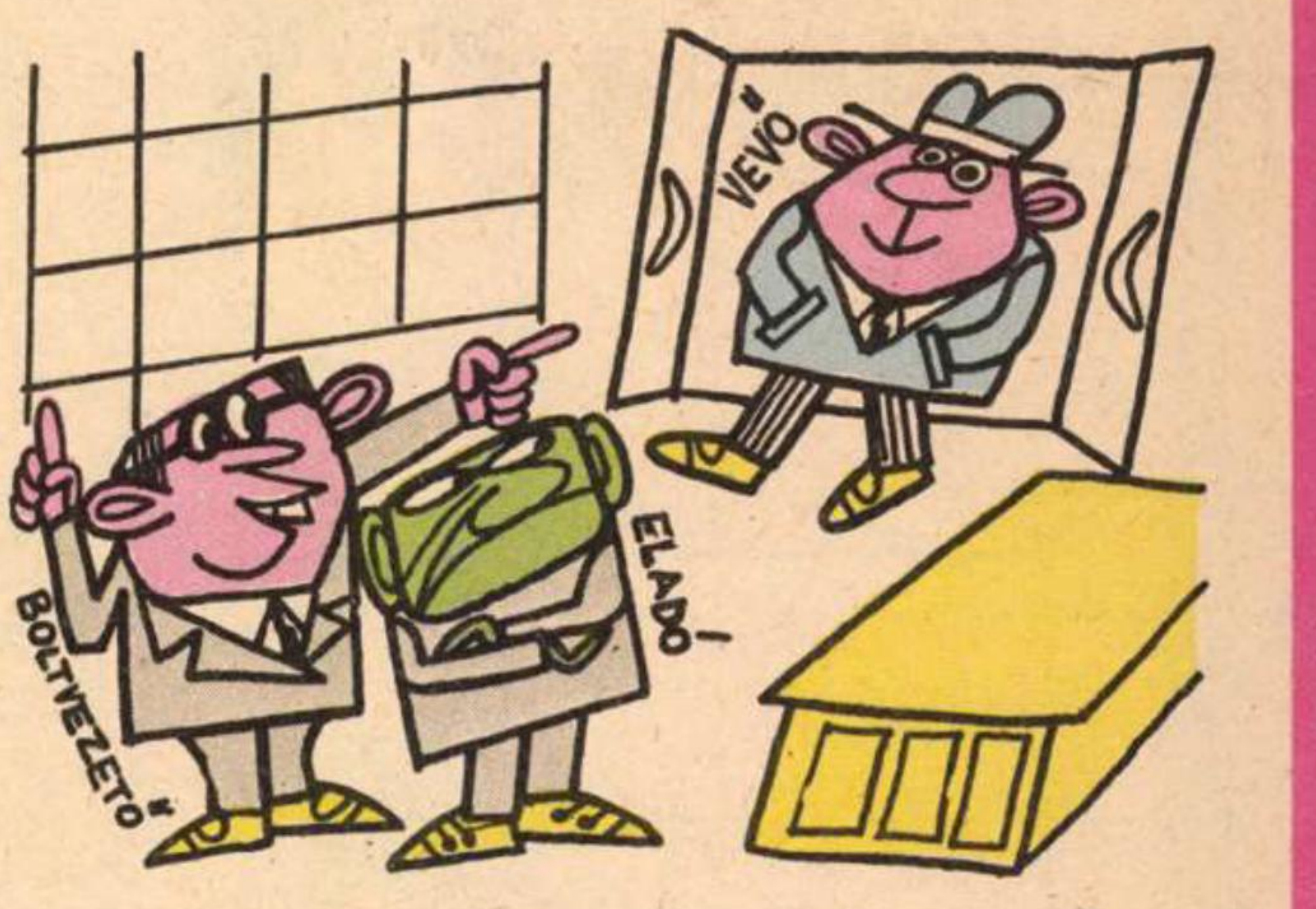

– Itt az új mechanizmus, most már köszönj szépen a bácsinak!

## PIACKUTATÓ A JAVÁBÓL

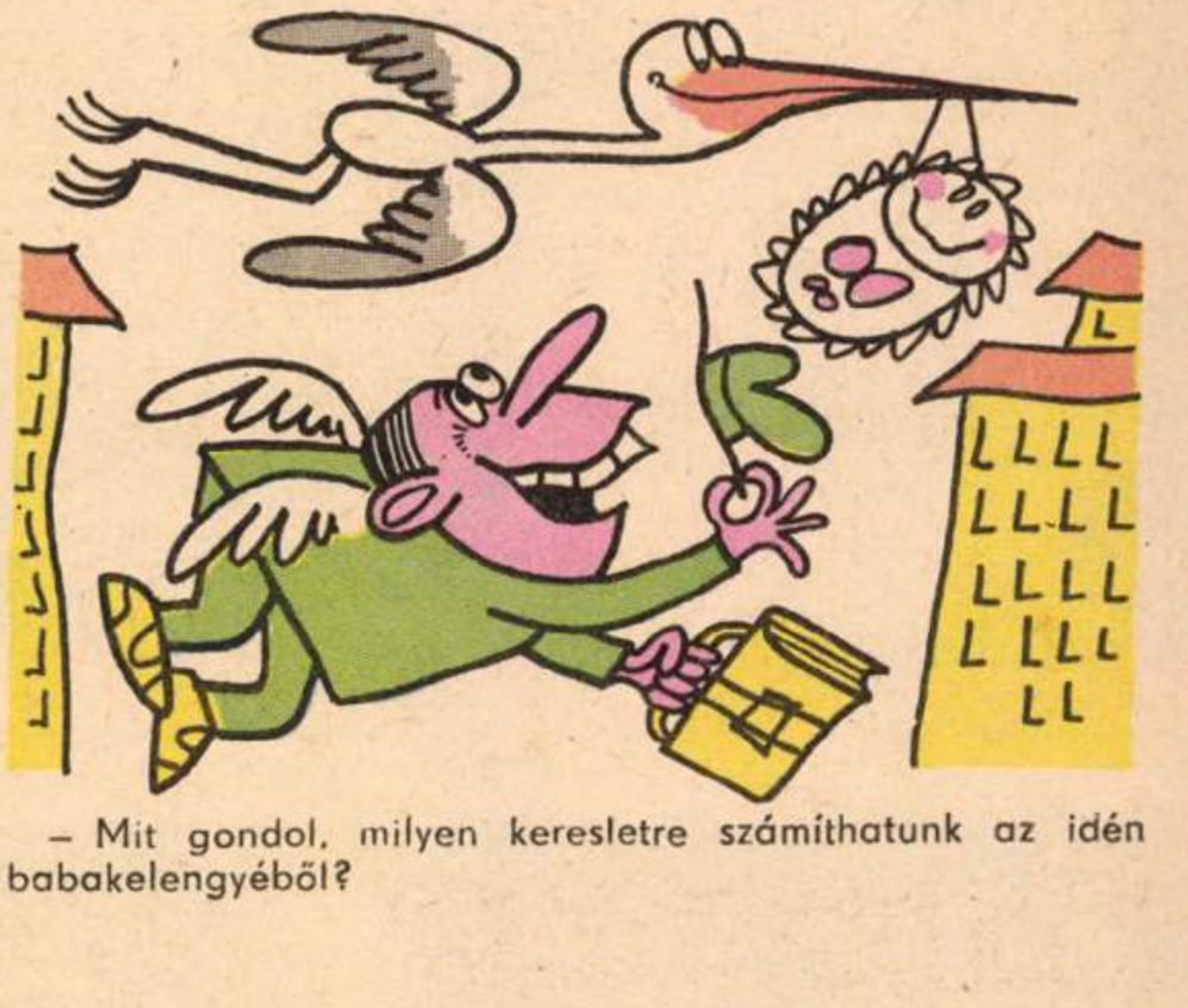

– Mit gondol, milyen keresletre számíthatunk az idén babakelengyéből?

## SZABAD KÉZ

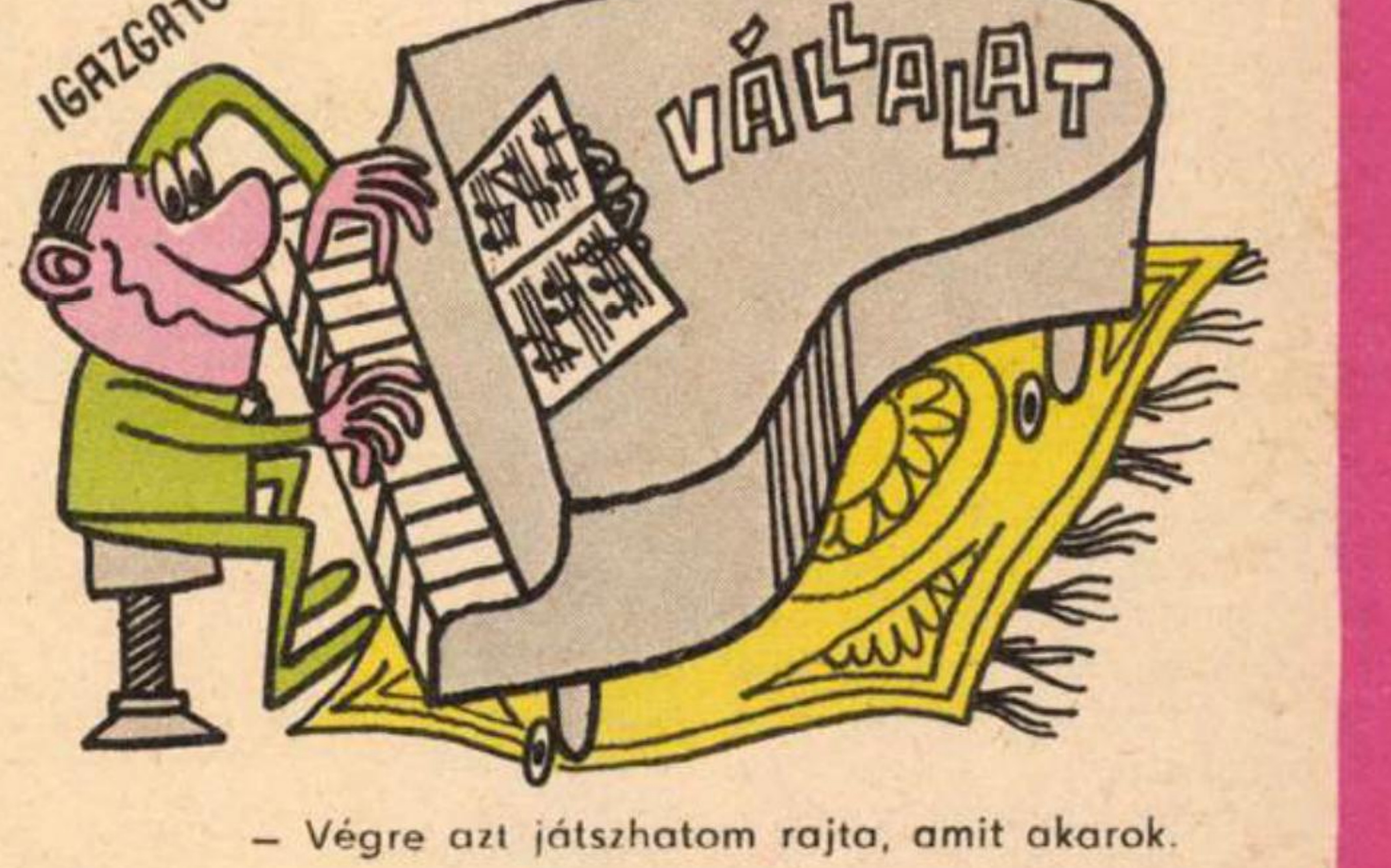

– Végre azt játszhatom rajta, amit akarok.

* * *

*Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltóknak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.*

PATERNOSZTER

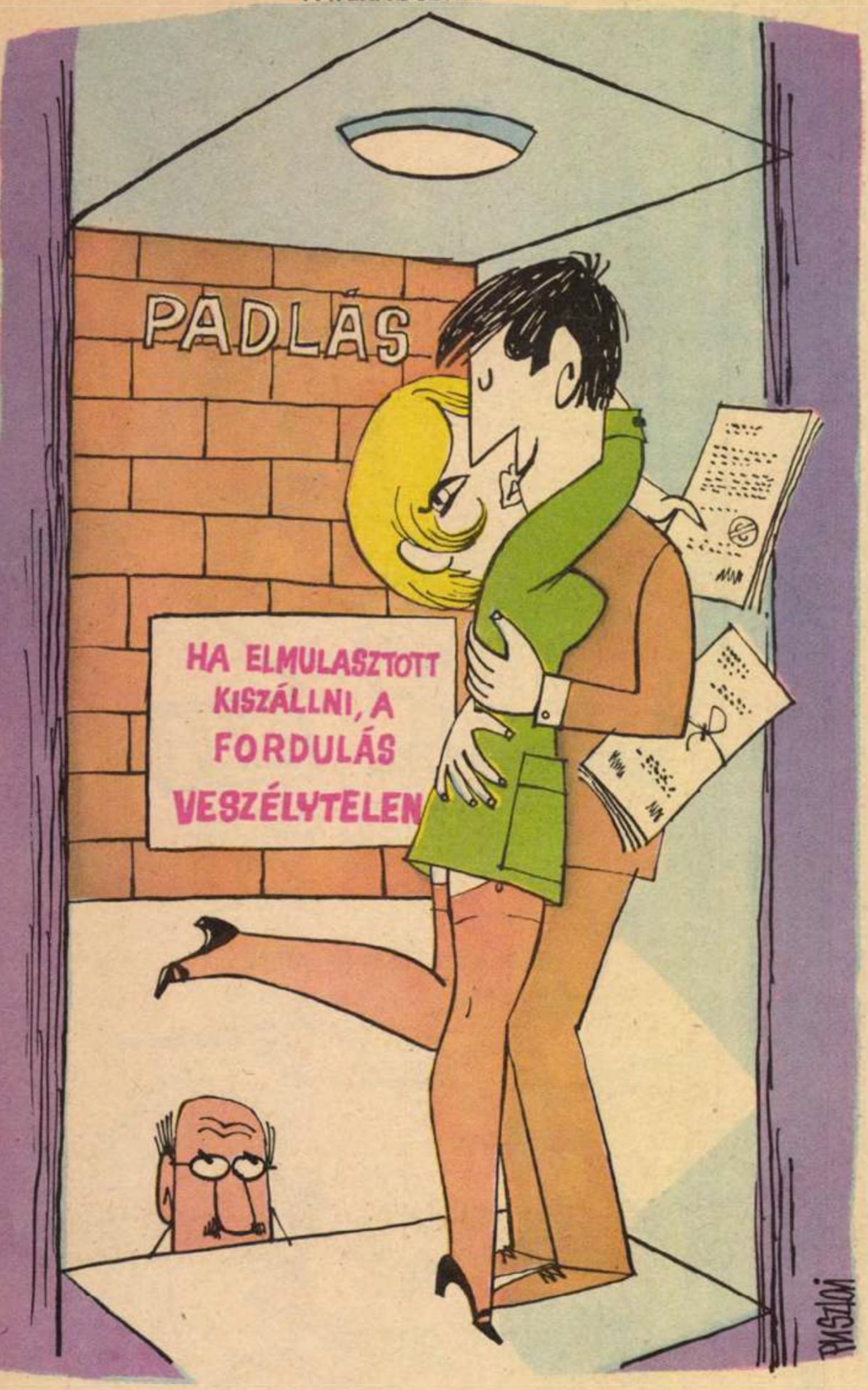
PADLÁS
HA ELMULASZTOTT KISZÁLLNI, A FORDULÁS VESZÉLYTELEN

# Köznevettetés

Radíria-szerte még mostanában, január vége felé is a tévé és a rádió jól sikerült szilveszteri műsoráról beszélnek. Az ország életében oly rendkívüli fontosságra tett szert a szilveszteri műsor, hogy manapság már tervévnek is a két szilveszter közötti időszakot nevezik. A kulturális hatóságok elsőrendű feladatként tűzték ki, hogy minél szélesebb rétegeket vonjanak be tevőlegesen is a szilveszteri műsor megalkotásába.

A cél a nép permanens megkacagtatása volt. Ebből a nemes feladatból ezúttal kulturális és tudományos életünk neves és kimagasló személyiségei is részt vettek, azzal a felelősségérzettől áthatott lelkesedéssel, amely áldozatos munkájukat mindig is jellemezte.

Mindjárt a műsor elején csattanós meglepetést keltett, amikor Eduardo Prieto, a Radír Tudományos Akadémia elnöke, a kvantumfizikai determinizmus világhírű továbbfejlesztője mulatságos bohócmutatvánnyal állt ki a hálás közönség elé. A mesterségesen előállított szél lefújta csörgősipkáját. Ekkor a fehérszakállas elnök lehajolt, hogy fölvegye, mire hátulról belerúgott Fernando Alvarez de Miranda, Escamillo-díjas irodalomtörténész. A professzor békamódra elterült a földön, s közben tréfás dalocskát énekelt, amelynek ez volt a refrénje:

Ettől hízik a
kvantumfizika!

A derültség leírhatatlan volt. A radír lakosságot külön lelkesítette az a tény, hogy legismertebb tudósai ilyen sokoldalúak.

Nagy sikere volt Alcantara y Caballero világhírű biológusnak, aki hosszú fehér alsónadrágban modern táncokat járt, s közben a bokája táján kibomlott madzagban többször is megbotlott és elesett. Külön kacagó orkánokat váltott ki az a mód, ahogyan fölkelt a földről. Először mindig a hátsó felét emelte föl, s közben nyávogott.

Nagy és megérdemelt sikert aratott Benito Fernandez de la Rosa, a Nemzetközi Hidrológiai Szövetség társelnöke nagyszerű csimpánzutánzatával. Csodálatos fintorokat tudott vágni, faágon himbálózott, majd idómítójának ostorcsapásaira karikán ugrott keresztül.

A közönséget valósággal elragadtatták az olyan ragyogó számok, mint a sebészek bakugró csoportja, az állami operaház karmestereinek iszap-birkózása, vagy amikor a Filozófiai Központ elnöke anyósvicceket mesélt.

Az érdekes kezdeményezés, amely izzó vezérfonálnak bizonyult a humor mennyiségi ugrásának széles országútján, csattanósan mutatta meg, hogy a mulattatás nem egyesek kiváltsága, hanem a széles professzori rétegek elidegeníthetetlen joga és hivatása.

Intézkedések történtek arra vonatkozólag is, hogy a nagy napon ne álljon be fennakadás a radír főváros tudományos és egészségügyi helyzetében. A ráérő komikusok és kabarészínészek ügyeletet tartottak a közkórházakban, s több sürgős műtétet végeztek, sajnos, nem a legnagyobb sikerrel, ami újólag leleplezte ezeknek a váratlan helyzetbe került komédiásoknak siralmas egyoldalúságát.

**Feleki László**

ÉRTEKEZLET

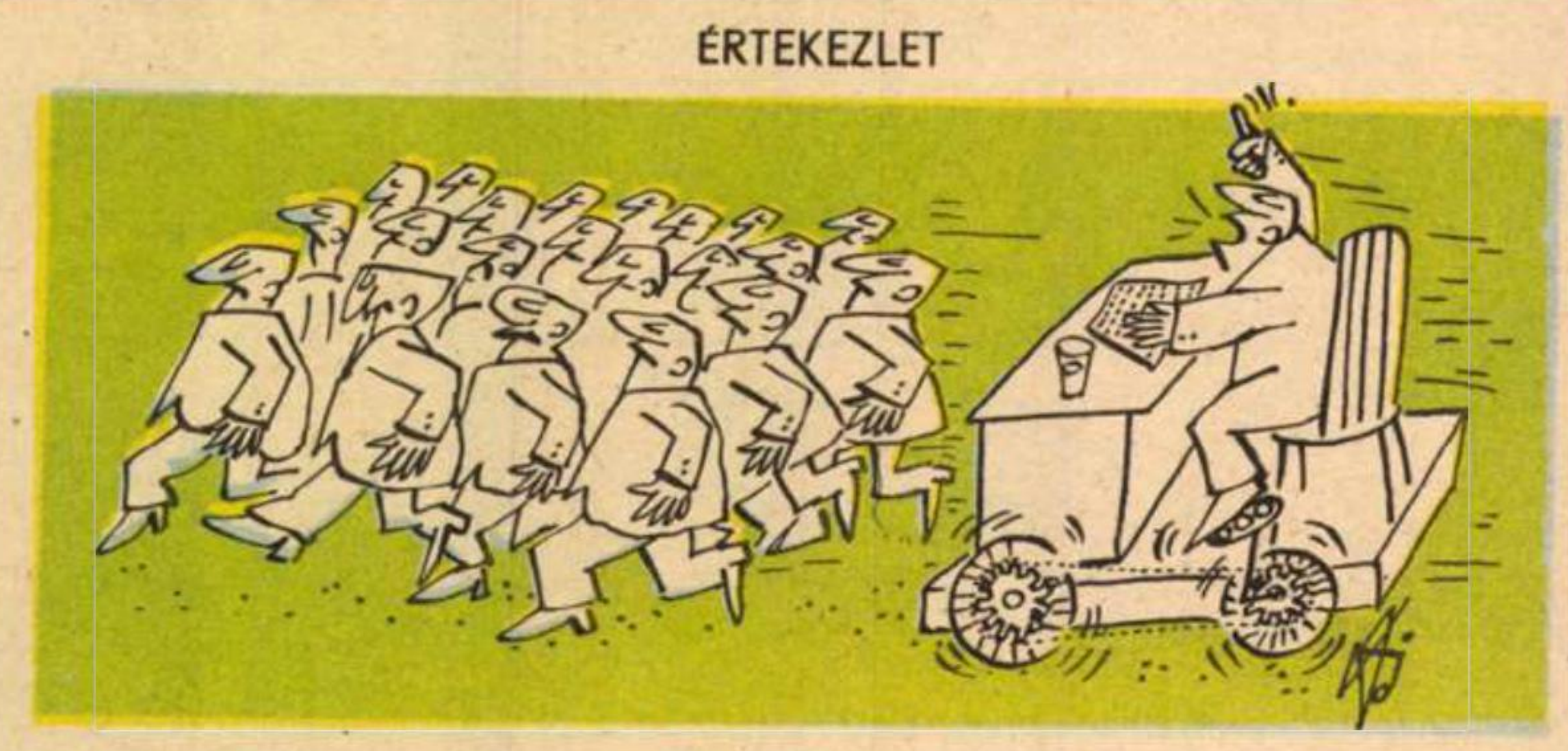

## PESTI TUDÓSÍTÓNKTÓL

A szekszhibicionizmus már régóta uralja a reklámművészetet is. Néha meglepő eredmények születnek. Ilyen az a műbőrcsizma-hirdetés, amely „Elegáns, vízhatlan, meleg a műbőrcsizma!" felírás mellett két majdnem derékig meztelen női lábat ábrázol. A lábak sötéten árnyaltak. Talán arra hívják fel a figyelmet, hogy aki nem visel műbőrcsizmát, hanem mezítláb jár télvíz idején, annak ilyen feketére fagy a lába?

*Nyelvében él a nemzet, amint azt az alábbi kis párbeszéd is bizonyítja:*

*— Csáó!*

*— Mi az, hogy csáó?! Magyar ember azt mondja, hogy szia!*

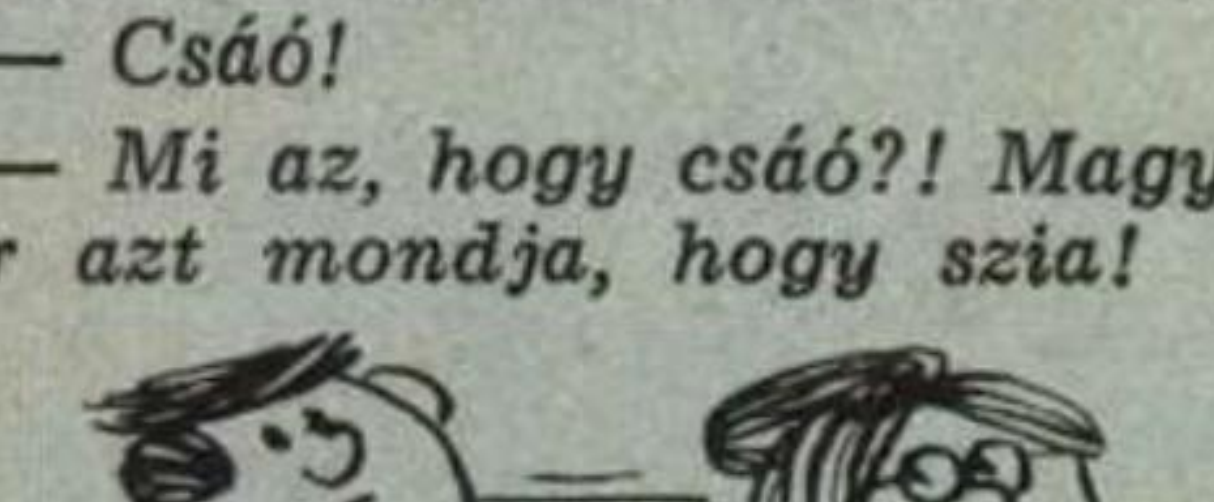

Szegény fiatalokat állandóan ostarozzák. Egy idősebb hölgy így fakad ki:

— Rémesen tapintatlanok ezek a mai fiatalok! Csak úgy lenénizik az embert! Azelőtt ez nem volt. Negyven évvel ezelőtt senki sem mondta nekem, hogy néni!

NYERSANYAGSZÁLLÍTÁS

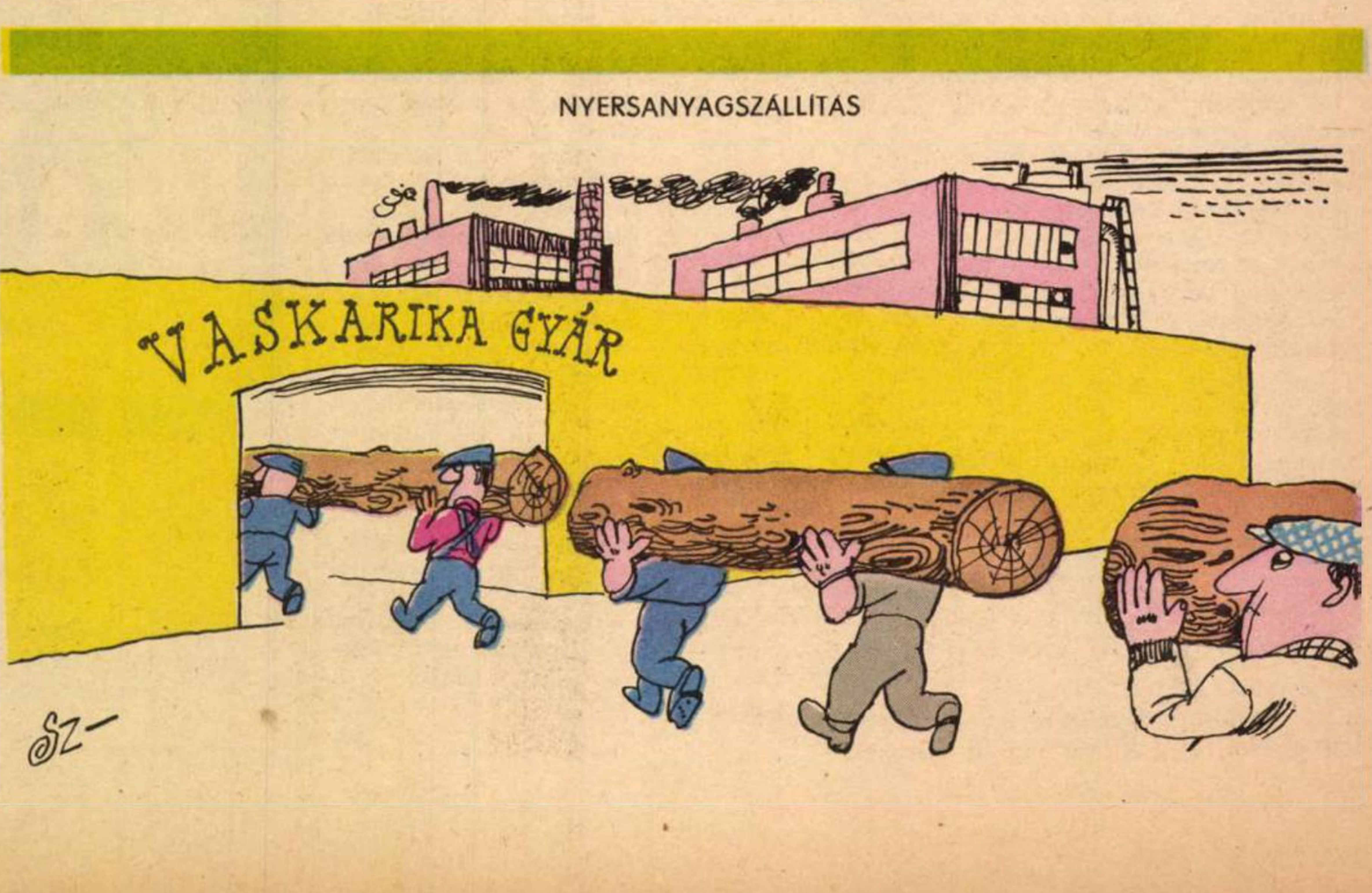

# falusi tréfák

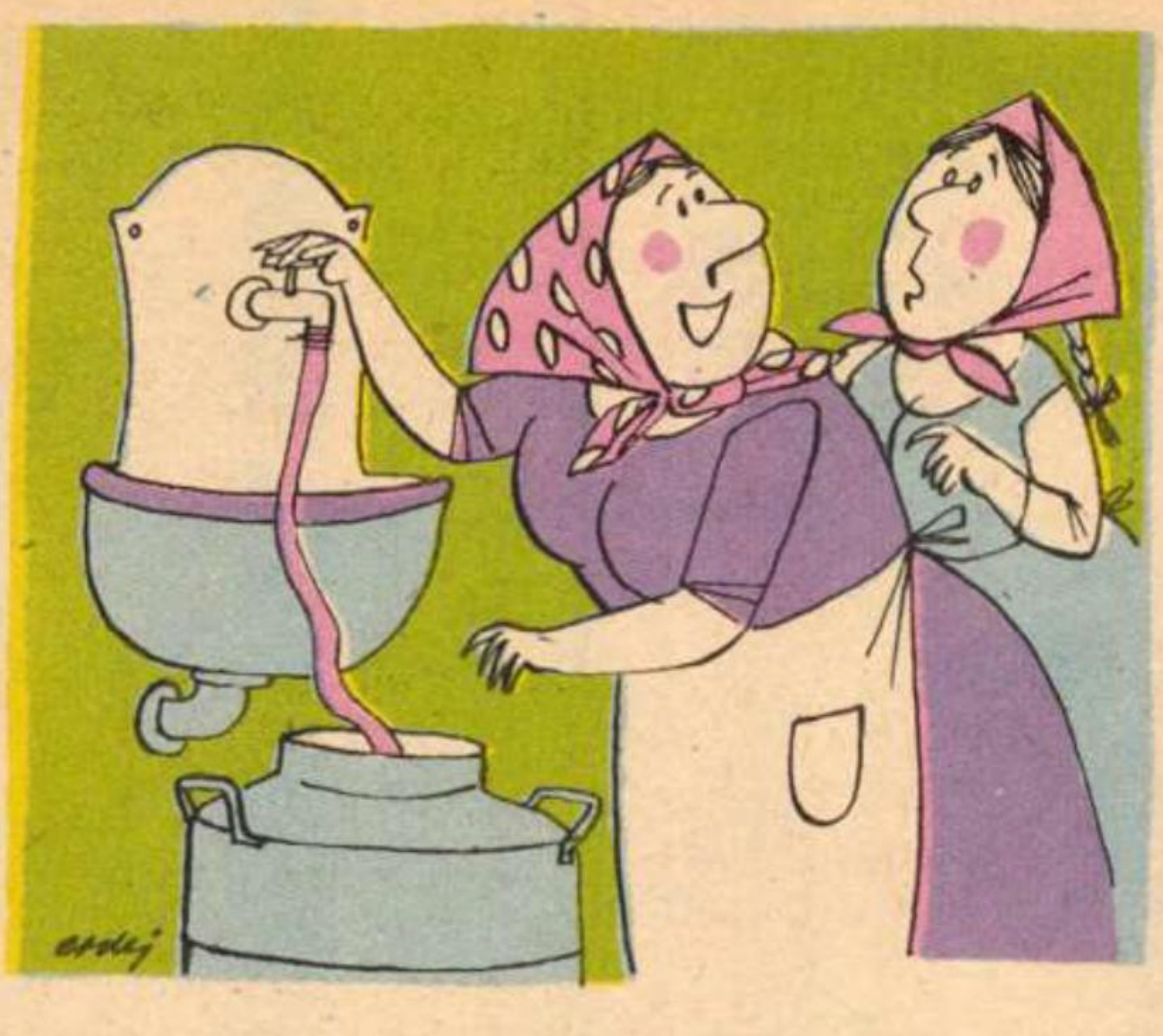

– Honnan tudja, hogy mennyi vizet bír el?
– Miért lett a fiamból vegyészmérnök, ha még ennyit sem tanulnék tőle!?

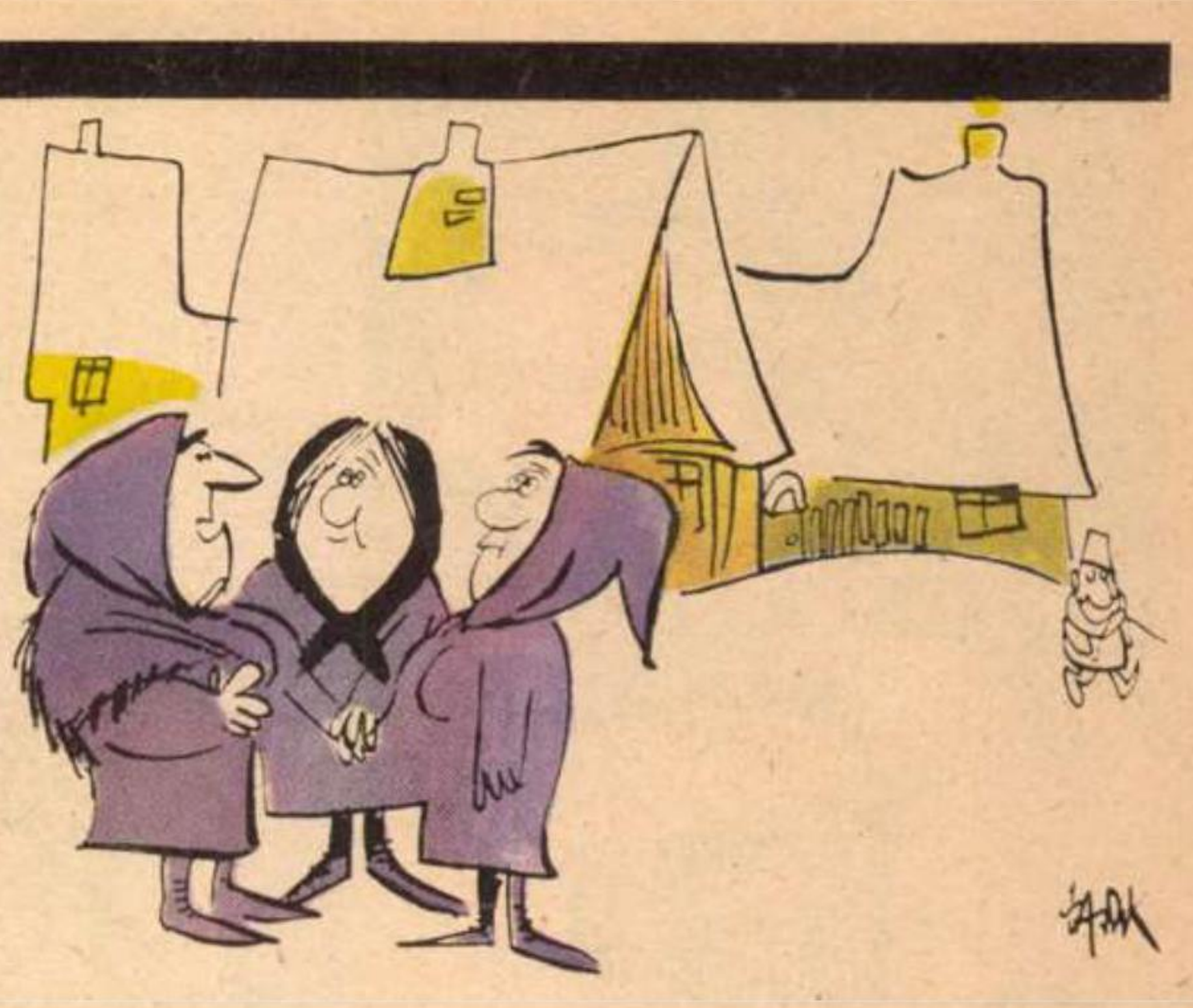

– Van már két Aradszky és egy Poór Péter-autogramom!

## FALUSI ZENÉS PRESSZÓ

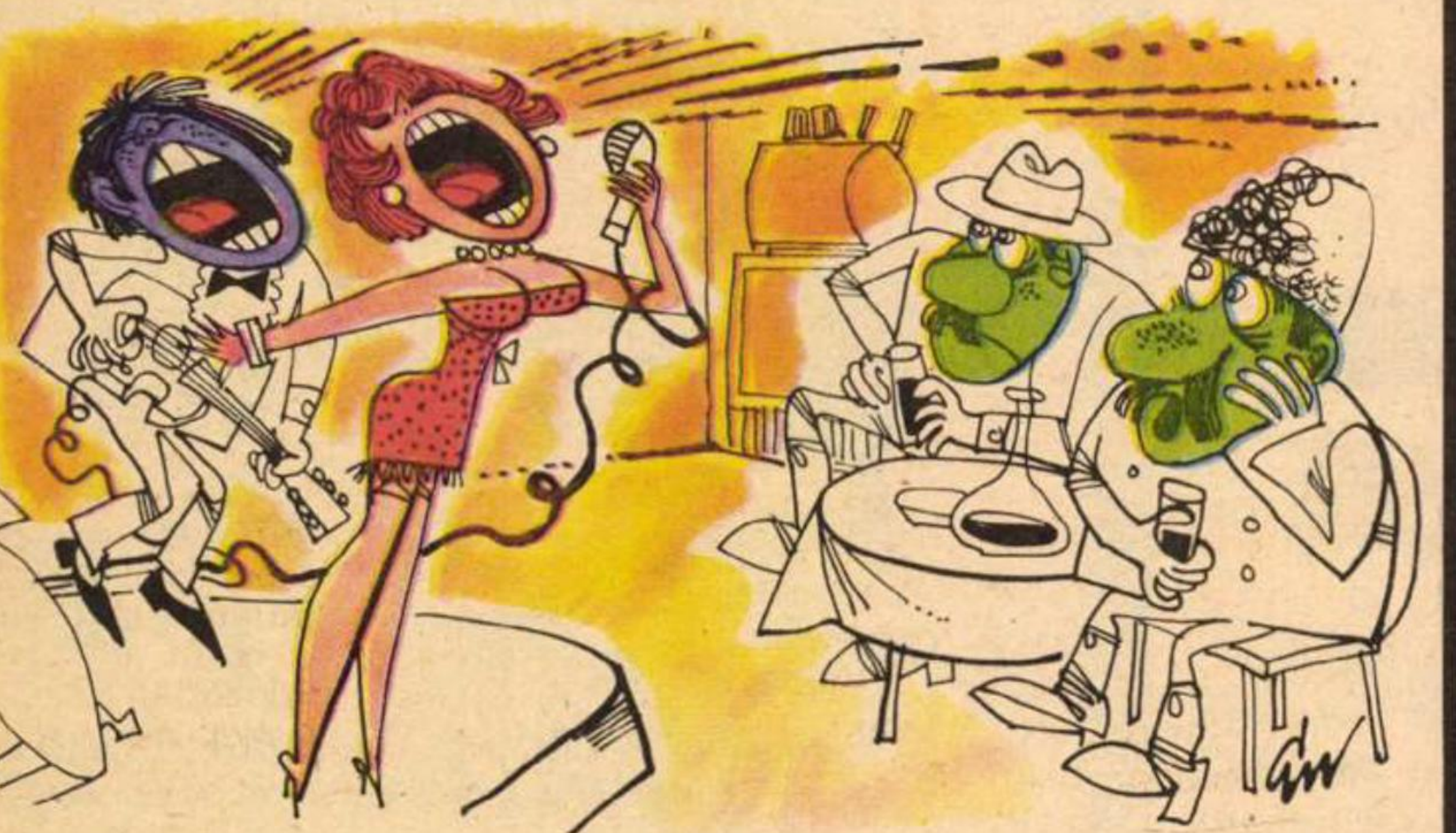

– No, ezek biztosan a mi brigádvezetőnktől tanulták az ordítozást!...

## FARSANGI ISMERETSÉG

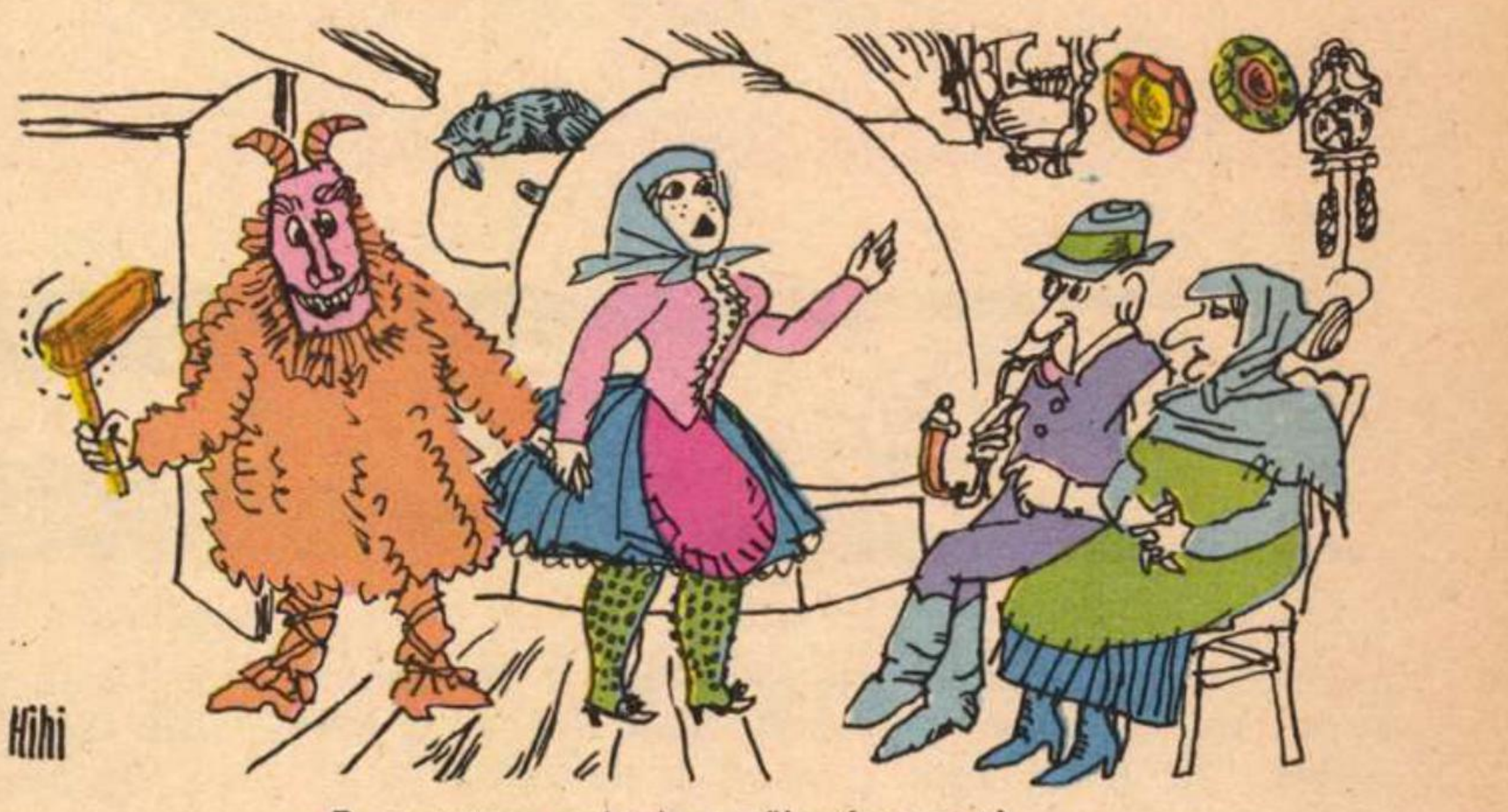

– Bemutatom nektek a vőlegényemet!...

## EGY KIS KÓSTOLÓ

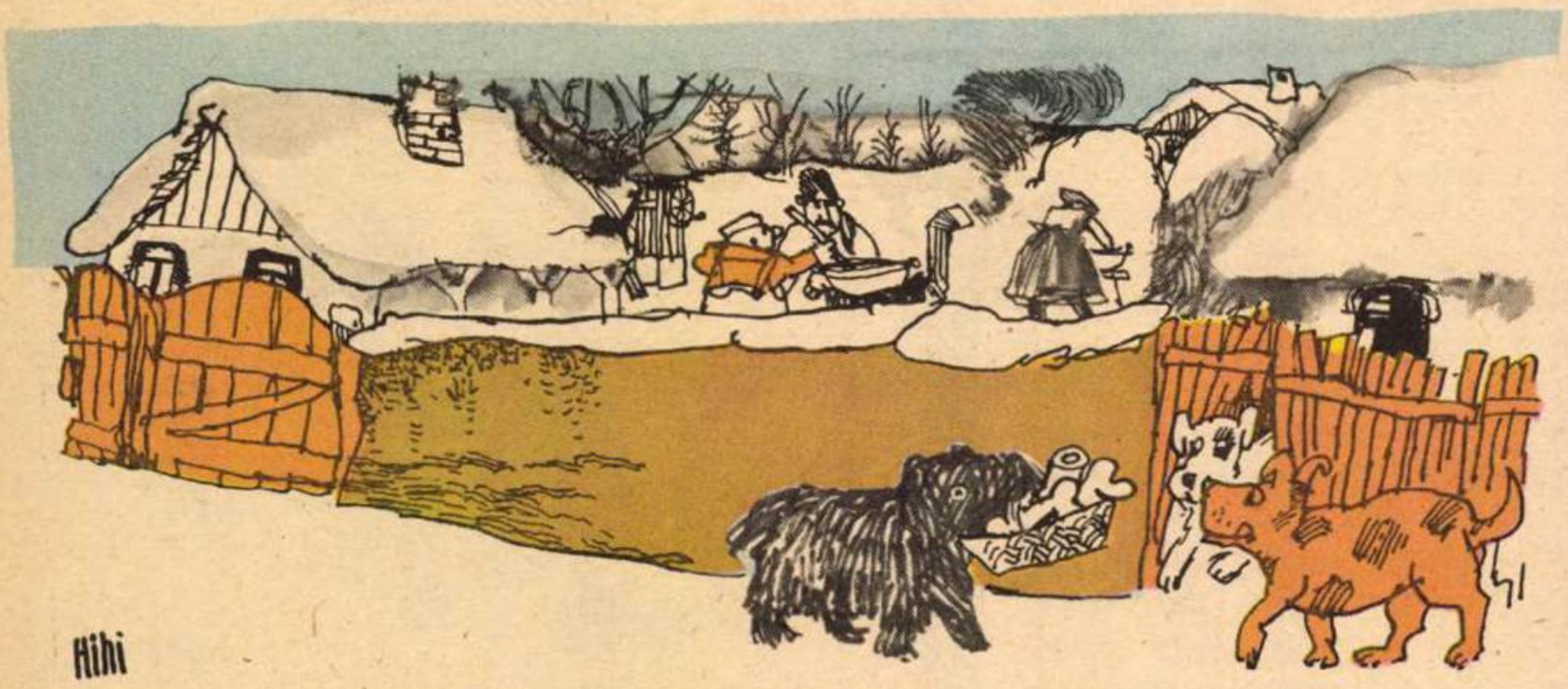

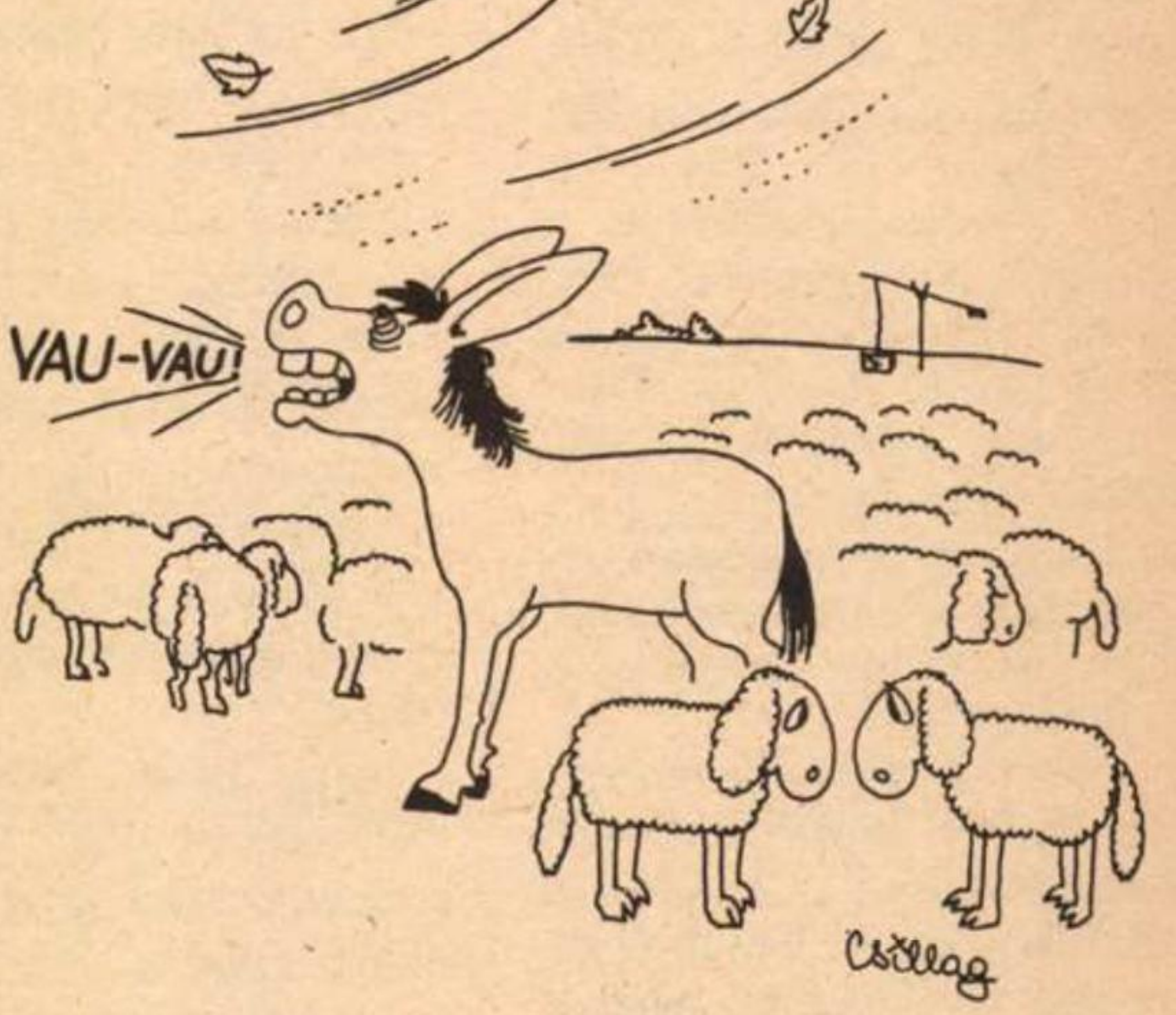

– Az új kollektív szerint állítólag nyelvpótlék jár neki.

## FALUSI FARSANG

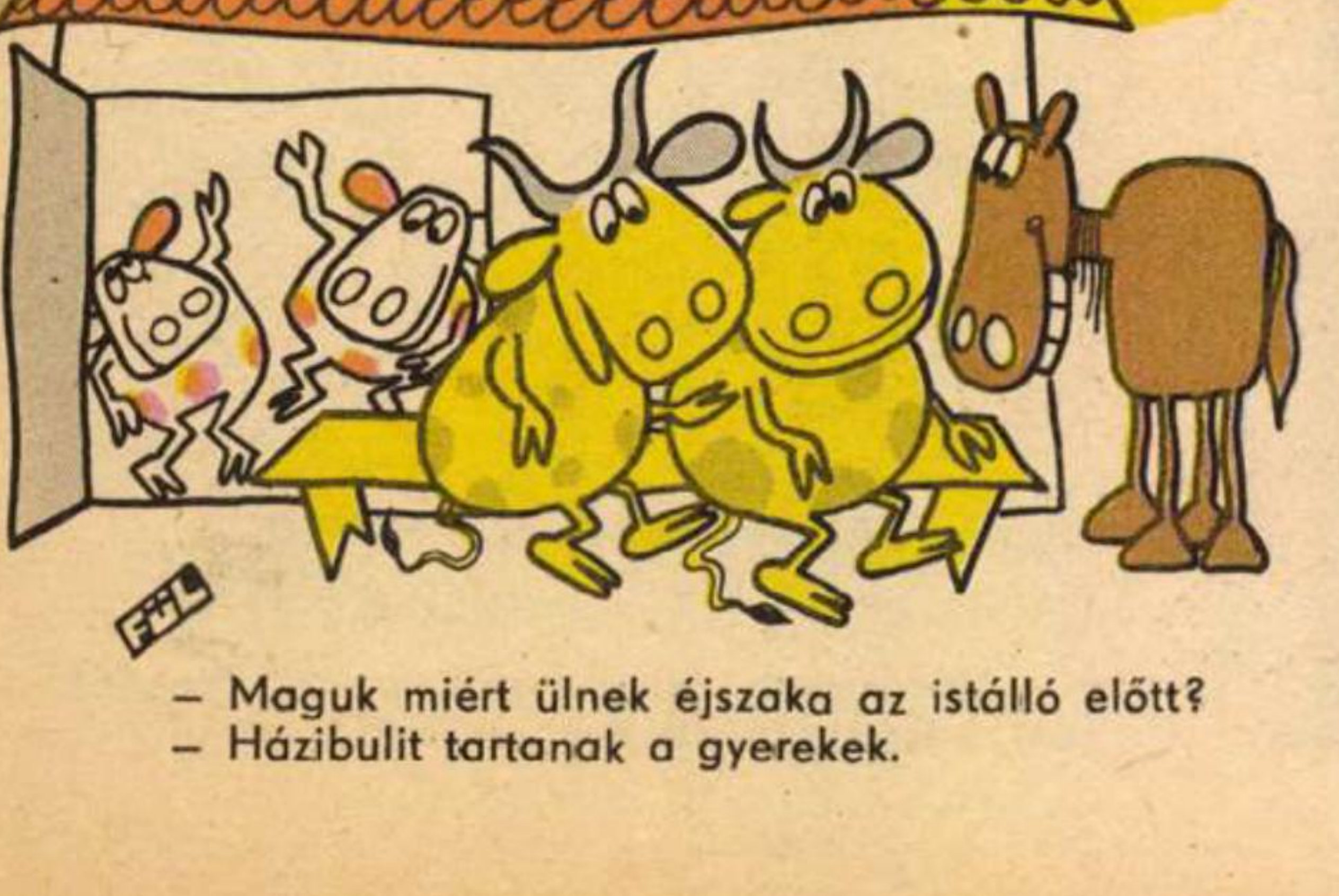

– Maguk miért ülnek éjszaka az istálló előtt?
– Házibulit tartanak a gyerekek.

* * * * * * * * *

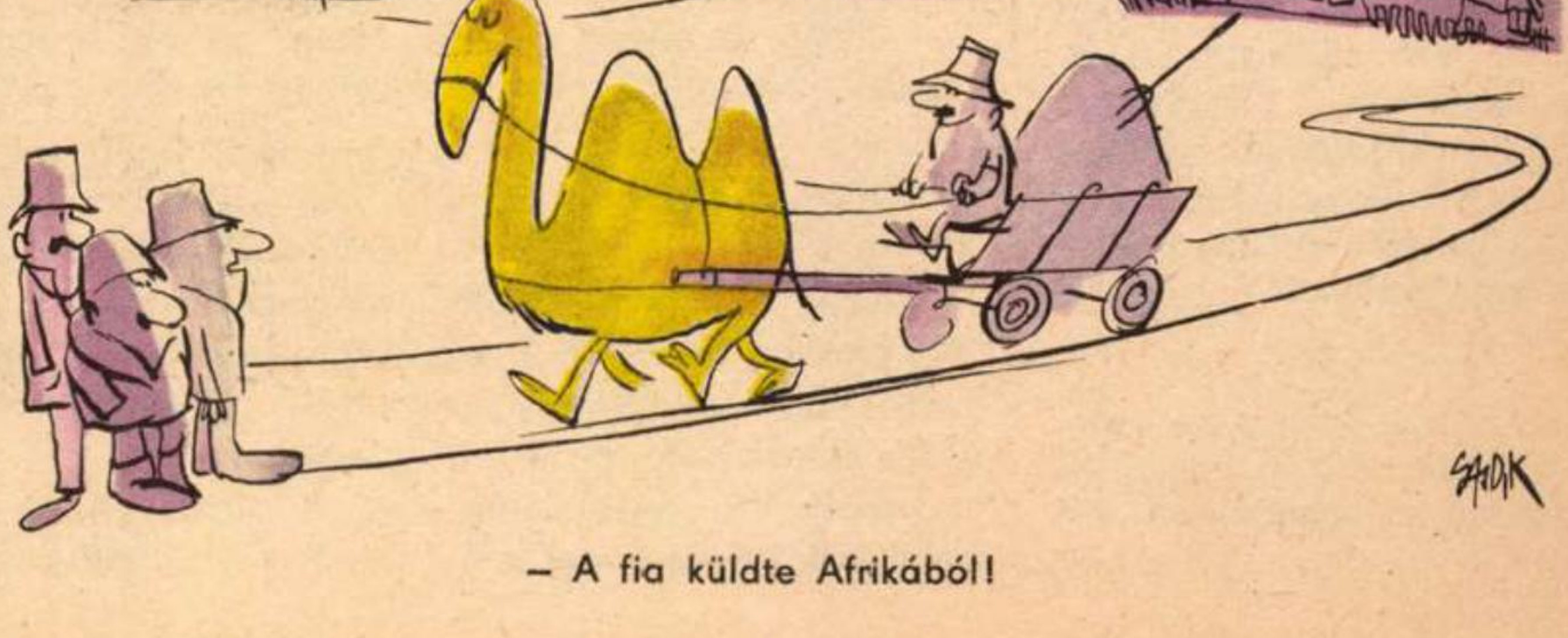

– A fia küldte Afrikából!

### ÚJ ÁRAK

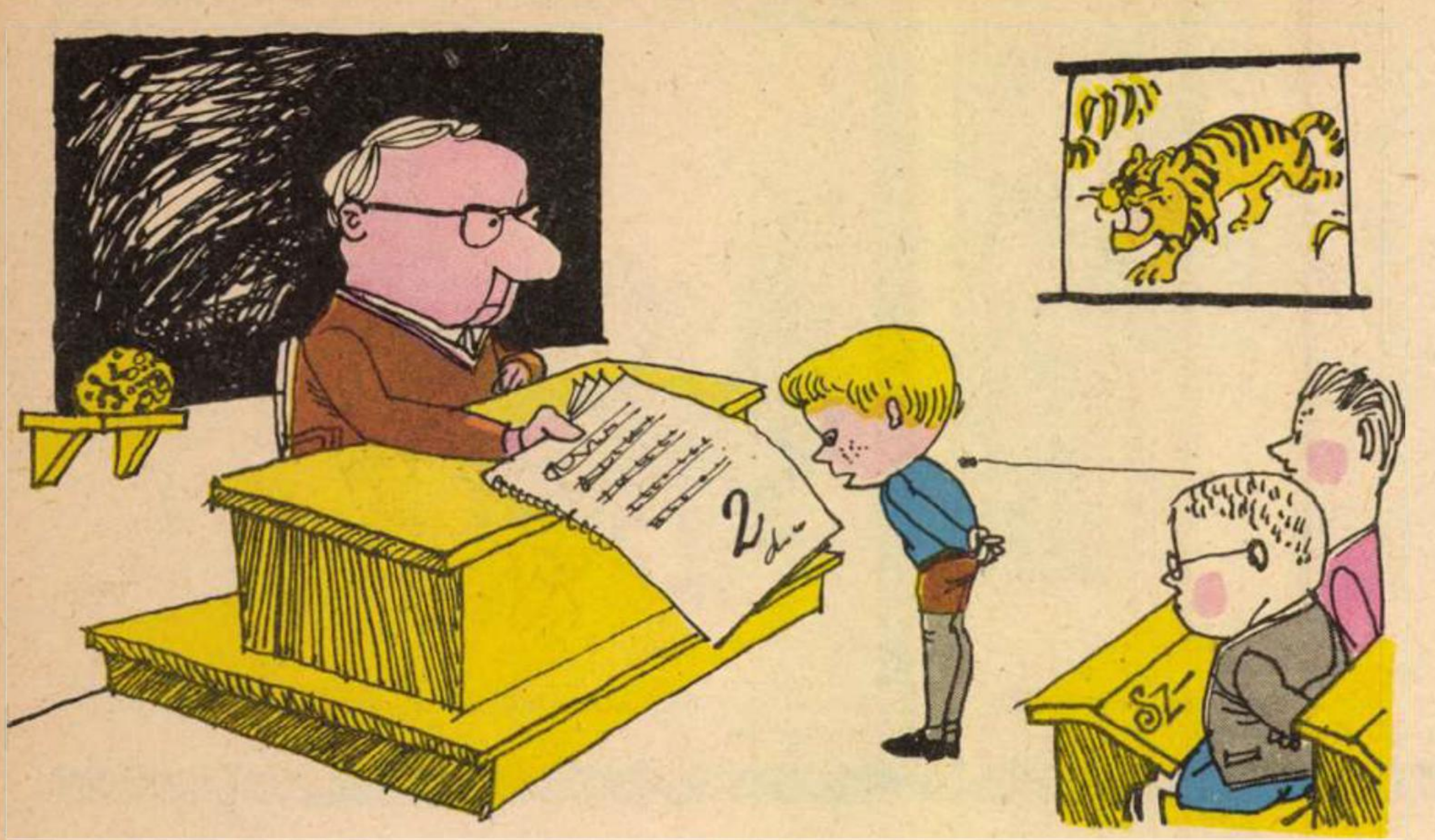

– Ilyen dolgozatra azelőtt hármast kaptam!

# PEREG AZ ÉTLAP

Amióta nagy sikerrel mennek ezek a négyórás előadások, újból fölmerül a kérdés, hogy a moziban mit együnk, hogyan együnk, mennyit együnk, mert ugyebár, pesti ember szeret ezt is, azt is, enni speciel nagyon.

No, persze, nem is kívánhatja senki, hogy a közönség étlen-szomjan ücsörögje végig a négy órát, nem fakír és koplalóbajnok a dolgozó. Azt viszont mindenki beláthatja, hogy a perec vajmi sovány útravaló egy véget érni nem akaró film folyamán, nem is beszélve a szüntelen izgalomról, amely ismét csak arra jó, hogy ingerelje a gyomorsavakat.

A minap egy nagyon kedves család hazulról hozott vajas-szalámis kenyérrel oldotta meg a kérdést, de az volt az érzésem, hogy a papa szívesebben fogyasztott volna meleg vacsorát. Amiben teljes igaza volt. Vajas-szalámis után tele van a fog mindenféle morzsákkal, és nincs kellemetlenebb, mint előadás alatt folyton böködni a nyelvvel a zápfog mögé.

A moziban való kosztolás nem új dolog, annak idején a mi kis városunk filmszínházának nézőterén, ahogy elsötétedett, azonnal megkezdtük az evést, s míg csak pergett a film, ropogtattunk valamit.

— Gyössz a muziba? — szólt Mujkos Dani a kerítésen, és megcsörgette zsebében a tökmagot.

Ugrottam szaporán, Danival érdemes volt vállvetve tolni a kultúra szekerét, anyja, a híres-neves tökmagárus, zsákszám sütötte a jeles csemegét, s előadás végén bokáig ért körülöttünk a héja. De fogyasztotta az egész nézőtér. A tökmag volt akkor a sikk, de ettünk napraforgómagot is, meg pattogatott kukoricát, persze, a legszívesebben amerikai mogyorót, úgy ropogott tőle a padló, mint őszi avar az erdőn.

Kara Péter barátomnak szőlősgazda volt az apja, cseresnyét, meggyet potyáztunk, magját sötétben két ujj közül kilőni a legszebb sportok egyikének számított. Jött aztán a vajalma, a nyári piros, a cukorkörte, néha úgy csemcsegett a nézőtér, hogy elnyomta a zongorát. Mert egy szál zongora volt a zenekar, Fuksz Károly bácsi verte, és időnként odasziszegett hozzánk:

— Dani, az anyád ne sirasson, passzolj ide fél marékkal!

S attól kezdve csak a basszusa szólt az etűdnek.

Ahogy beköszöntött az ősz, minden este ijedezett a publikum, hogy össze akar dőlni a mozi, úgy recsegett az erkély. Ott volt a diákhely, s a banda azzal szórakozott, hogy a csapószékek ülőkéje alatt diót tört. Ez azonban még hagyján, de az elvetemültebbek dinnyehéjat és almacsutkát hajigáltak le a földszinten ülők soraiba, amit mindmáig csak pironkodva tudok elmondani, mert osztályfőnökünk a huszadik század szégyenének bélyegezte a szörnyűséges neveletlenséget, ha akkoriban ismert lett volna a huligán fogalom, ugyancsak vagdosta volna a fejünkhöz.

No, persze, Vámos úr, a mozi bérlője, tulajdonosa és vezérigazgatója sem maradt tétlen. Lesbe állt minden este, és a hosszú, türelmes, kitartó megfigyelésnek végül is eredménye lett. Sikerült tetten érnie egy bűnözőt, de minő remekül sikerült! Egy alak a sötétben a szeme láttára dobott. Mint később kiderült, hogy telibe talált. A direktor úr a merénylőt kirángatta a padból:

— Most megvagy, büdös csavargó — harsogta diadallal, no, gyere csak, lássuk, ki vagy, és hogy miféle szülők gyermeke az ilyen kötélrevaló!?!

Ahogy azután a világosságra értek, megtanulta a direktor úr, mennyire kockázatos a dolgoknak elébe nyilatkozni, és általában, hogy az élet milyen sokszínű.

A tettes a saját fia volt.

**Kisjó Sándor**

---

*Az írónak „Ön hogyan ideges?" című, most megjelent kötetéből. (Szépirodalmi Kiadó.)*

### MEGNYUGTATÓ ÉRV

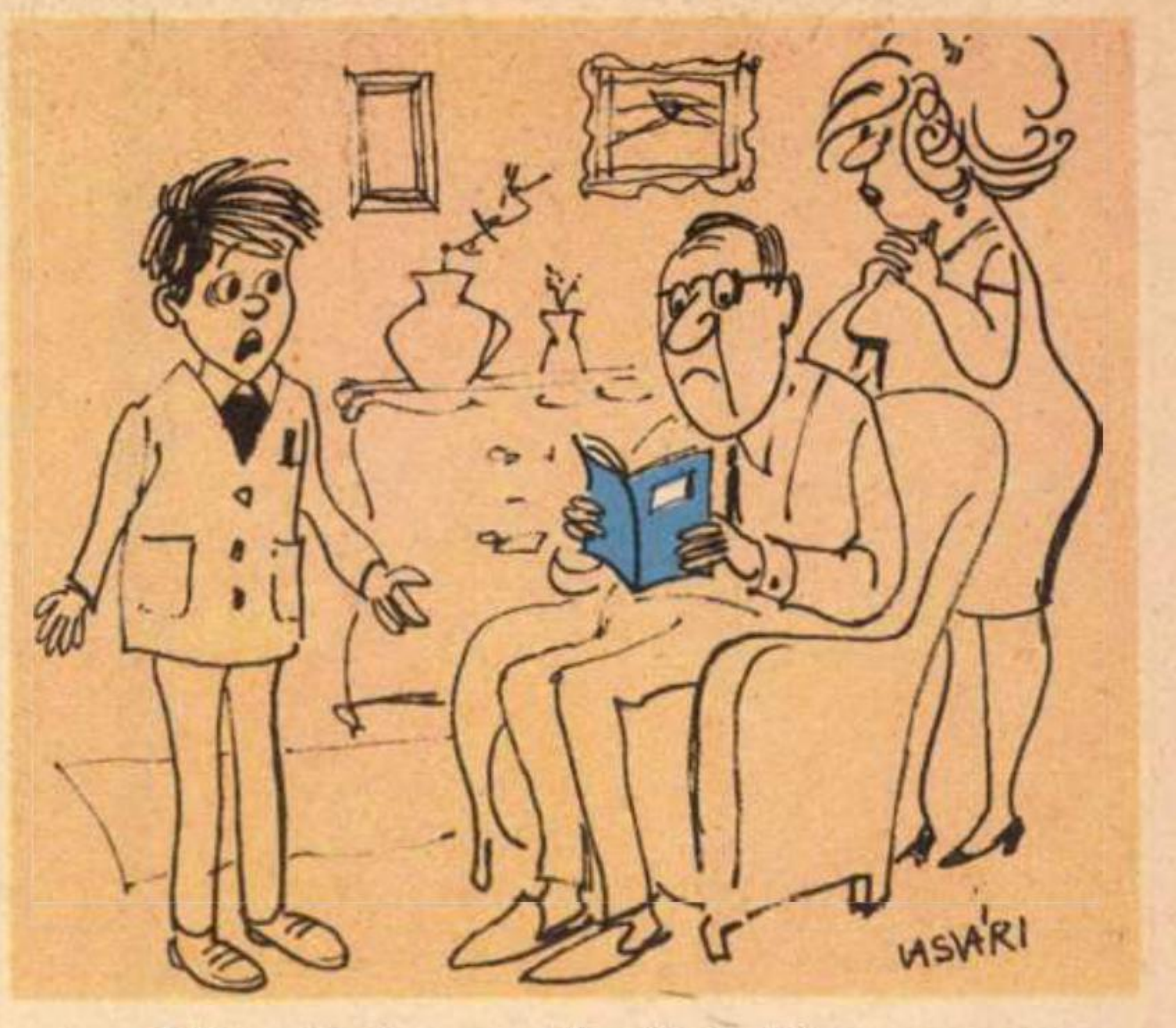

– Mit számít egy ellenőrző könyv az ember életében?!...

### TELJESÜLT A HÁROM KÍVÁNSÁG

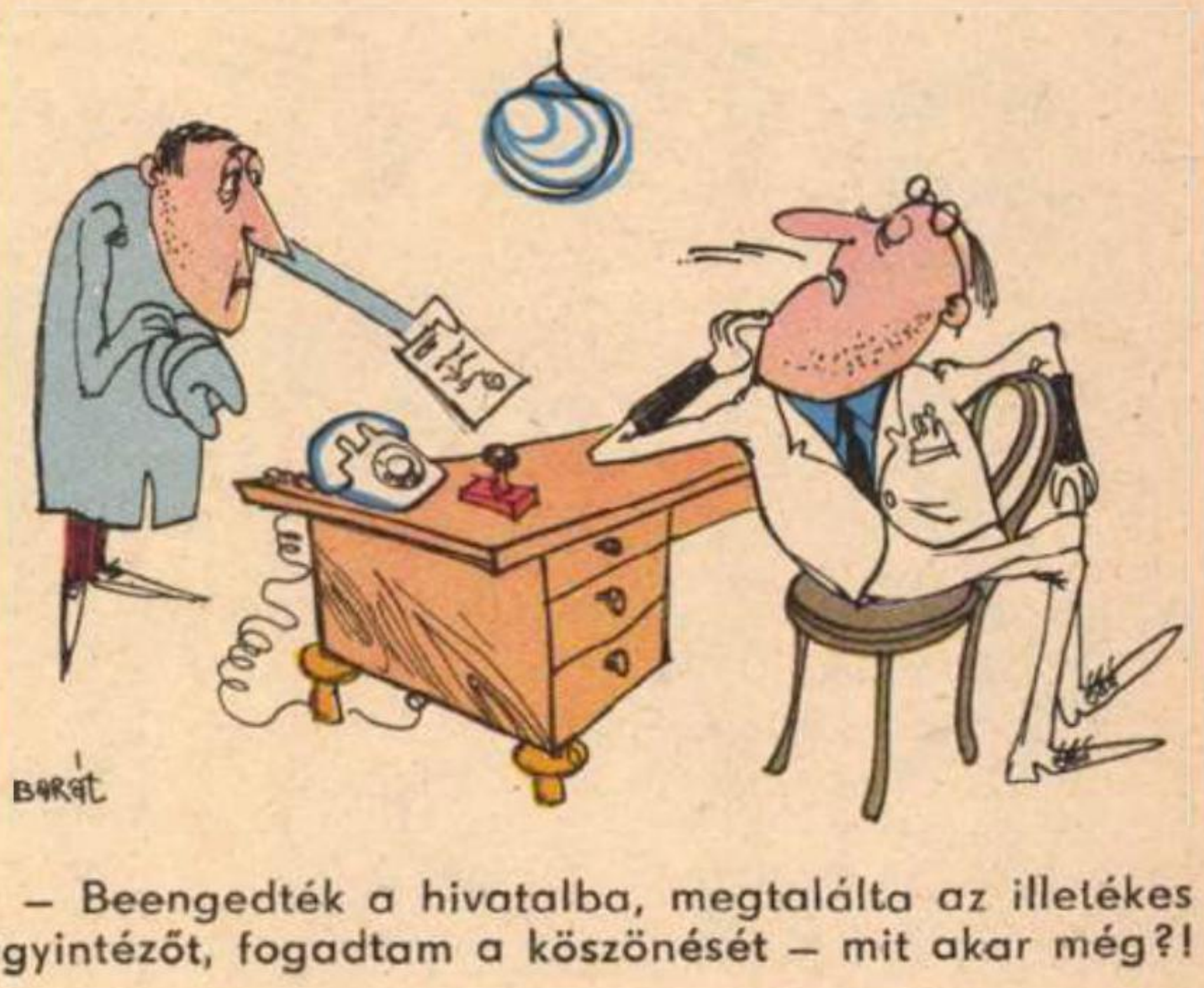

– Beengedték a hivatalba, megtalálta az illetékes ügyintézőt, fogadtam a köszönését – mit akar még?!

### KORAI HÁZASSÁG

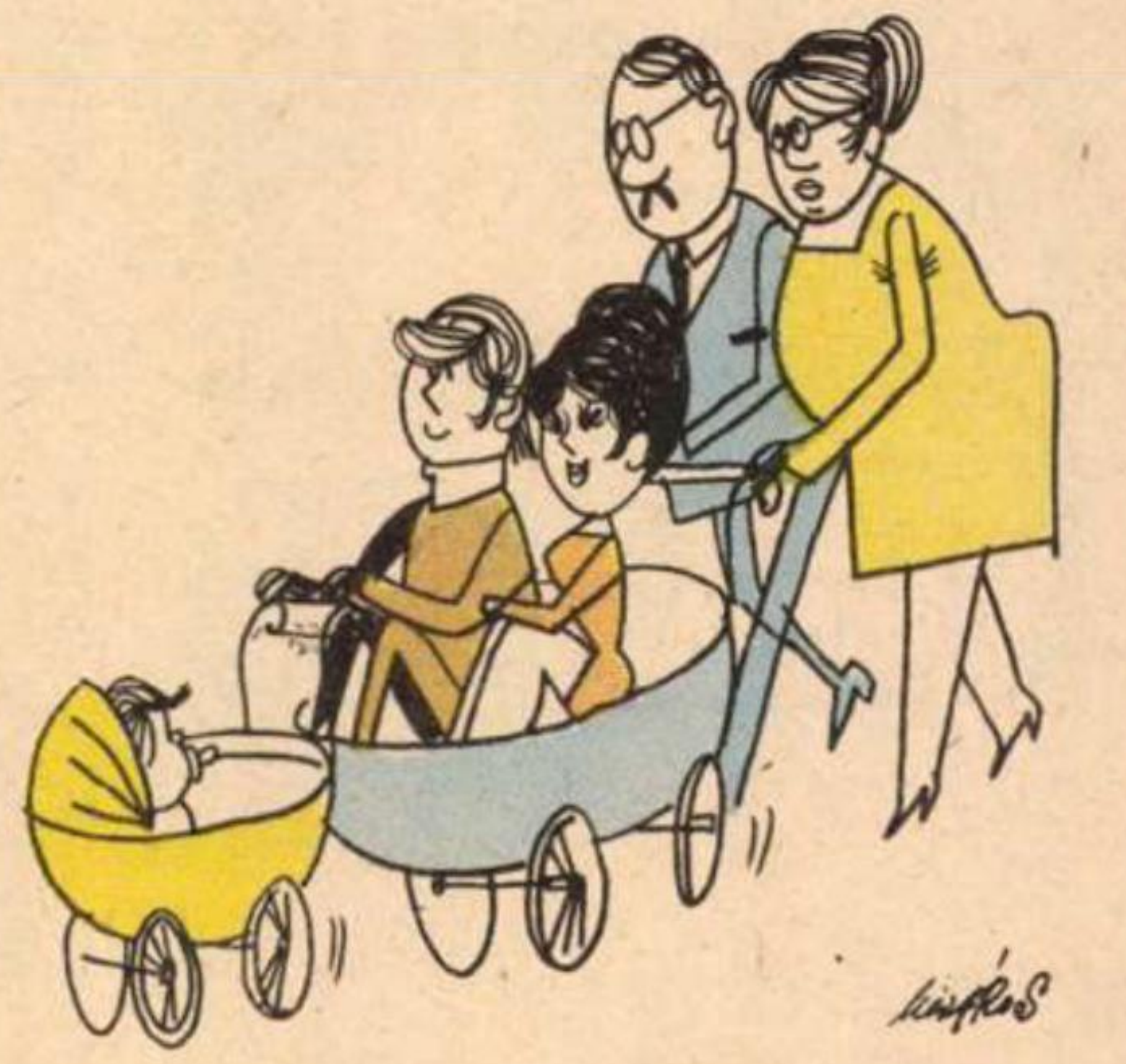

### KOEDUKÁCIÓ

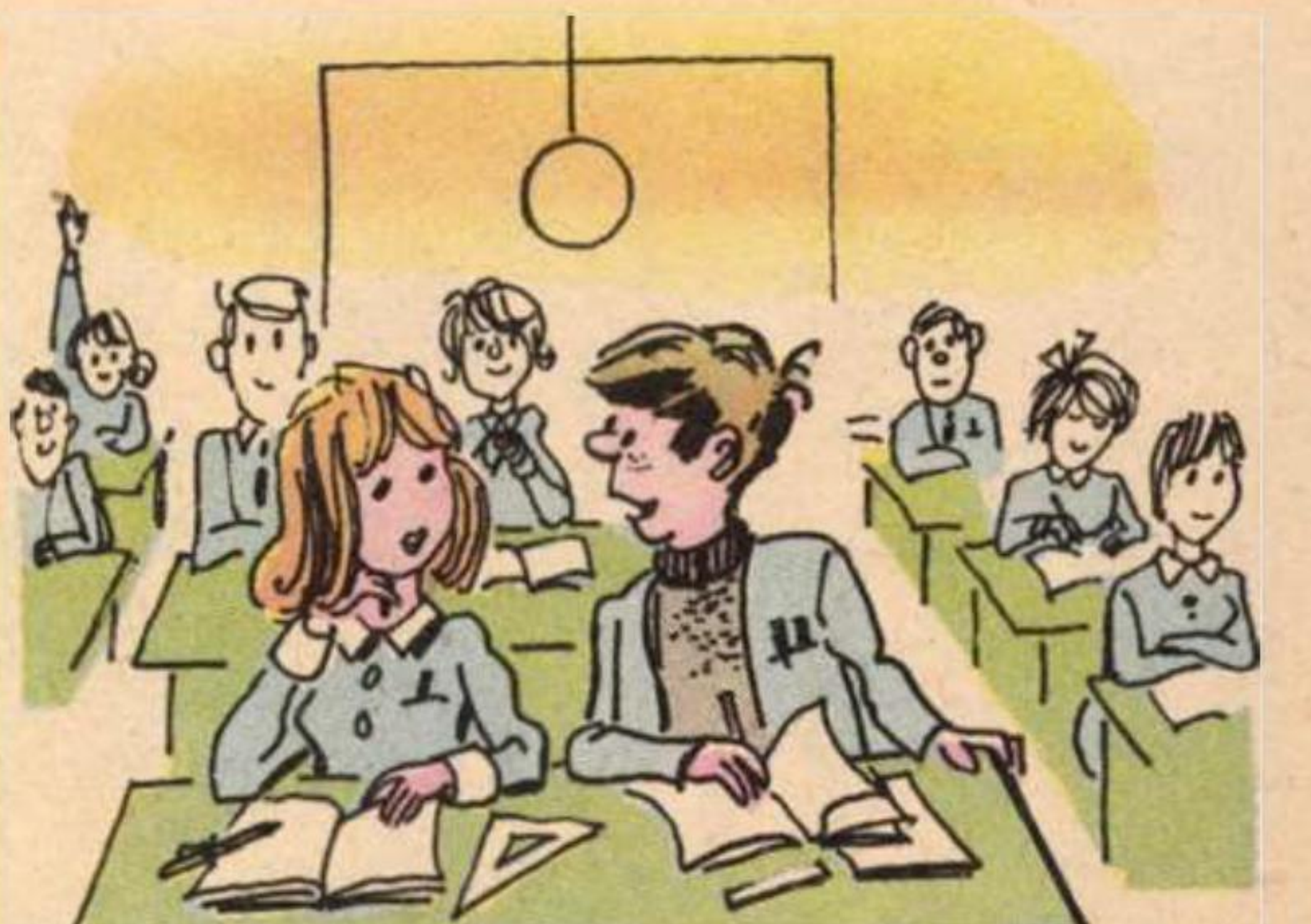

– Ne mondd, hogy fiatal vagyok hozzád! Már másodszor ismétlek osztályt!

# Régi muzsikusok jókedve

## FINÁLÉ

Donizettinek séta közben jutottak eszébe legszebb dallamai.

Egyszer éppen egy nagy áruház kirakata előtt állt, amikor, lelkében megszólalt a megváltó melódia.

Donizetti megmerevedett; üveges tekintettel nézett maga elé és lélekzetvisszafojtva figyelt a belső hangra, mozdulatlanul, sápadtan.

Az áruház személyzetének feltűnt a különös magatartású férfiú. Mit akarhat? Miért mered oly félelmetes arckifejezéssel a babakelengyékre, a kis főkötőkre és réklikre a kirakatban? Tolvaj? Vagy őrült?

Szóltak a rendőrnek. Az barátságosan megveregette Donizetti vállát és megkérdezte:

— Mit keres itt barátom?

Donizetti, mintha álmából riasztották volna fel, kábultan dadogta:

— Én?... Itt?... A... a finálét keresem... a *Lammermoori Lucia* második felvonásának fináléját.

## LIPCSEI SZERENÁD

*Szülővárosa egyszer szerenáddal kedveskedett Wagner Richardnak.*

*A szerenád elhangzása után a költő felkereste a karmestert:*

*— Köszönöm a kedvességüket. Jól esett. És nagyon szépen játszottak. Örömem telt benne. Pedig tudom: nem könnyű megszólaltatni a műveimet.*

*A karmester úgy érezte, neki is mondani kell valamit. Tehát így felelt:*

*— Hát szó, ami szó, elég nehéz. Mert komponálni kedves mester, komponálni elvégre mindenki tud. De egy ilyen kompozíciót eljátszani, az — valljuk be őszintén — baromi munka.*

## HANGVERSENY UTÁN

Az estély végetért, a vendégek elhagyták a palotát. Készülődött Rubinstein is, akinek művészetével hallgatói nem tudtak betelni.

A palota portása hangos szóval szólította a vendégek hintóit:

— X. nagyherceg úr őfensége hintója!

— Y. herceg úr őfőméltósága kocsija!

— Z. gróf úr őkegyelmességének szánkója!

Rangsor szerint.

Vidám ostorpattogás, szánkócsengés verte fel a szentpétervári éjszaka csöndjét.

Már mindenki elment. Csak egyetlen férfi várakozot némán a kapu aljában. Az est hőse: Rubinstein. A portás majdnem megfeledkezett róla. De azután, szerencsére, mégis észrevette, felismerte és gondoskodott róla is.

Harsányan így kiáltott:

— Kocsit a zongoristának!

---

A VDK FELETT

*Endrődi István rajza*

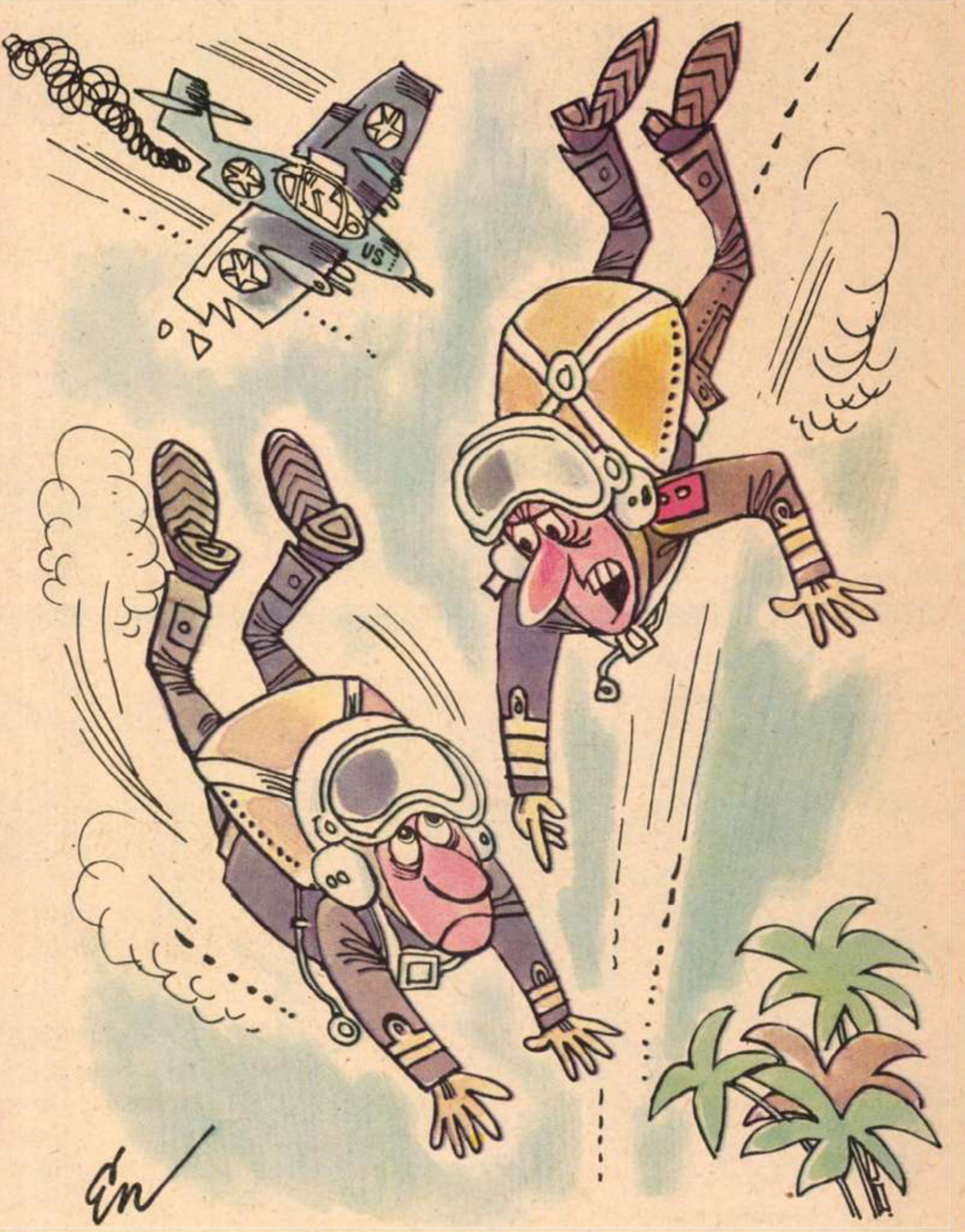

– Talán előre engedne! Én vagyok a rangidős!

---

JOHNSON TAKARÉKOSSÁGI PROGRAMJA

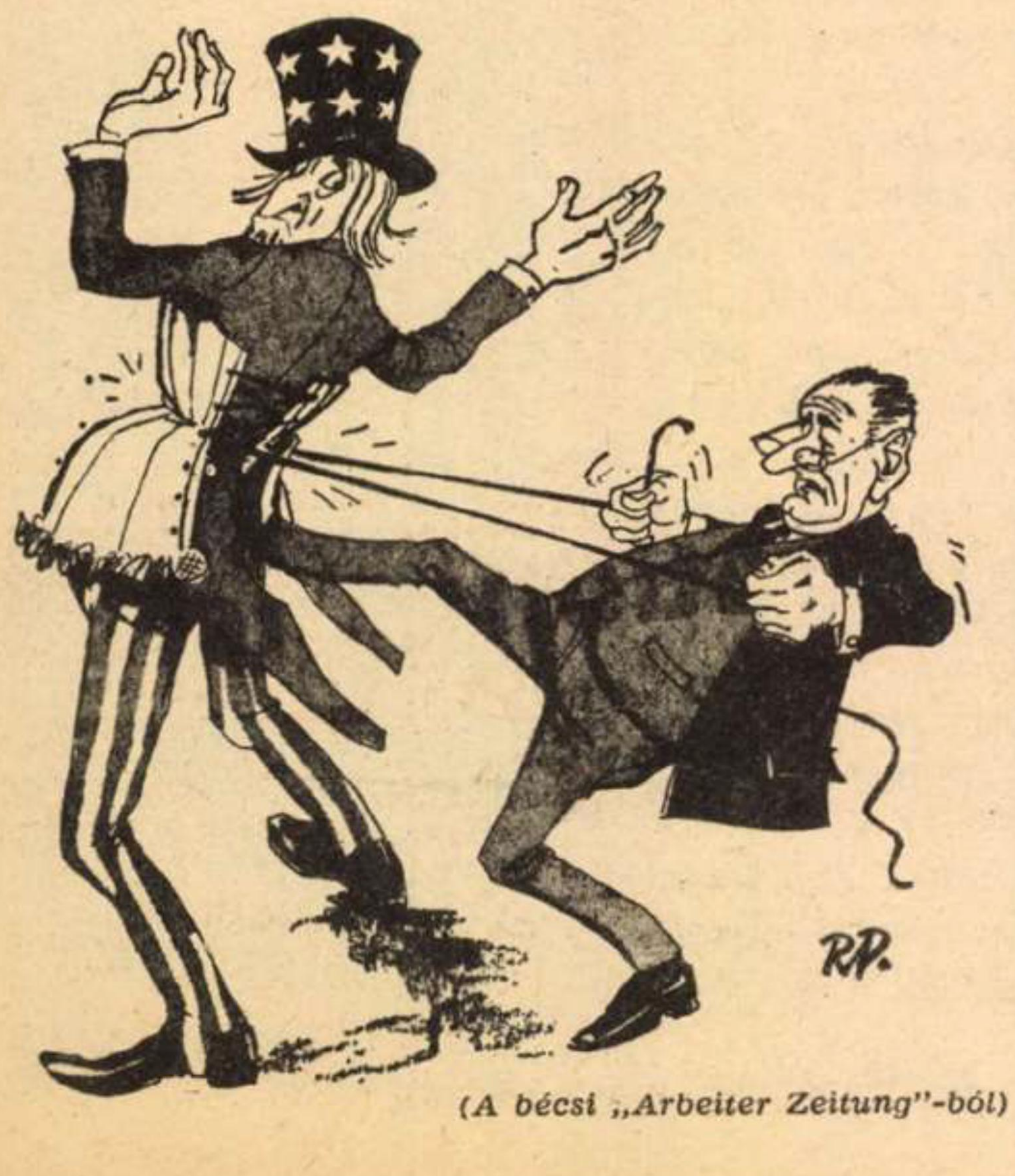

*(A bécsi „Arbeiter Zeitung”-ból)*

---

## HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

**Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.**

— Miért sír úgy, kislány?

— Mert elhagyott a vőlegényem.

— Hát csak nem sirat egy olyan vőlegényt, aki nem akarja elvenni? Olyat százat is talál.

*— És mért nem szolgáltatta be a talált erszényt?*

*— Már késő este volt.*

*— És másnap reggel?*

*— Akkor már nem volt benne semmi.*

Hatalmas csődület a Körúton. Egy fejkendős néni kiváncsian kérdi:

— Tessék mondani, mi történt itt?

— Autóbaleset. Egy sofőr be akart fordulni a mellékutcába.

— Na és?

— Nem volt mellékutca.

*— Magát sohasem látogatja meg a felesége itt a kórházban?*

*— Nem, mert ő maga is kórházban fekszik.*

*— De hiszen ez borzasztó!*

*— Igen. De ő kezdte!*

PLETYKA

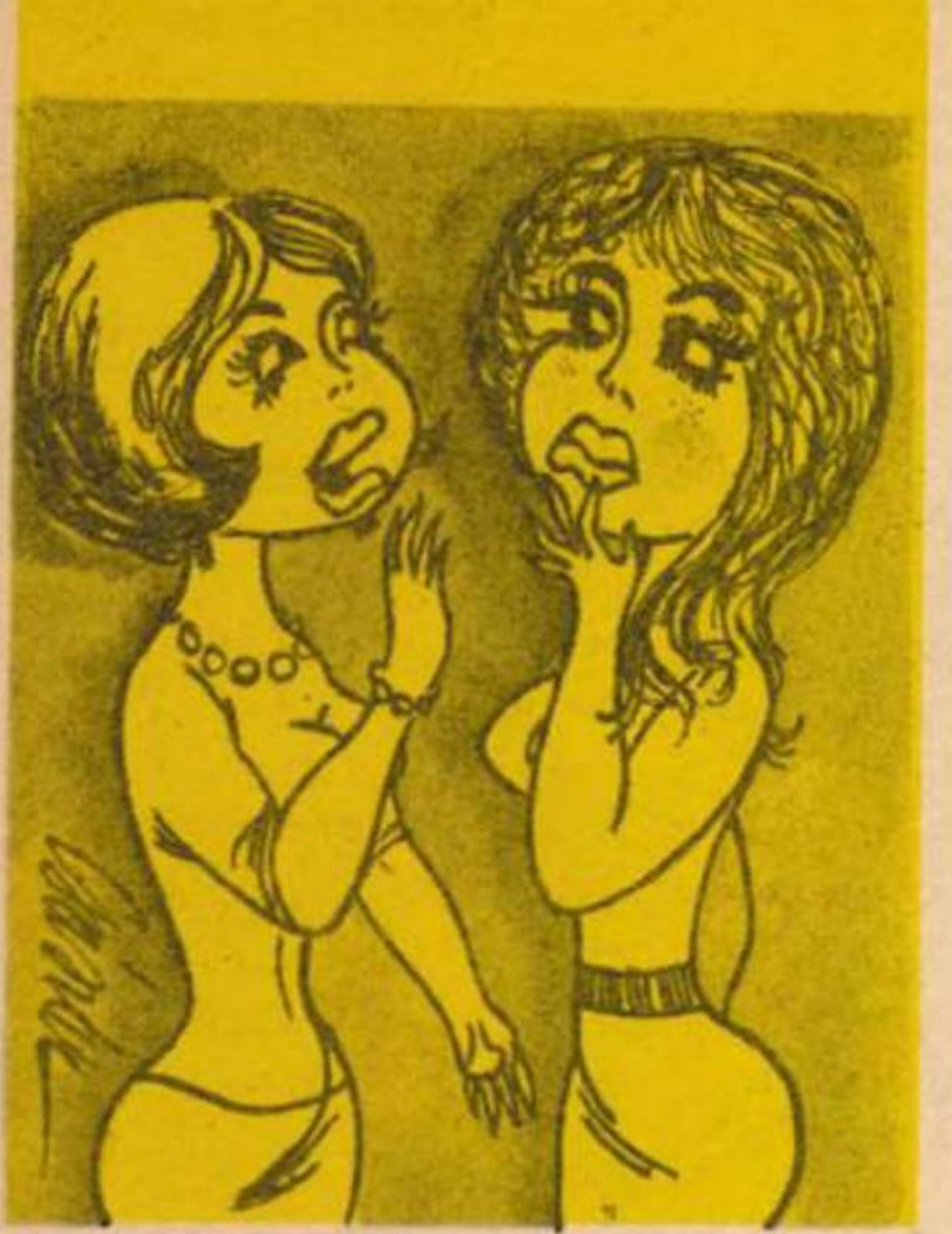

– És képzeld, a férjétől is született egy gyereke!

ESZMÉNYI ÜZLET

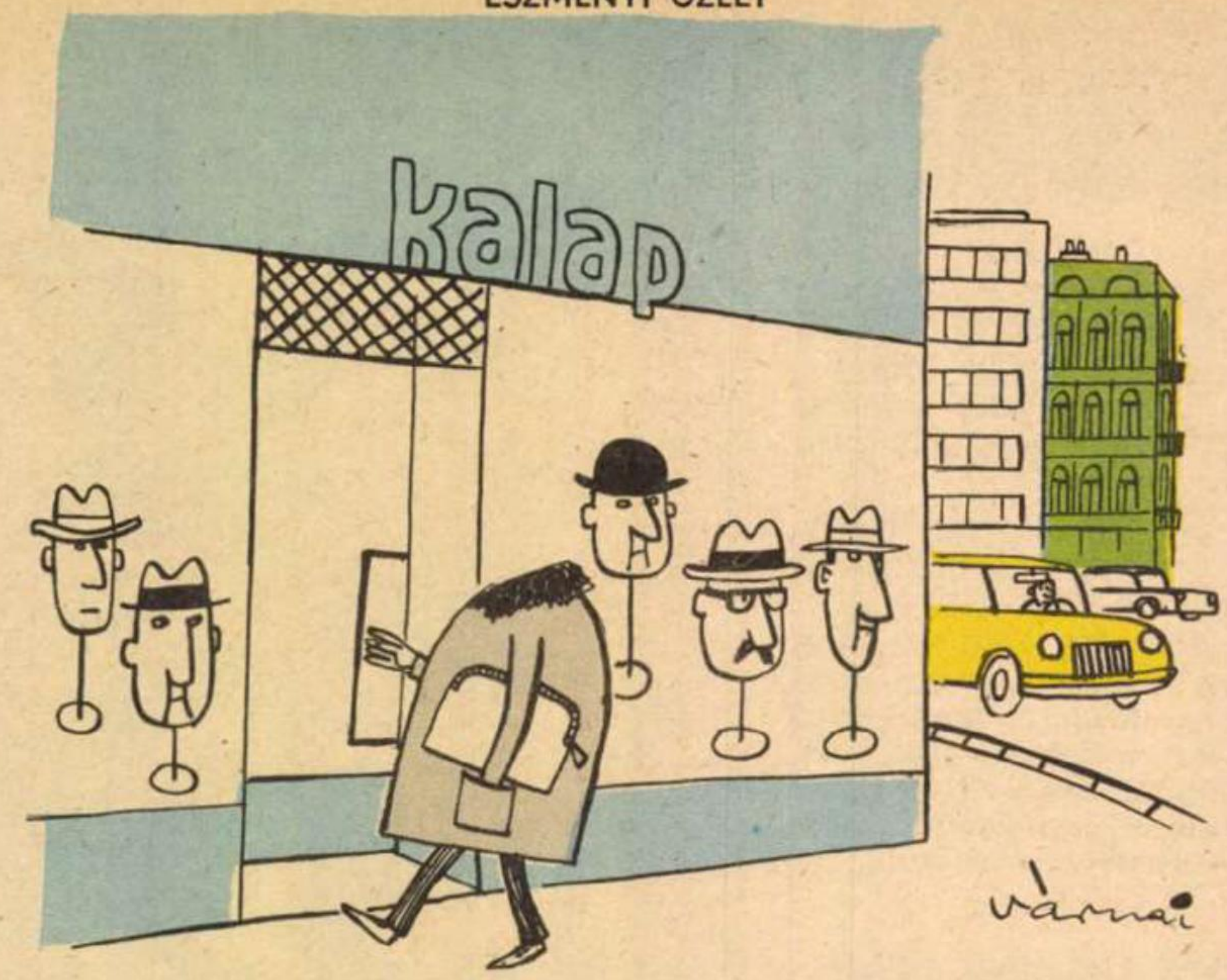

EGYSÉGES VILÁGEGYETEM

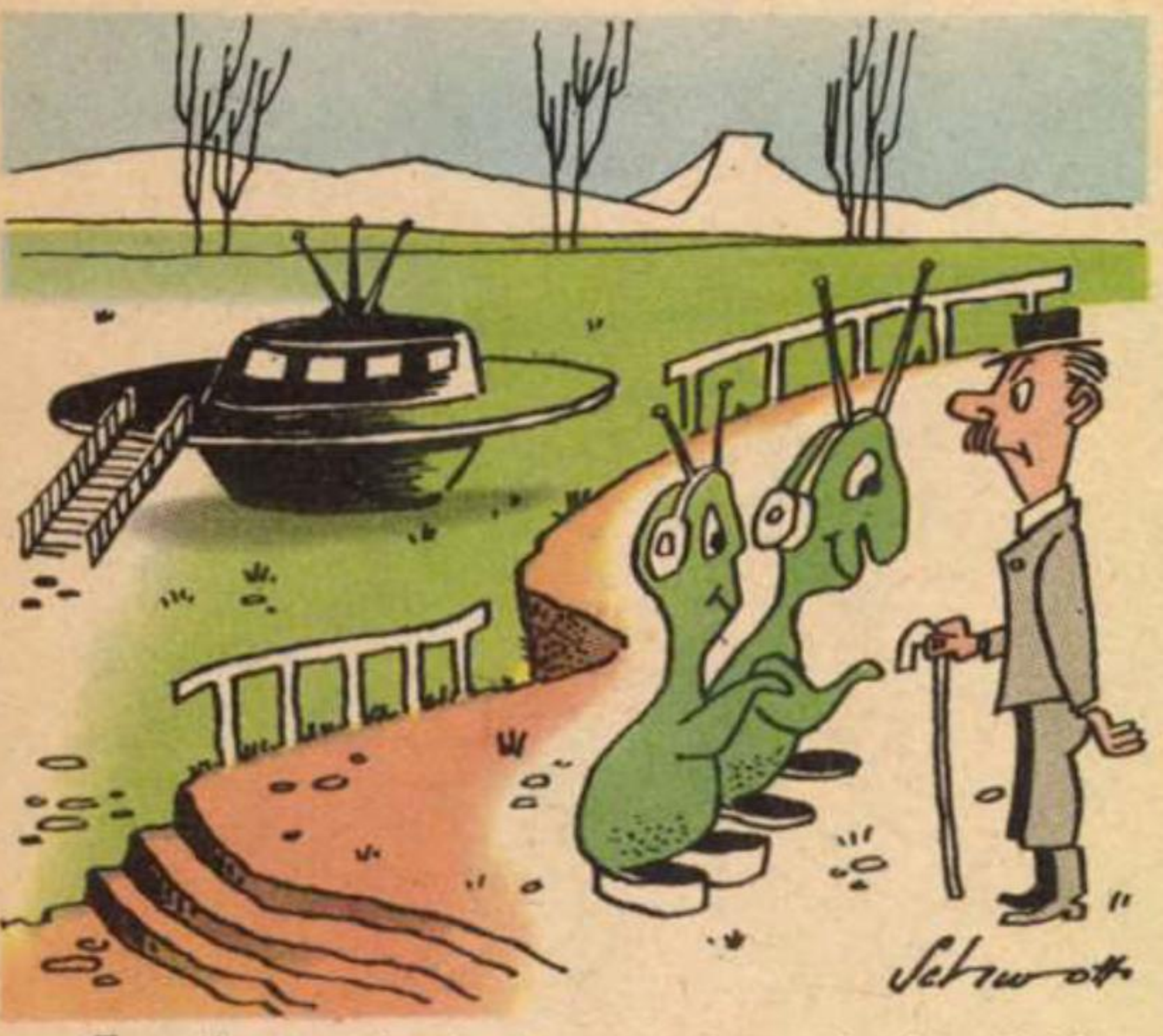

– Tessék mondani, merre van a legközelebbi italbolt!

MINDENNAPOS KRIMI

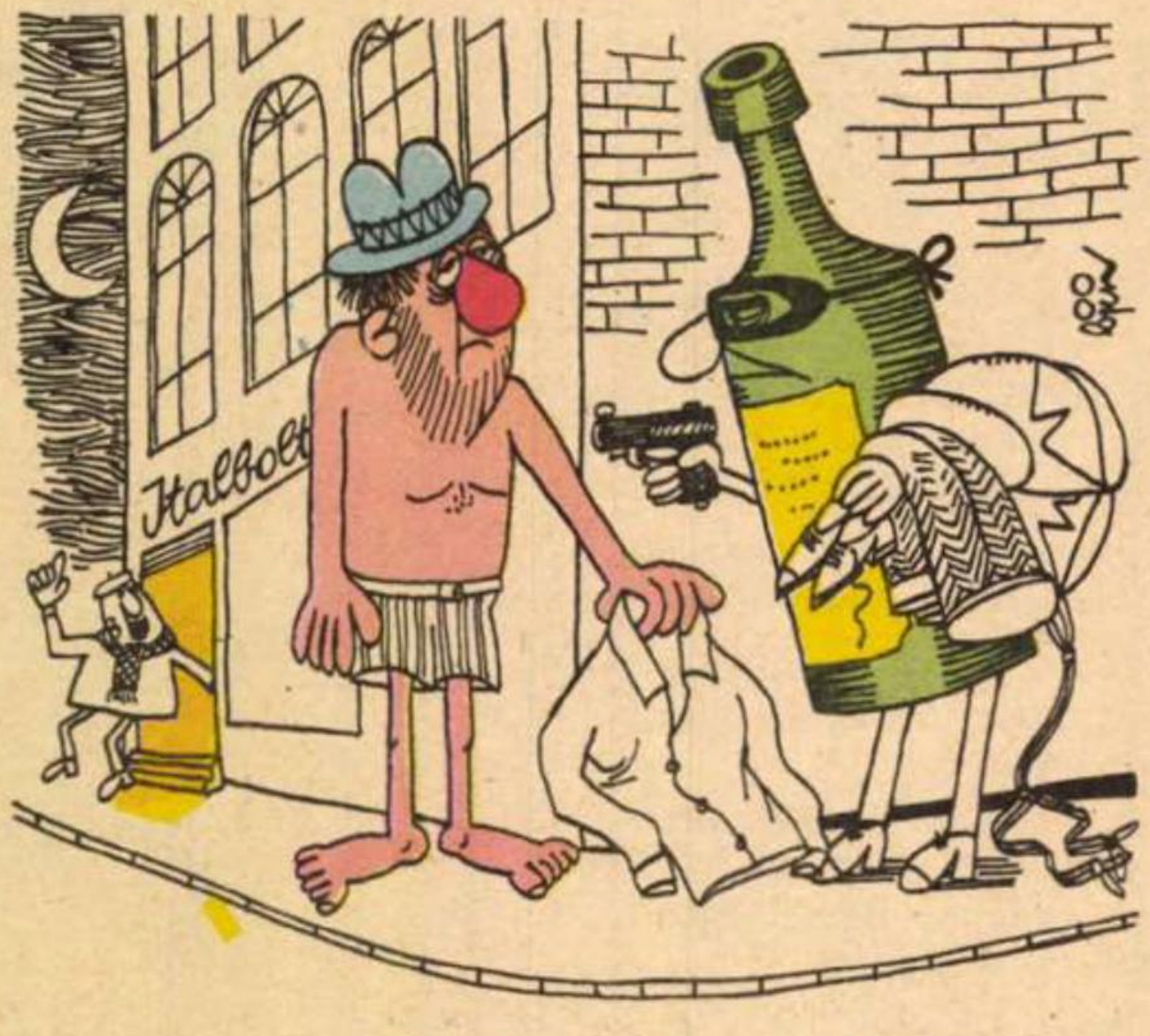

E HETI HIRDETÉSEINK

Autósok motorosok őrangyala:
ESEDÉKES A KÖTELEZŐ GÉPJÁRMŰ SZAVATOSSÁGI BIZTOSITÁS 1968 ÉVI DIJA
ÁB

# SZILVESZTERI TELEFON

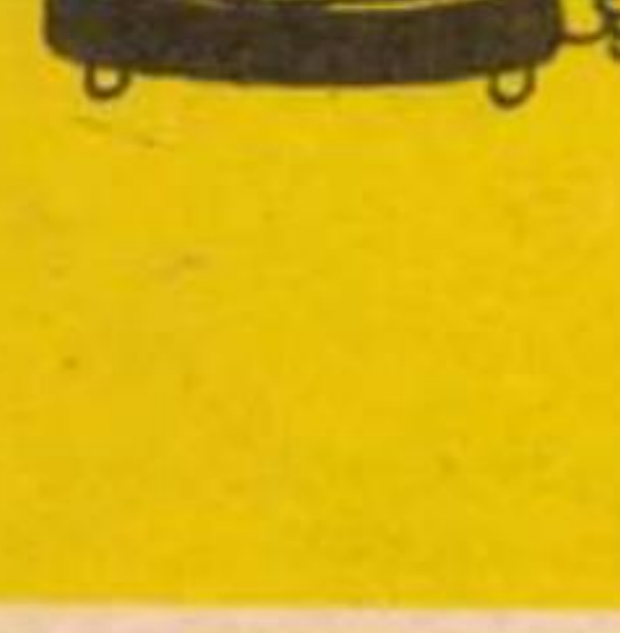

*Megint elmúlt egy esztendő, cseppet sem meglepő módon: Szilveszter éjszakájával. Ezen az estén, sokéves családi hagyományom szerint otthon maradtam, és korai vacsora után, még éjfél előtt aludni tértem. Mert bizonyos életkoron felül célszerűbb észrevétlenül átsiklani az új naptári évbe, mint koccintgatás közben és elkerülhetetlenül borongós gondolatok halvány árnyéka alatt: hanyadik Szilveszter is ez? és hány lesz még? és lesz-e még? — Szóval, élemedettebb korban jobb átaludni ezt a kényes pillanatot.*

*Lefekvés előtt óvóintézkedés: ez az esztendő egyetlen éjszakája, amikor kikapcsolom a telefont. Ki tudja, éjfélkor a város melyik pontján jut eszébe barátnak, gonoszkodó ismerősnek, vagy egyszerűen tréfacsinálónak, hogy idecsöngessen. S nem jó első álomból telefoncsengésre ébredni. Macskám sem örülne ennek — ő is koros kandúr már, hozzám illő. És az emberek Szilveszterkor még kevésbé tapintatosak, mint máskor. Ki gondolna arra, hogy esetleg alszom; nyugodtan tárcsázza a számot, enyhén ittas hangon a telefonba dünnyögi jókívánságait, és én kezdhetem elölről az elalvást.*

*Jobb hát kikapcsolni. Péter vagy Pál legfeljebb azt hiszi: nem vagyok itthon, valahová mulatni mentünk. Az ismeretlen tréfacsináló jól is jár: visszapottyan a tantusza. A rosszindulatú telefonáló pedig mérges lesz: nem sikerült megzavarnia.*

*Kikapcsoltam hát a telefont.*

*Az utcán félmillió budapesti kürtöl és vándorol. Papírsapkában, álarccal vagy a nélkül. Könnyű gőzzel a fejben, derűsen és reménykedve, hogy most jön az igazán jó Újév. Mert Szilveszterkor mindig így érzi az ember. Csókolóznak is mindenütt, az utcán, lakásokban, szórakozóhelyeken. Nő és férfi szerelemből, férfi férfit, nő nőt barátságos üdvözletként cuppant fültövön. Szilveszterkor szeretik egymást az emberek. Énekelnek, táncolnak is, mert Szilveszter vidám ünnep.*

*Kicsit zajos ünnep persze; az ablak nem rekeszti ki Szilveszter moraját. Nehéz elaludni, de ez szinte jólesik. Örülök, hogy az emberek így örülnek. És jó emlékezni valamikori zajos Szilvesztereimre.*

*Minden szép, minden kedves, — de mégis helyes volt kikapcsolni a telefont. Ne zavarják meg békés álmomat.*

*Egyelőre: félálom. Ez az idő, az ébrenlét és álom közötti lebegés néhány perce néha világosabb a legéberebb nappalnál is. S az álom ajtaja előtt megszületik egy gondolat, kínosan őszinte és kegyetlen:*

*— Mondd csak, jóember — kérdi a gondolatom tőlem —, nem azért kapcsoltad ki a telefont, mert félsz? Félsz, hogy fájdalmas lenne, ha kiderülne, hogy nem hív fel éjfélkor sem jó barát, sem ellenség, sem tréfacsináló? Hogy már eszébe sem jutsz senkinek?...*

*Újév reggelén frissen ébredtem. Elégedetten tettem vissza helyére a telefondugót: nem zavart éjfélkor senki.*

**Erdődy János**

Ha feljönne hozzám...
MEG-MUTATNÁM A KÖNYV-ÚJDON-SÁGAIMAT
ÁLLAMI
KÖNYVTERJESZTŐ
VÁLLALAT

E HETI HIRDETÉSEINK

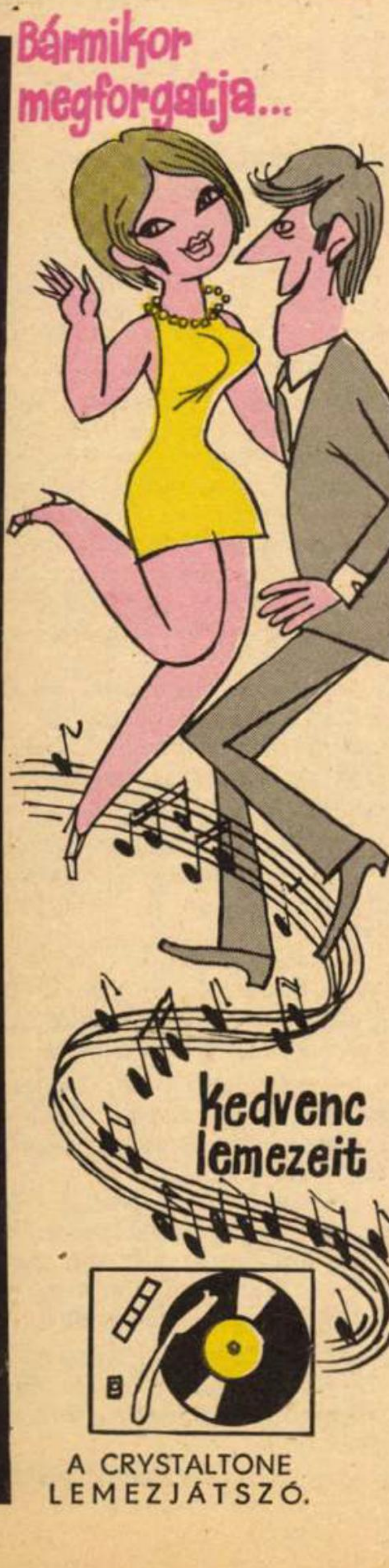

A CRYSTALTONE
LEMEZJÁTSZÓ.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

## HALLÓ, MÁV! FÁZNAK AZ UTASOK!

A Budapest—Hatvan között pendlizõ Aa 1067 és Aa 1064 számú párnás kocsikat a MÁV rendeltetésellenesen használja! Ezek ugyanis téli utasszállításra teljesen alkalmatlanok, kitűnően tudnák viszont használni a Mirelite és más mélyhűtött áruk szállításához, olyan hidegek!

**Fázós turai, aszódi, hatvani utasok**

*Csatlakozó vonatunkra várva gyakran kell időznünk a görögszállási állomáson. Sok esztendős tapasztalatunk, hogy a váróterem mindig szemetes, rendetlen és télen nincs rendesen fűtve. Legutóbb, amikor a forgalmi irodán szóvá tettem, hogy hideg a váró, ezt a meglepő választ kaptam: „Kérem, leheljenek a kezükre, cigarettázzanak, vagy sétáljanak, ha fáznak!”*

**Fazekas Sándorné**
Kazincbarcika

A Landler Jenő Járműjavítónál levő vasútállomáson este mindig lezárják a várótermet. Így a második műszakból 10 óra után hazautazóknak télen is a szabad ég alatt kell várakozniuk a vonatra. Miért?

**Juhász Gyula**
Dunakeszi

*Gyakran utazom vonaton Budapest és Győr között, és sorozatosan tapasztalom, hogy a kocsik 20—25 százalékában nem működik rendszeresen a villamos fűtés. Ha a MÁV sem megjavíttatni, sem a forgalomból kivonni nem tudja ezeket, akkor legalább gondoskodjék az utasok részére védőruházatról (bunda, nemezcsizma), védőételről (nagy kalóriájú disznótoros), és védőitalról (féldeci vagy forralt bor, 16 éven aluliaknak meleg tea)!*

**Dr. Kováts Zoltán**
Győr

SZOMORÚ SORS

*Barát József rajza*

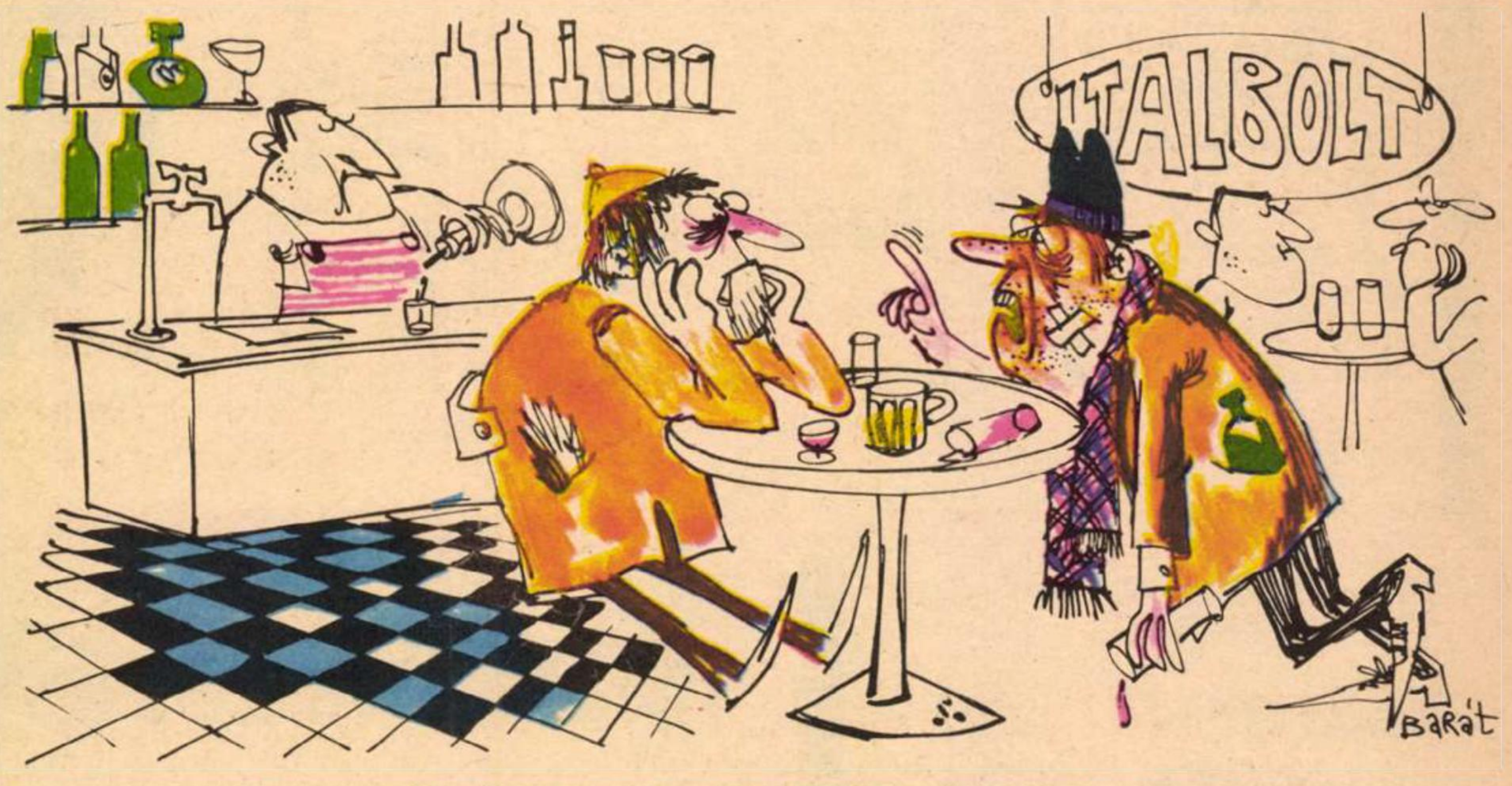

– Képzelje, a tulajdon családom nem tud eltartani!

PONTOS DIÉTA

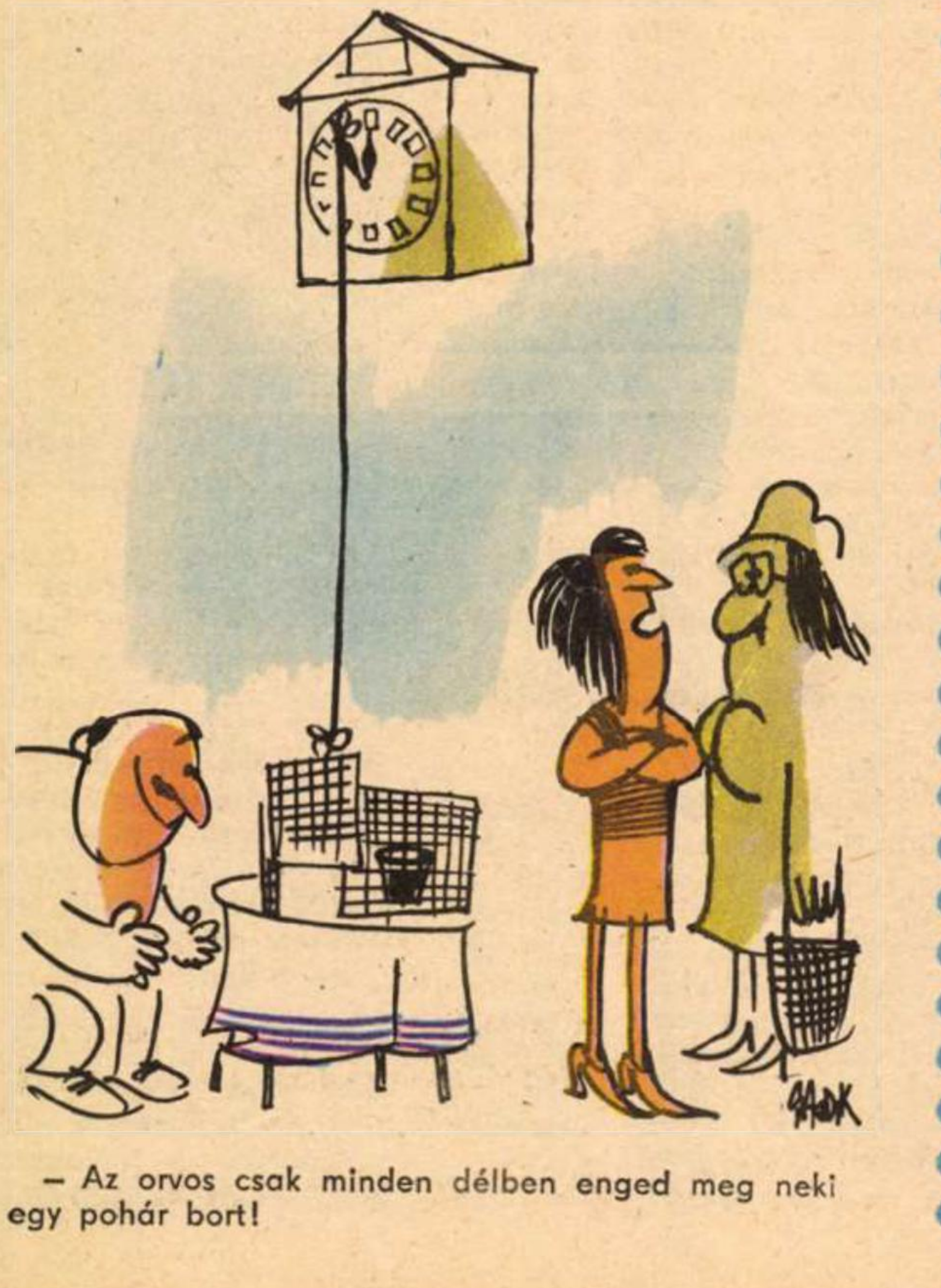

– Az orvos csak minden délben enged meg neki egy pohár bort!

## új a nap alatt

Nem tudom, megfigyelték-e, milyen forradalmi újítás jött a férfidivatban néhány éve? Nem a ferdezsebű, derékbaszabott, magasan záródó és hosszú zakóra gondolok, amit nagypapám hordott annakidején, a velejáró bodros hajviselettel, szakállal, keménykalappal és byroni világfájdalommal, és ami most újra megjelent, összes tartozékával együtt. Most nem erről van szó, hanem a nadrágról.

Ismeretes, hogy a tizenkilencedik században alsó-hajtóka nélküli nadrágot viseltek a férfiak. A századforduló táján aztán egyszer VII. Edward, angol király, divatkirály, esős időben kocsijából kiszállva, felgyűrte a nadrágszárát, s így felejtette. Ettőlfogva vagy hatvan esztendeig hajtókás nadrágot hordtunk. S korszakalkotó változás volt, hogy pár évvel ezelőtt megszűnt a hajtóka. Már csak alig néhányan hordjuk, kiérdemelve ezzel a konzervatív ízlésnek járó megvetést.

De uramfia! mit láttam tegnap?!

Esett a hó. Nagy latyak volt az utcán. S egy fiatalember felgyűrte a nadrágszárat a bokáján. Mintha csak hajtóka lett volna rajta.

Lehet, hogy abban az ünnepélyes percben megszületett a vadonatúj, soha nem volt friss férfidivat?

e.

# import humor

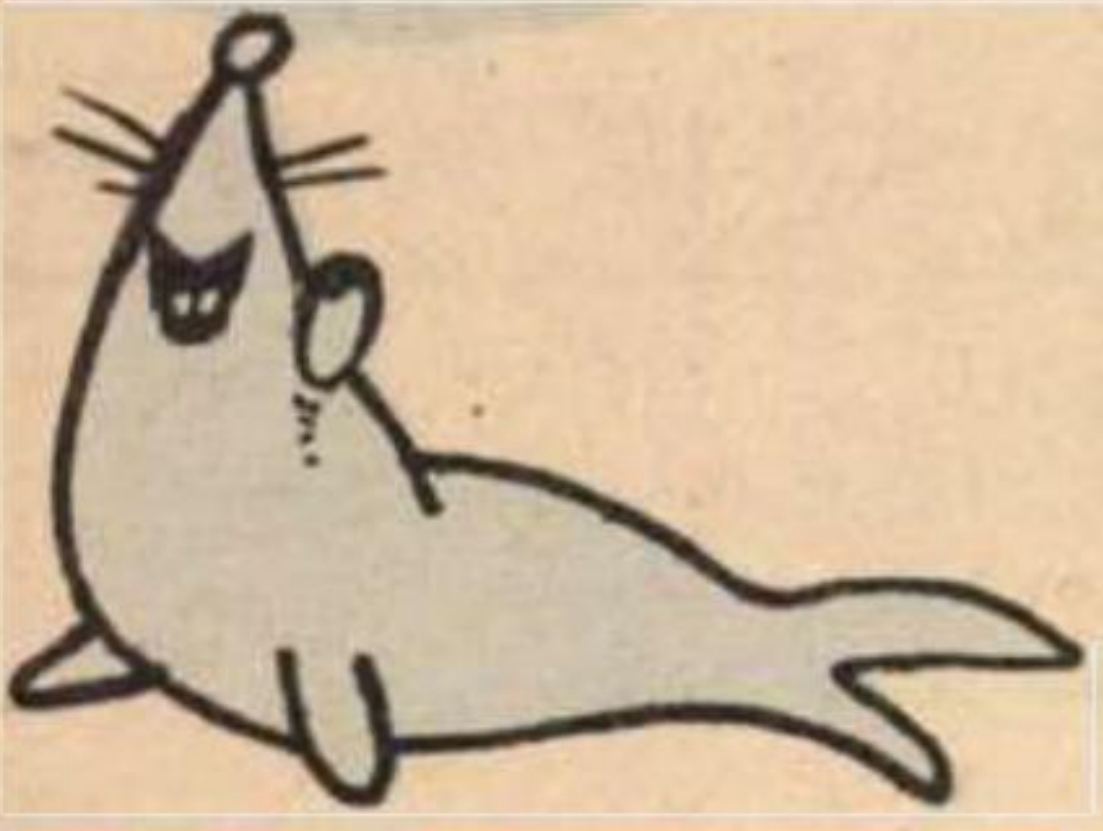

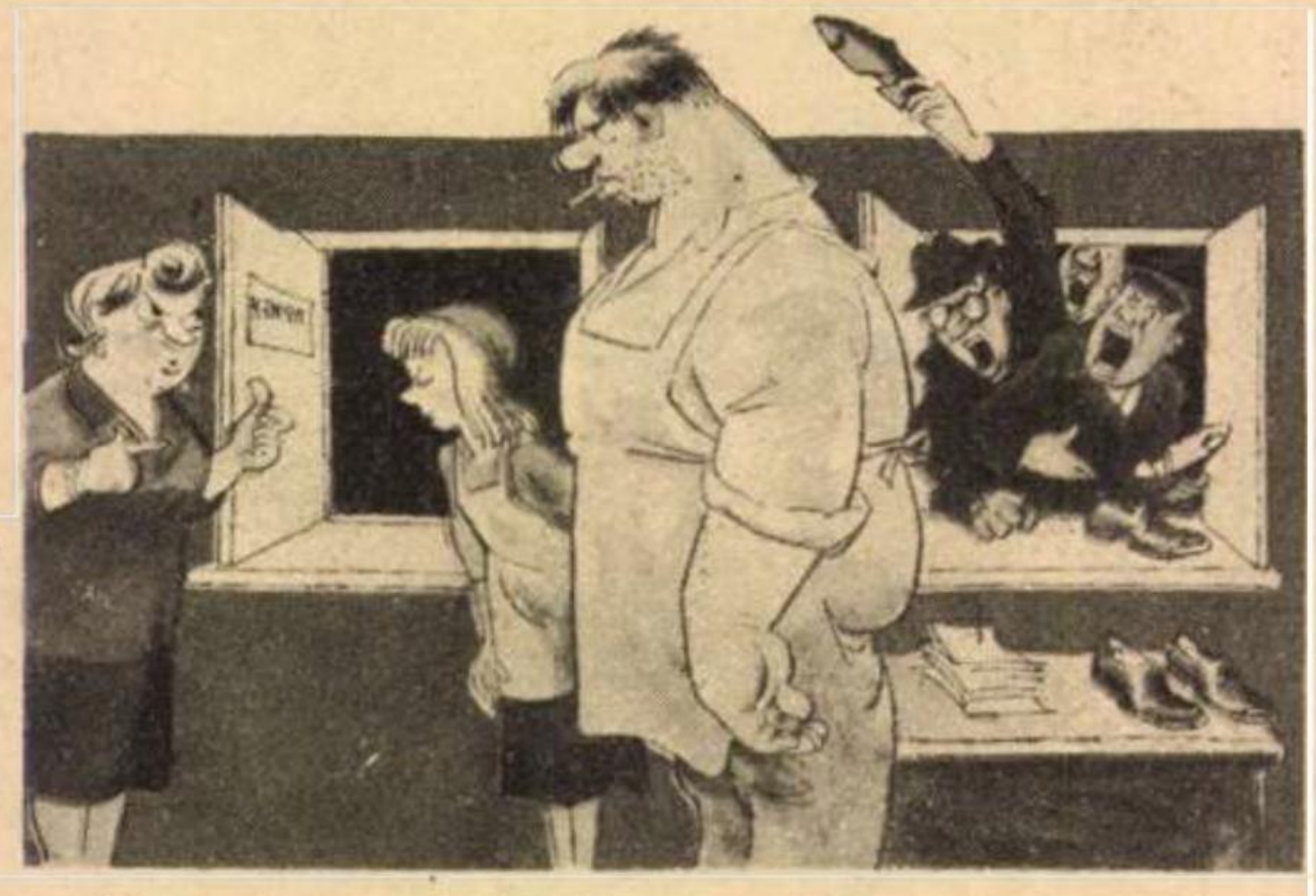

– Lénocska, te vedd be a javításokat, Fegya pedig kiadja a kész cipőket...

(„Krokodil", Moszkva)

MINDENT BELE!

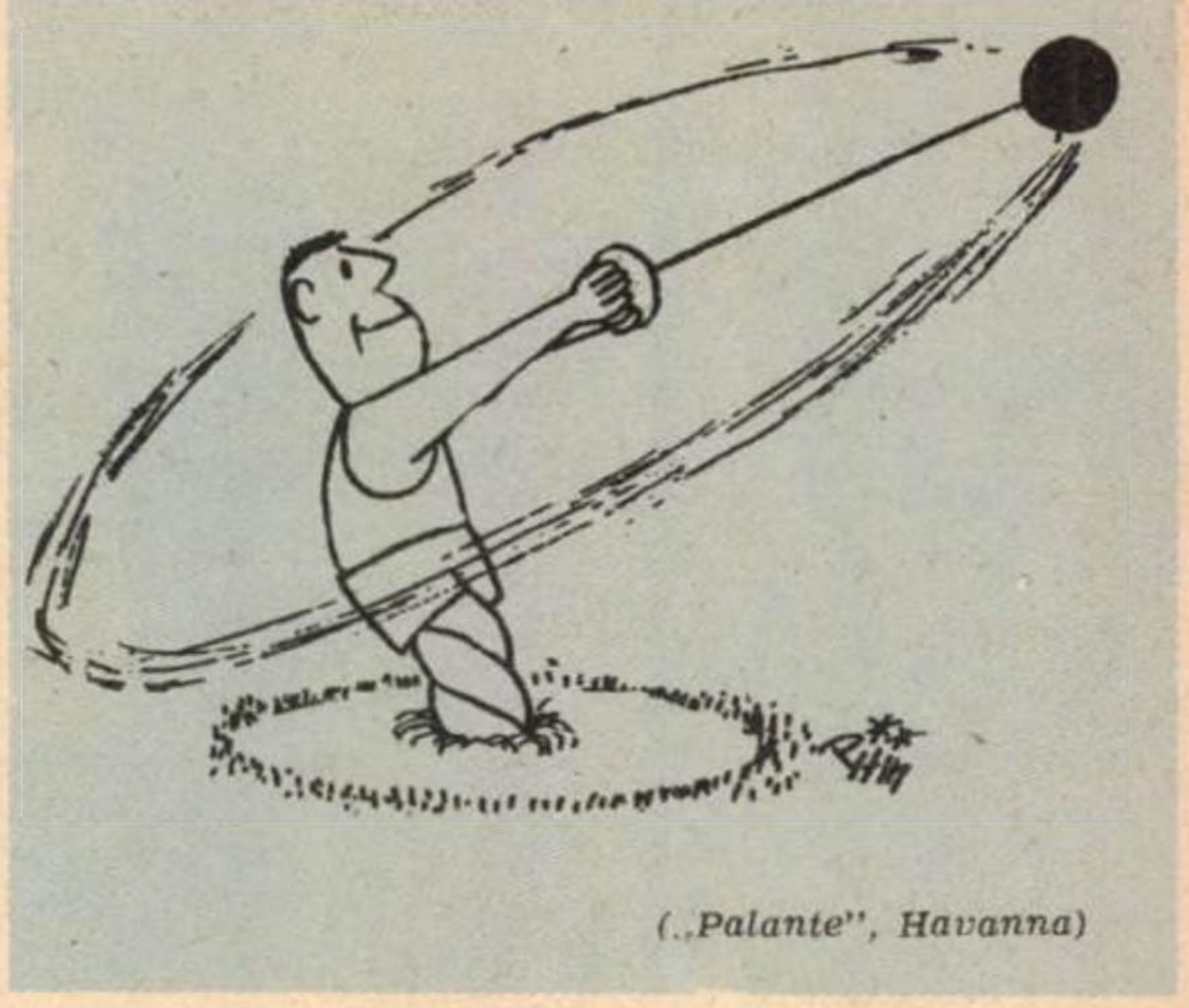

(„Palante", Havanna)

SZERELMI TÖRTÉNET

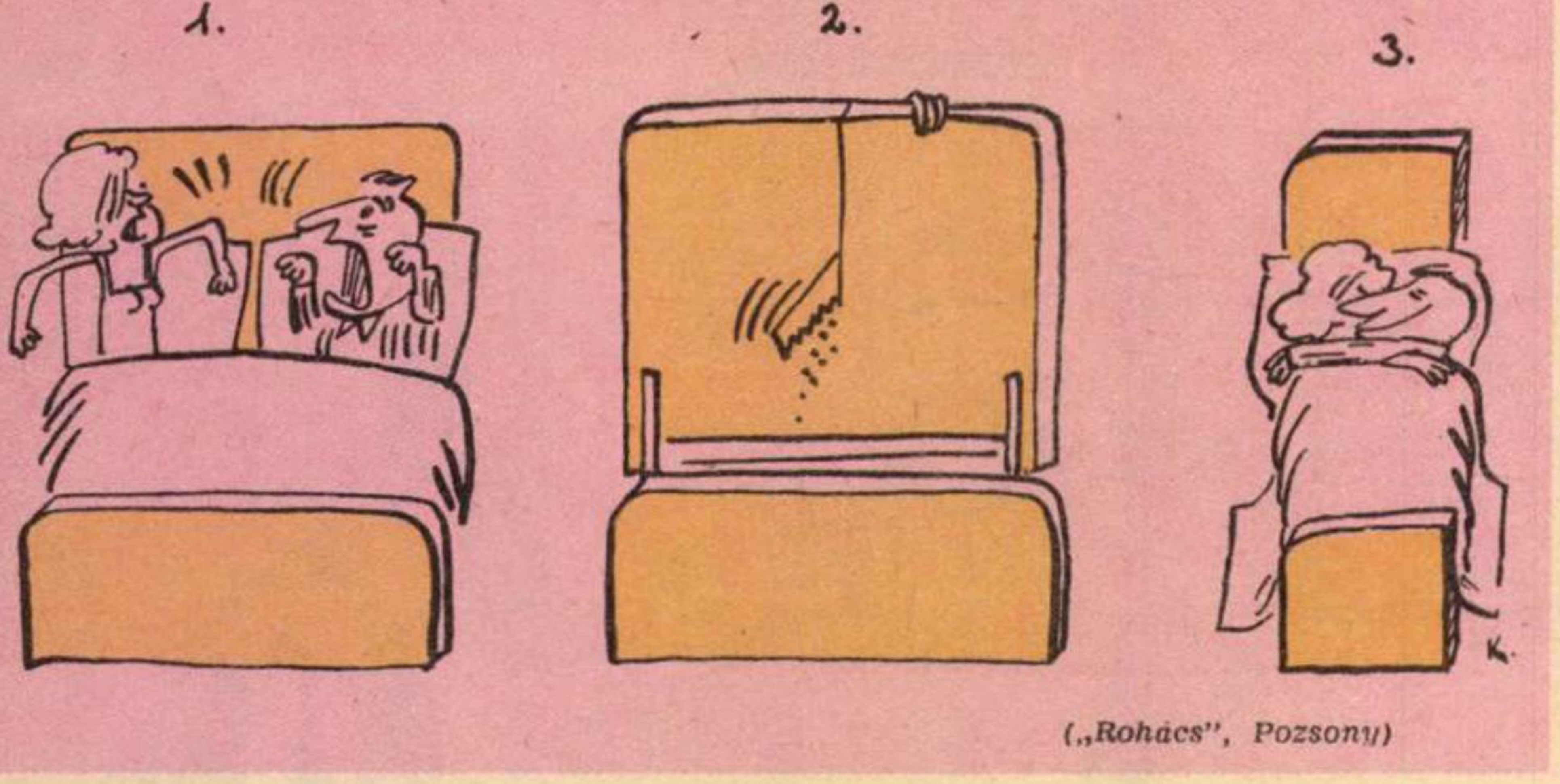

(„Rohács", Pozsony)

EGÉSZEN MODERN KONYHA

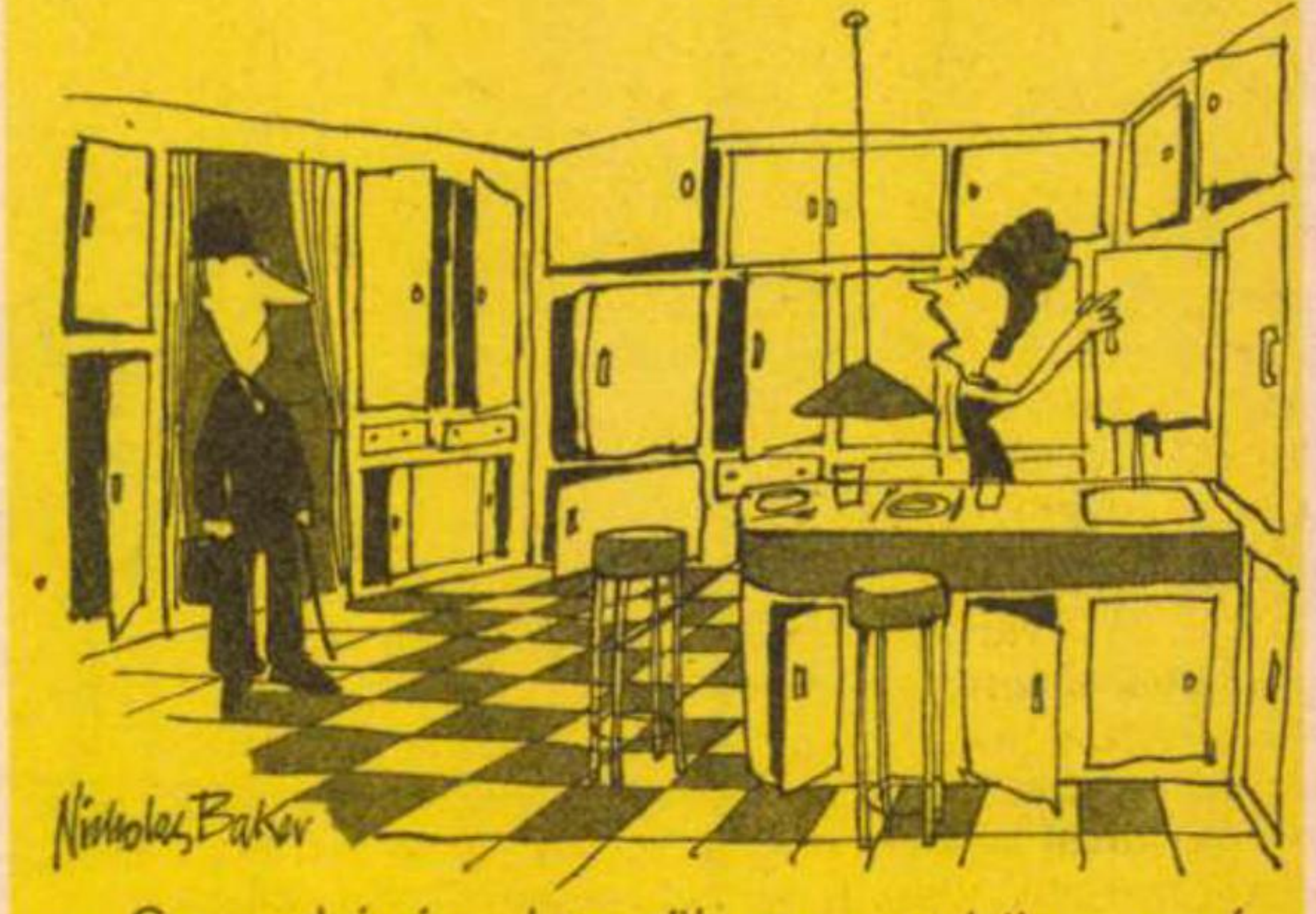

– Gyere drágám, keressük meg, melyik a rezsó.

(„Daily Mirror" London)

A CSÚCSON

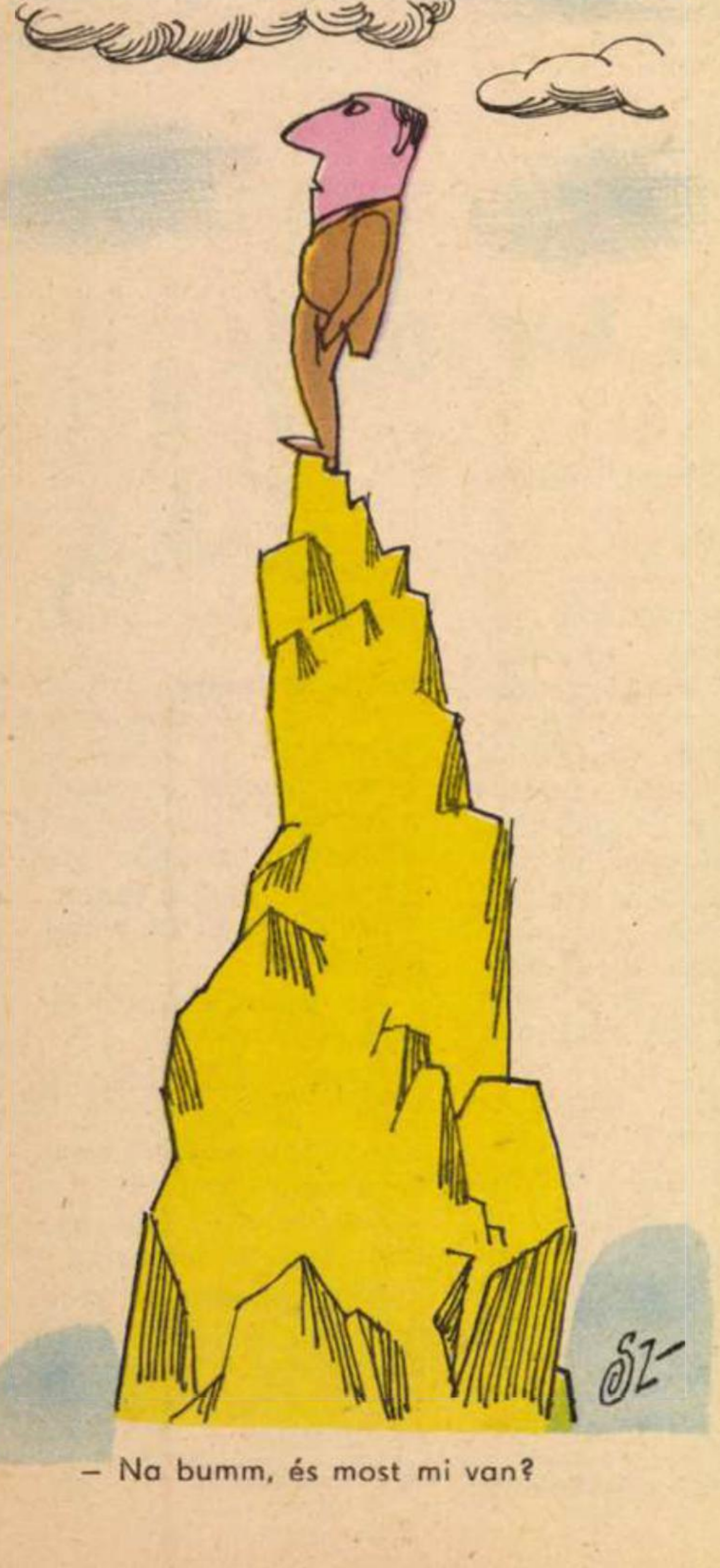

– Na bumm, és most mi van?

# AZ ÚJ ÉTTEREM

*Három hónappal azelőtt új étterem nyílt a Ló utcában. A Négy Bakter. Igazán kellemes hely: remek ételek, kitűnő kiszolgálás. A pincérek udvariasak és gyorsak, az asztalokon damasztterítők és virágok, a nagy, utcára nyíló ablakokon pedig bezúdul a téli napfény és megcsillan a poharakon, a modern formájú evőeszközökön. Előkelő hely és mégsem megfizethetetlen, nincs lárma, rumli és még a menüben is dupla erőlevest adnak. A falak pasztell-színűek, az egyik sarokban hatalmas pálma és mindenütt süppedő szőnyegek. A vezető többször is odajött hozzám és megkérdezte: ízlett-e az étel? Amikor fizettem, a főpincér jó egészséget kívánt és annak a reményének adott kifejezést, hogy máskor is lesz hozzám szerencséje.*

*Volt.*

*Másnap ismét ott ebédeltem, illetve ebédeltünk, mert a feleségemet is elvittem A Négy Bakterba. Ő is remekül érezte magát. Aztán valahogy úgy adódott, hogy három hónapig nem jártam a Ló utca környékén. Tegnap azonban külföldi vendégeket kaptam és akkor eszembe jutott A Négy Bakter.*

*— Van egy remek ötletem! — mondtam a barátaimnak. — Elviszlek benneteket egy pompás kis étterembe, ahol remek magyar ételeket lehet kapni!*

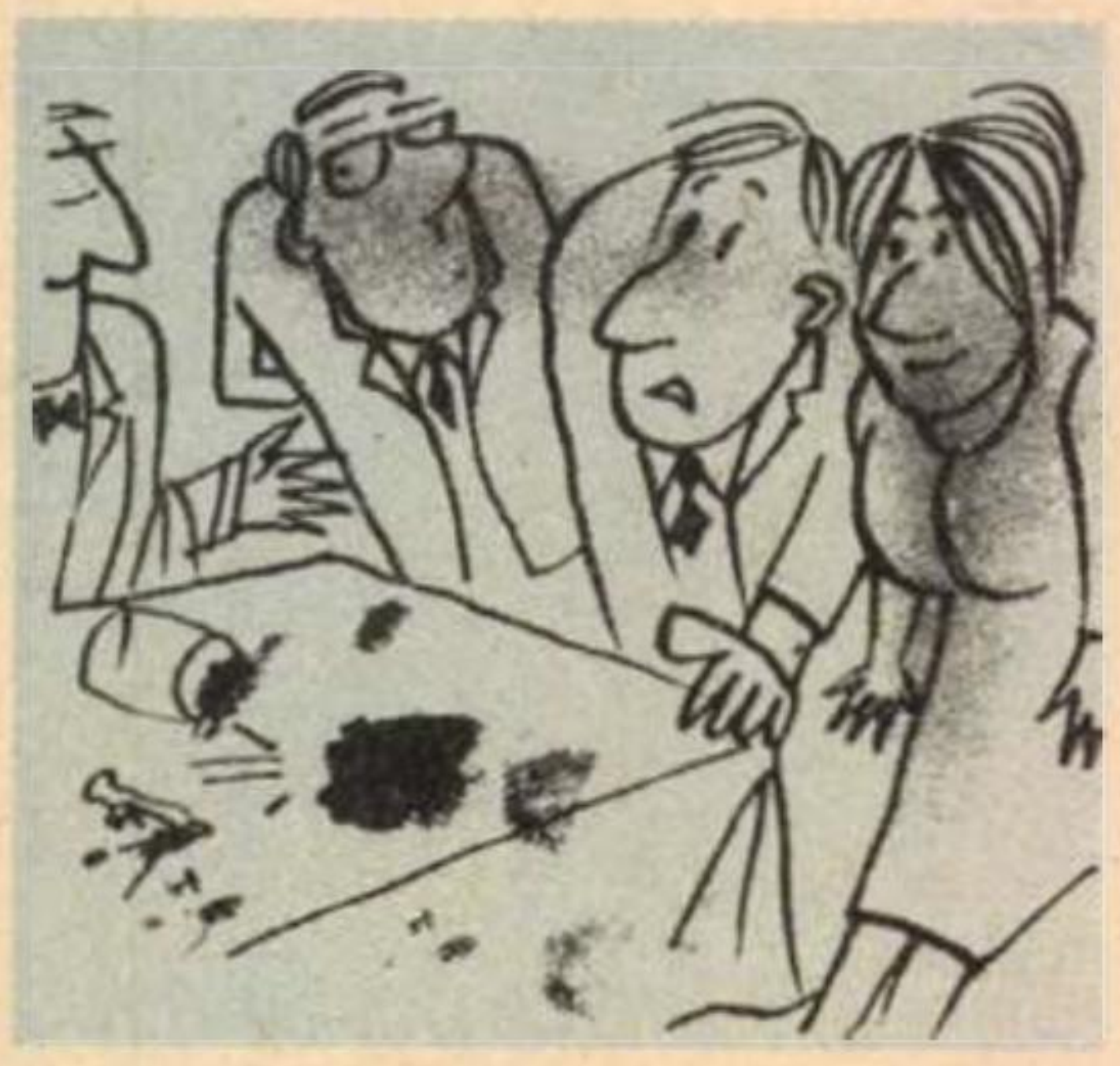

*Felcihelődtünk és elmentünk a Ló utcába. Midőn beléptünk az étterembe, majd hanyatt vágódtunk az ételszagtól. A remek magyar ételek szagától. A helyiségben vágni lehetett a füstöt, az asztalokon pecsétes terítők, s amikor megkérdeztem a pincért, hogy van-e szabad asztal, kedvetlenül morgott valamit az orra alatt és tovább rohant.*

*— Remek kis hely! — mondtam a vendégeimnek, akik nem szóltak egy szót sem, de az arcukra volt írva a csalódás. — Pompás kis hely! — próbáltam őket fellelkesíteni, de amikor újra körüljártattam tekintetemet a helyiségen, a vízfoltos sötét, penészes falakon, a sarokban aléltan elnyúló sárga pálmán, és a piszkos ablakokon, rajtam is erőt vett a csüggedés.*

*S akkor rájöttem, hogy rossz helyre jöttem. Hiszen ez nem A Négy Bakter! Ez biztosan valami másik étterem.*

*— Pardon — mondtam a vendégeimnek. — Ez nem az az étterem, amit én keresek.*

*A barátaim arca felderült és pánikszerűen elindultak a kijárat felé.*

*— Ahová megyünk, az egy új étterem. Teljesen új — magyaráztam nekik. Az is itt van valahol a Ló utcában. A neve: A Négy Bakter.*

*— Ez A Négy Bakter, uram — mondta a ruhatáros midőn kiadta a kabátjainkat.*

*— Lehetetlen — feleltem megdöbbenve. — A Négy Bakter új étterem, alig három hónapja nyílt meg.*

*— Stimmel — bólintott a ruhatáros. — Még az újságok is írtak rólunk és a televízió is itt járt...*

*— Izé — motyogtam zavartan — a vendégeim ma este máshova akarnak menni... Ide majd holnap jövünk, vagy holnapután...*

*A ruhatáros felkacagott:*

*— Holnap már nem igen jöhetnek. Kezdődik a tatarozás!*

**Palásti László**

# RÉBUSZ

Meglehetősen nehéz képrejtvénnyel kezdtük ezt a rovatot, mert úgy véljük, könnyű rejtvényt megfejteni nem igazi mulatság. A rejtvény nehéz volta ellenére is 502 megfejtést küldtek be olvasóink. Nem kétséges, hogy sokszorosa ennek azok száma, akiket a rébusz foglalkoztatott, de nem boldogultak vele. Mindezek alapján úgy látjuk, hogy olvasóink érdeklődéssel fogadták a Ludas Matyi képrejtvényét. Az 502 megfejtés között 78 olyant találtunk, mely eltalálta, hogy első képrejtvényünk helyes megoldása:

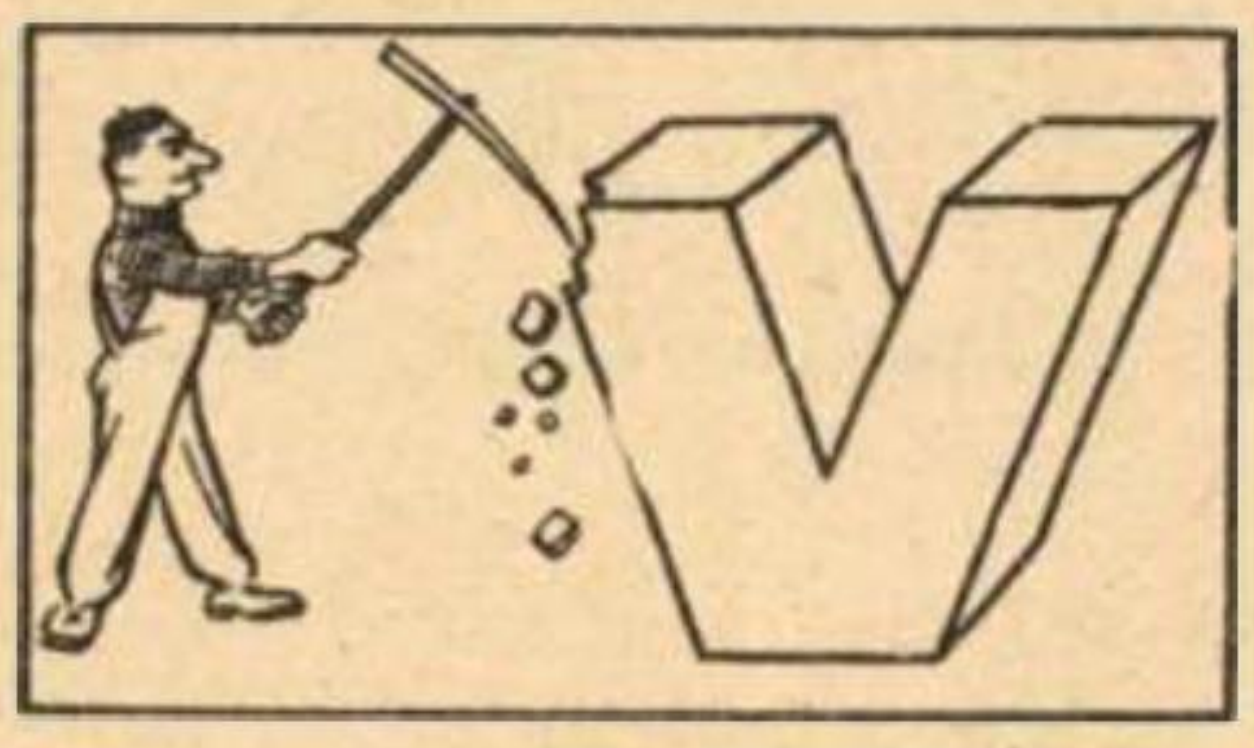

## VÉRONTÁS

Igen sokan küldték be a csaknem helyes „Vérontó" megfejtést, ez a szó azonban a magyar nyelvhasználatban igen ritka, s a helyes megfejtéssel ezért nem tekinthettük egyenrangúnak. A mulatság kedvéért felsorolunk még néhány téves megoldást: Formabontás, Török követ, Betűfejtő, Munkástörvény (?), Betörő, Szükség törvényt bont, Vájár(??), Vágd a csákányt, elvtárs (????), stb., Hadnagy János székesfehérvári (Széchenyi utca 28.) olvasónk elmés mellék-megfejtést gondolt ki: „Ezen agyvelejét töri." (Ez e nagy v elejét töri.) Külön-díjként őt is 100 forintos jutalomban részesítjük. A helyes megfejtők közül a szerencse az alábbi hármat juttatta 100 forintos díjhoz: 1. Vencel Mihályné, Bodajk, Fehérvári út 11. 2. Simándi Andrea, Bősárkány, Petőfi u. 34. 3. Bródy Ferenc, Bp. XIII. Katona József utca 21.

S most lássuk az újabb feladatot:

## 3. SZ. KÉPREJTVÉNY

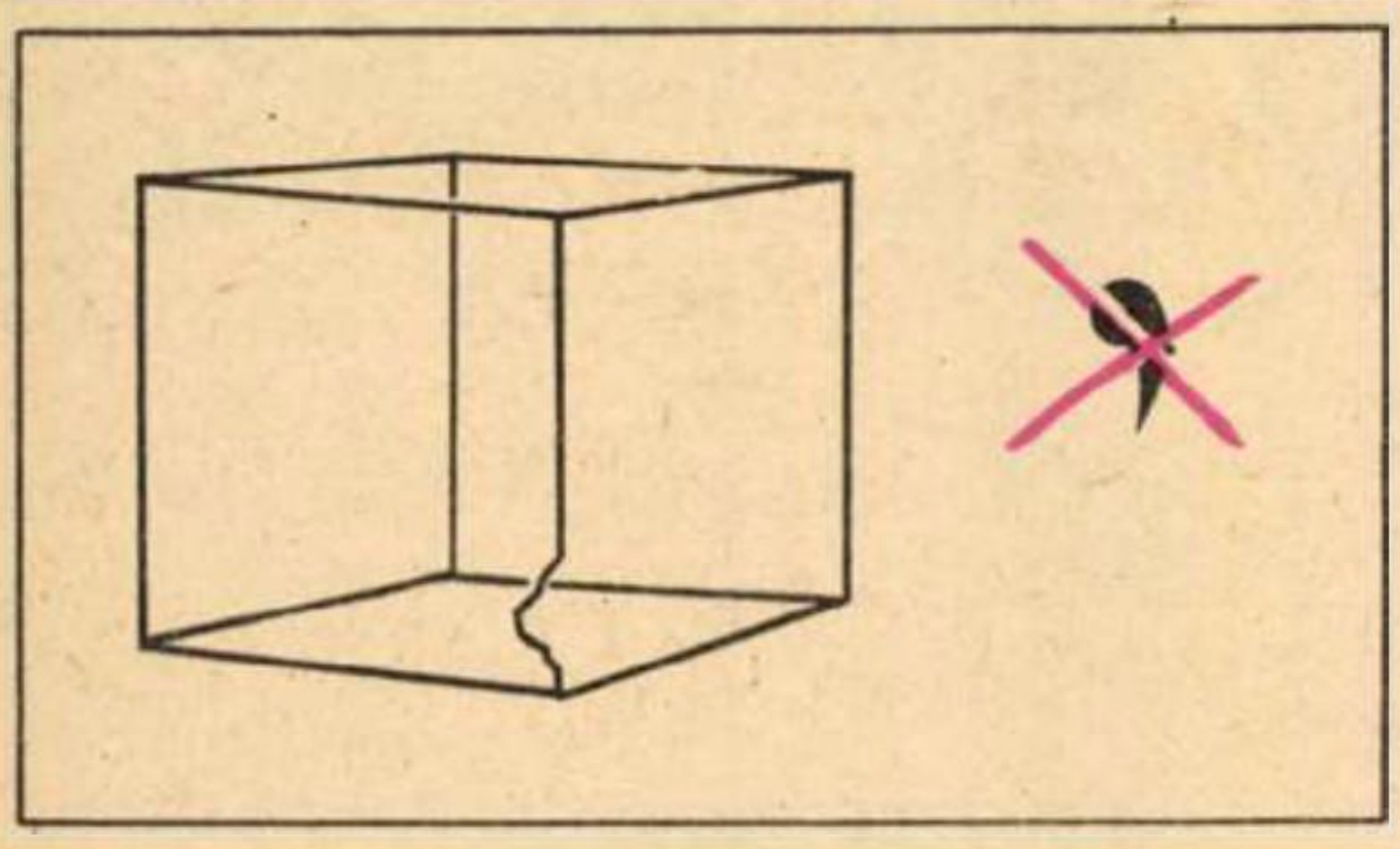

Azok között, akik a fenti képrejtvényt helyesen fejtik meg, három díjat sorsolunk ki: három darab százforintos bankjegyet. A megfejtést legkésőbb január 26-ig kell postára adni, csakis levelezőlapon erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII. Gyulai Pál utca 14.

GÉPESÍTETT HÁZTARTÁS

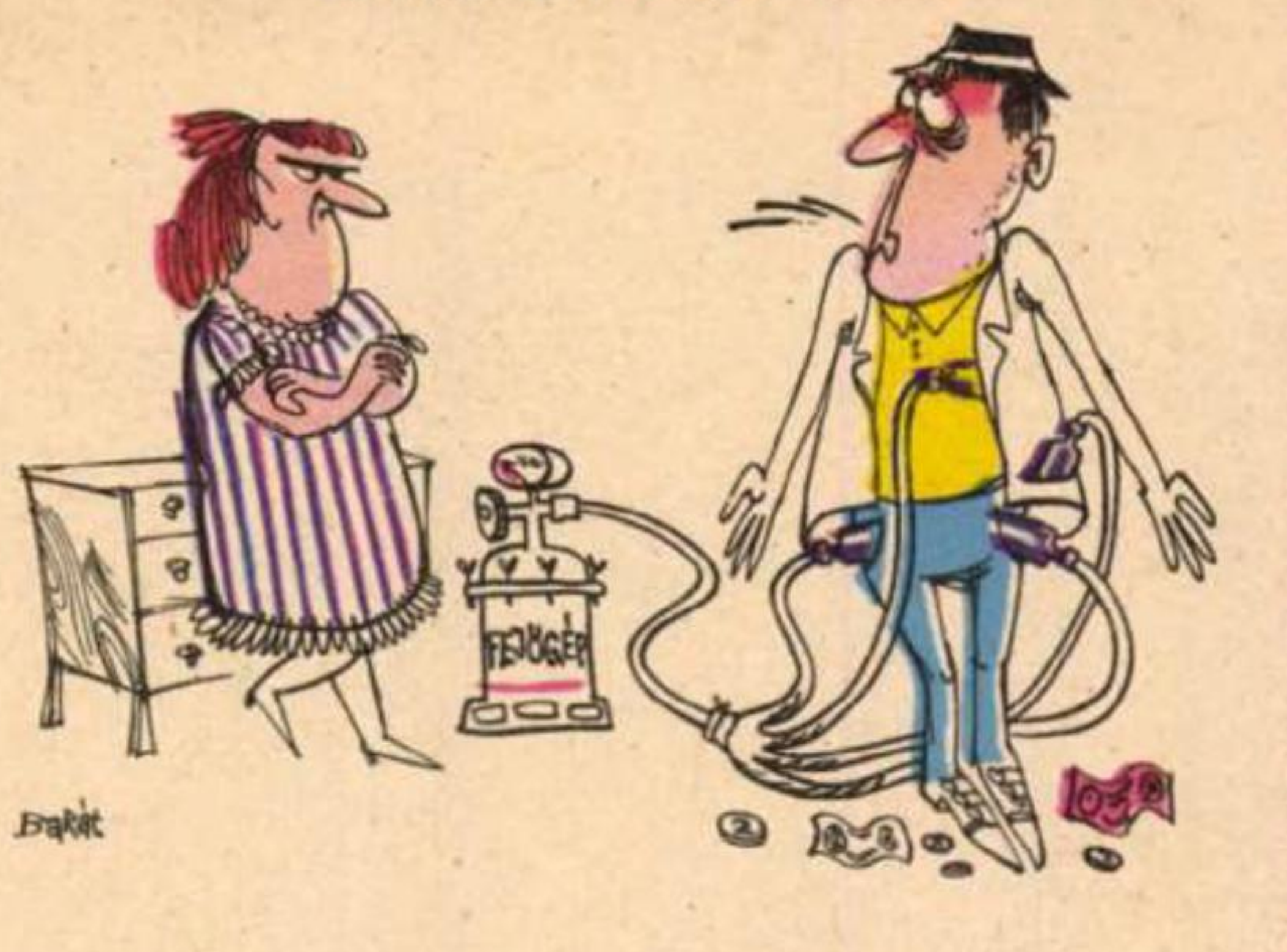

– Hogy neked milyen ötleteid vannak, szivi!...

FOGLALKOZÁSI ÁRTALOM

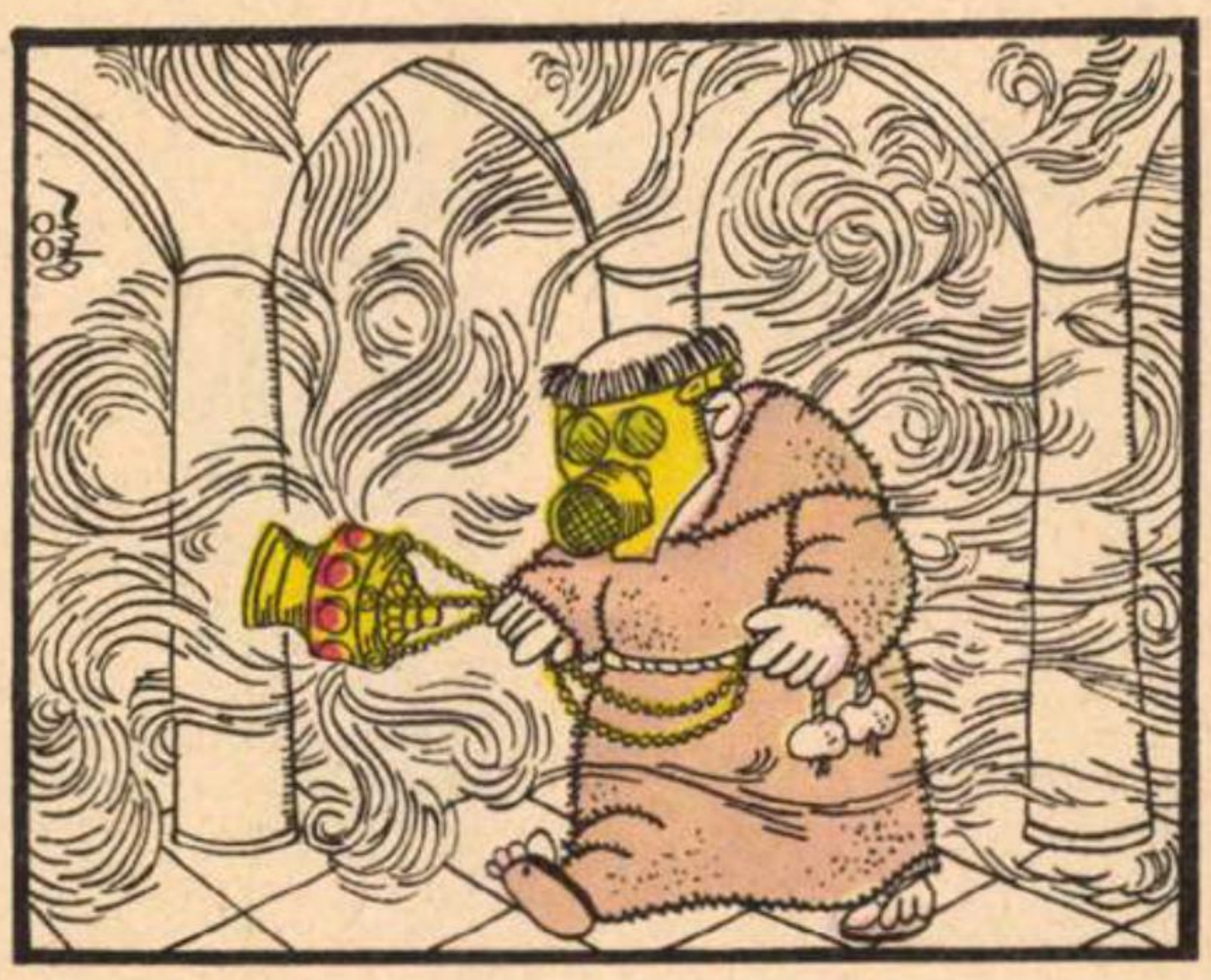

ÖNZETLEN BARÁT

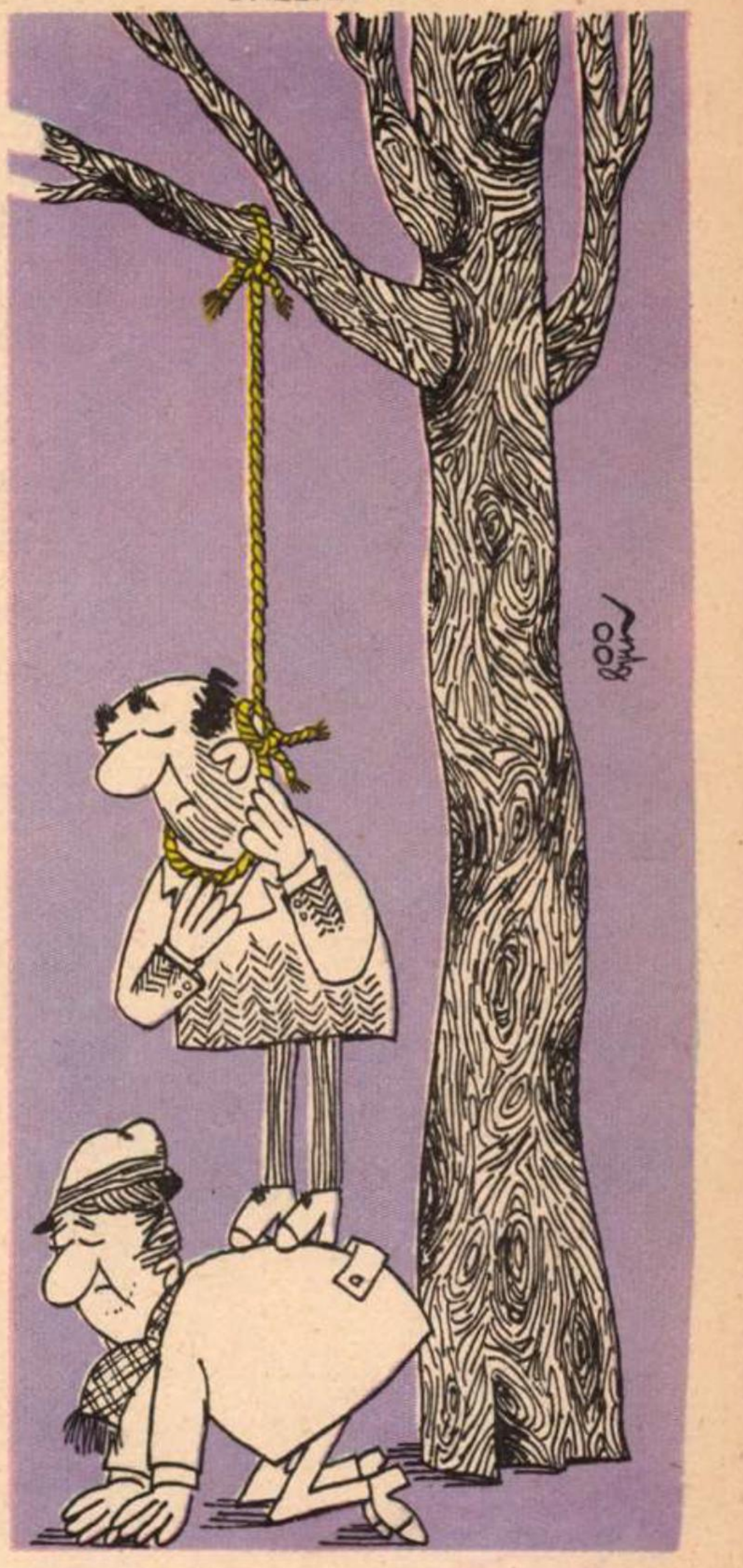

*Kovács bemegy egy divatos, osztályon felüli étterembe, nézegeti az étlapot és látja, hogy egy adag fácánsült 70 forint. Magához inti a pincért és a 70 forintra mutatva, felháborodva mondja:*

*— Meg vannak maguk őrülve?*

*— Miért kérem?*

*— Hallja, egy ilyen értékes állatot leölni?*

## LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

### AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Megbírált bennünket a Ludas, amiért egyes készítményeink címkéjén csak állami gazdaságunk nevét és címét tüntettük fel. Teljesen egyetértünk azzal, hogy lényegesebb a címkén a termék megjelölése és a „gusztuscsinálás", mint a gyártó cég neve, nagybetűkkel. Az elmúlt évben azonban kénytelenek voltunk nyomdai és termelési problémák miatt a kifogásolt címkét használni. Már jó előre gondoskodtunk viszont arról, hogy erre az évre megfelelő mennyiség álljon rendelkezésünkre a termék nevét is feltüntető címkékből.

**Fejes Miklós igazgató**
**Nagyhörcsögi Á. G.**

A lapban megjelent bírálatra válaszolva közöljük, hogy az Úttörő Áruházban a sztriptíz-tollak árusítását megszüntettük.

**Nagy János oszt. vez.**
**Országos Áruházi V.**

ARATÁS

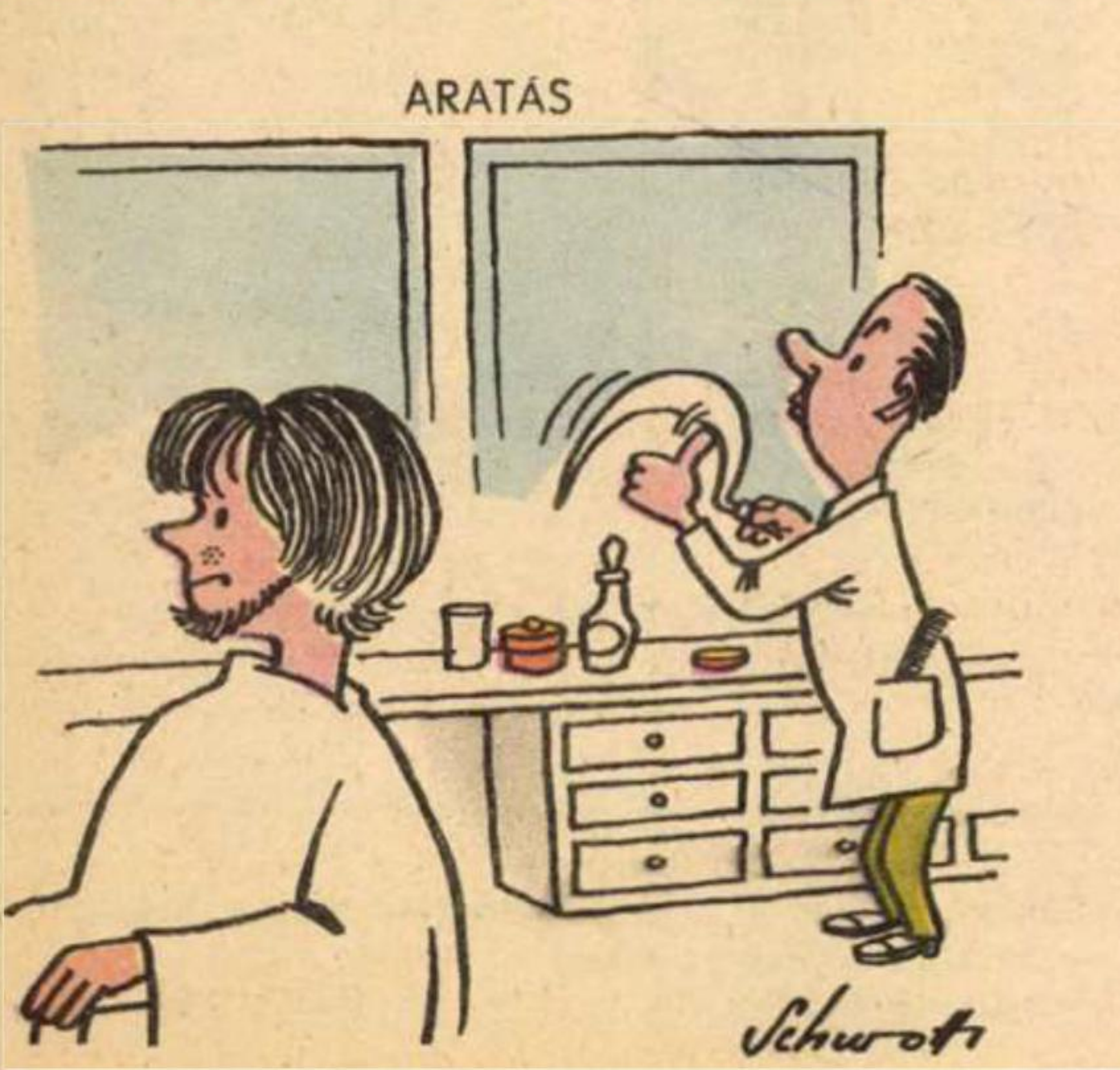

DOKUMENTUMFILM

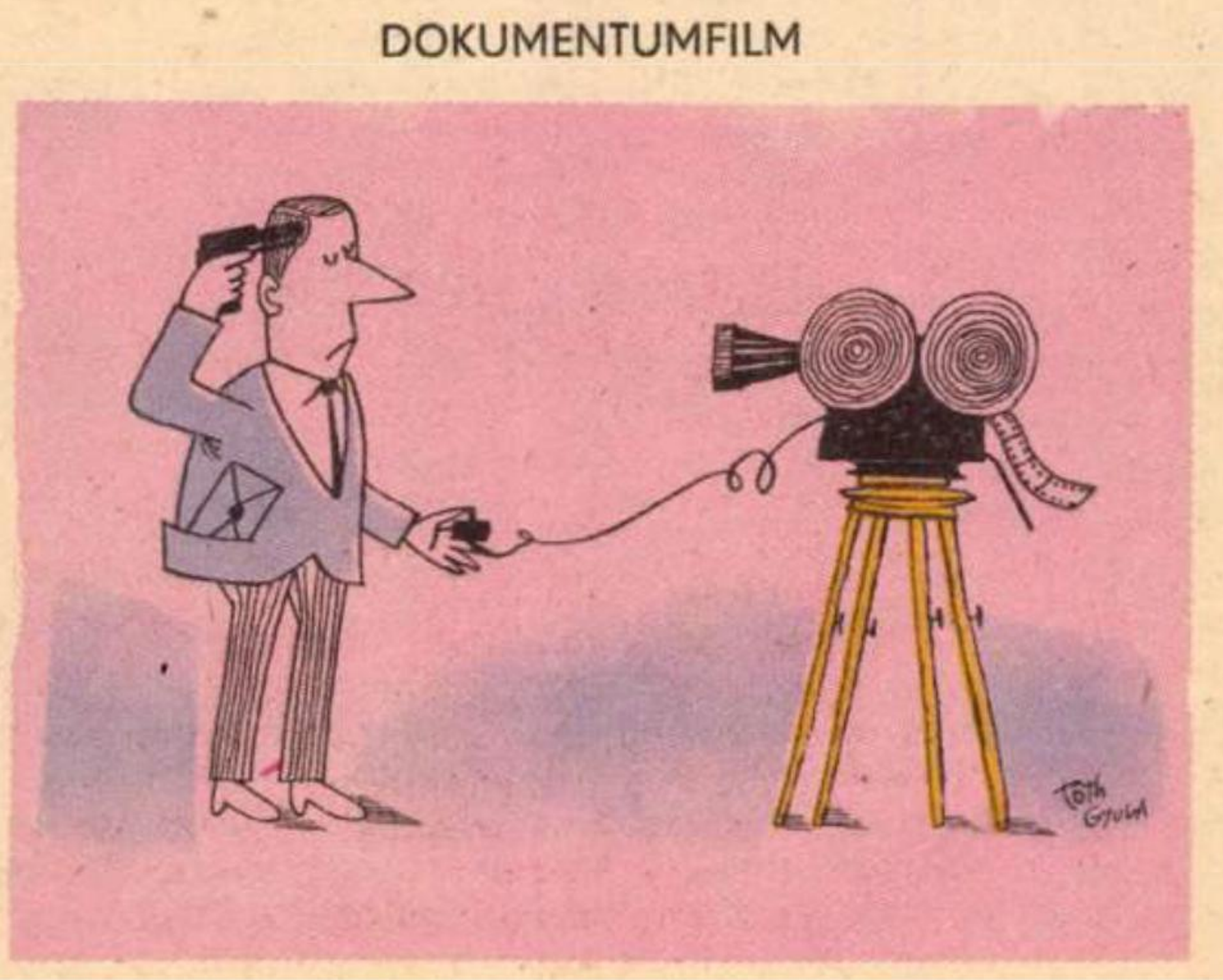

FELSÉGJEL

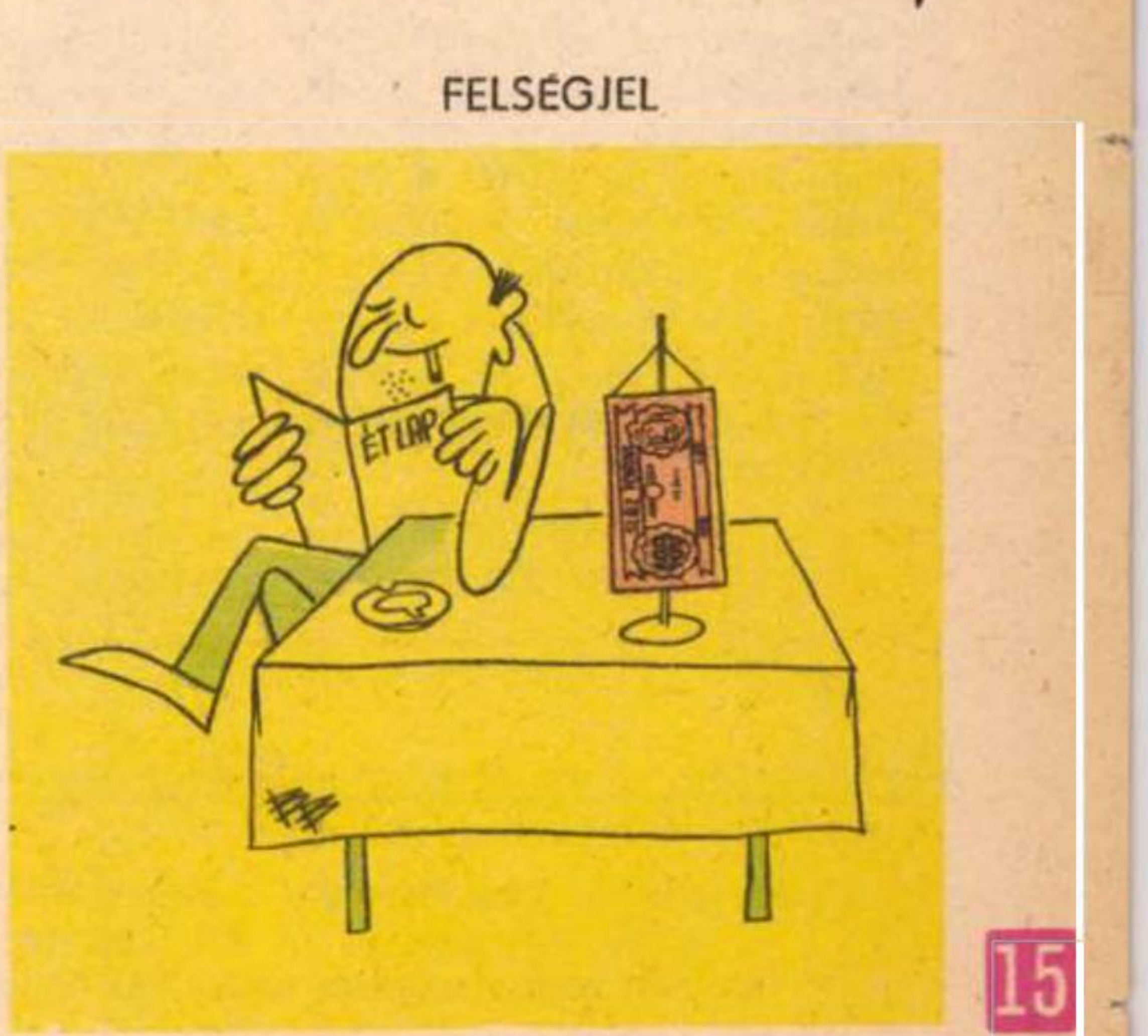

## BÚCSÚ

*Vasvári Anna rajza*

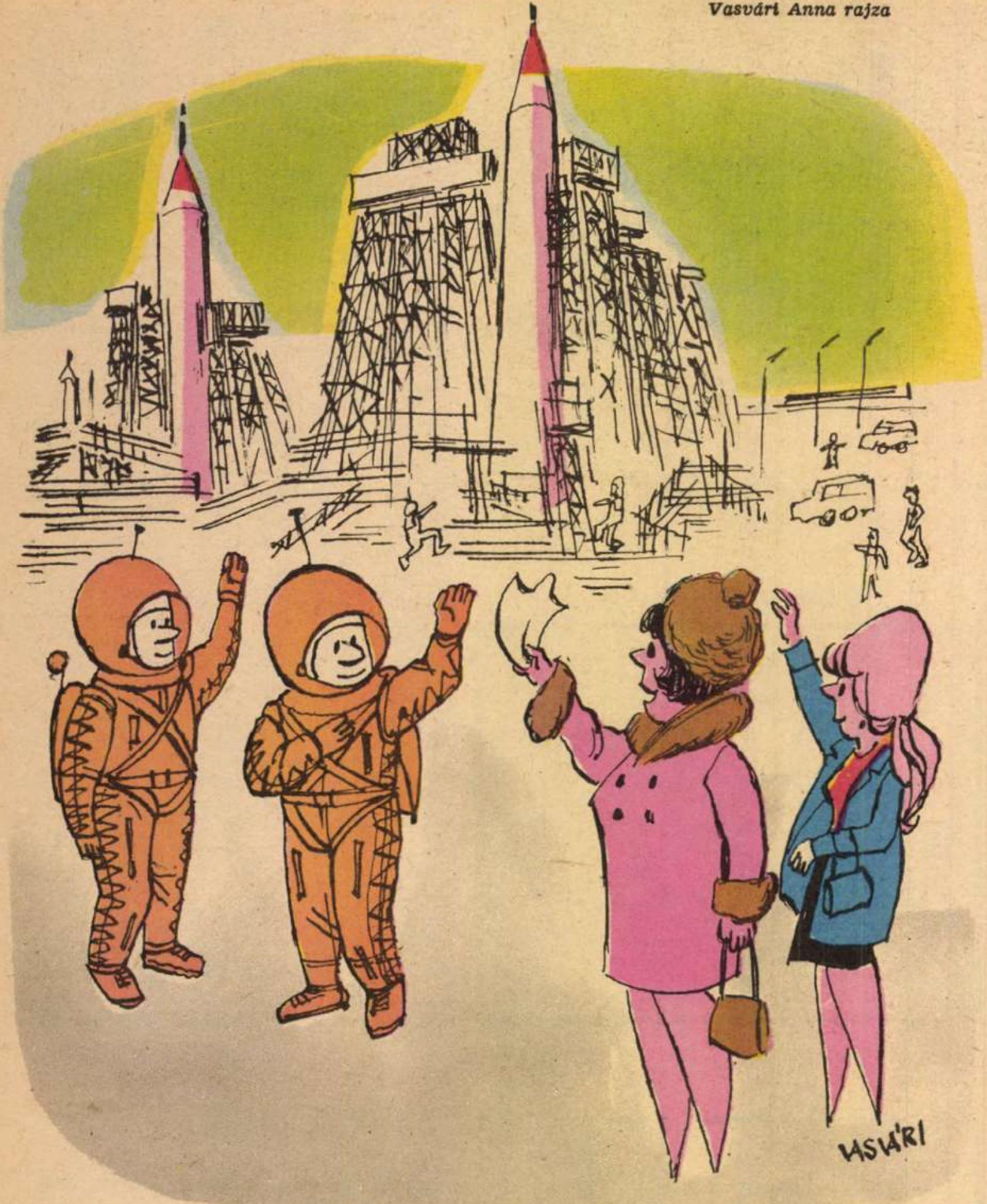

– Csak jó idötök legyen!...

---

## LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

### MEDDDIG VÁRJUNK MÉG?

Az Utasellátó Vállalatnál dolgoztam nyugdíjaztatásom előtt. 1965-ben leltárhiány címén levontak a fizetésemből 229 forintot. Panasszal fordultam emiatt a munkaügyi döntőbizottsághoz, amely 1966-ban kelt határozatával felmentett a fenti leltárhiány megtérítése alól. Azóta már számtalan esetben kértem vissza a 229 forintot, de eredménytelenül. Legutóbb, 1967. novemberében a vállalat felügyeleti hatóságához, a Közlekedési és Postaügyi Minisztériumhoz írtam már emiatt —, de még mindig nem kaptam vissza a pénzem!

**Özv. Deák Lászlóné**
Alsóbélatelep

*Tavalyelőtt, augusztusban, új csaptelepet szereltek fel a fürdőszobámban, amelyről azóta is hiányzik a zuhanyozókar. Türelmes ember lévén, csupán 2—3 hónaponként zavartam ez ügyben a Vegyesipari Javító Vállalatot. Minden alkalommal ígéretet is kaptam rá, hogy pótolják ezt az aprócska mulasztást. A beígért szerelő fogadására több ízben otthon is maradtam, de hiába, mert a szerelő sosem jött el. Azt hiszem, nem vádolhatnak türelmetlenséggel, ha most már a Ludason keresztül kérem meg a Vegyesipari Javítót: másfél év után teljesítsék végre az ígéretüket, szereljék fel azt a zuhanyozókart!*

**Koczka Dénesné**
Bp. V., Városház u. 10.

A pálmonostori Keleti Fény téesszel kapcsolatos földjáradék-panaszomat még a múlt év márciusában beadtam a Kiskunfélegyházi Járási Tanács mezőgazdasági osztályára. Azóta többször érdeklődtem, hogy mi van már az ügyemmel, de mindig csak azt a választ kaptam: „munka alatt van". Én is ismerem azt a divatos közmondást, hogy az alapos munkához idő kell... Na, de ennyi?!

**Laczkó István**
Pálmonostor

---

## KÉNYES GYEREK

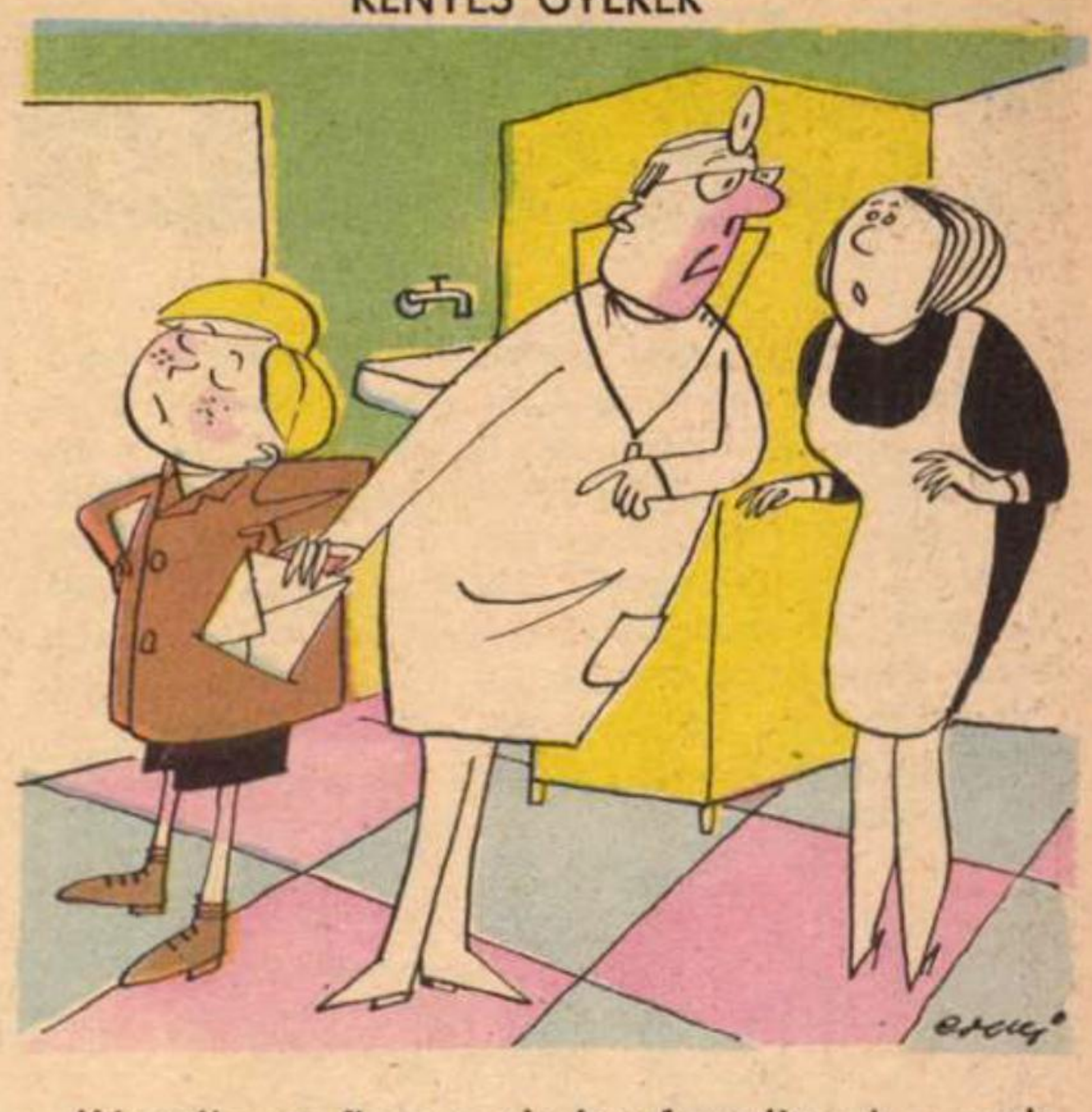

– Képzelje, a fiam csak így fogadja el a zsebpénzt!

* * * *

## TECHNIKAI ELŐKOR

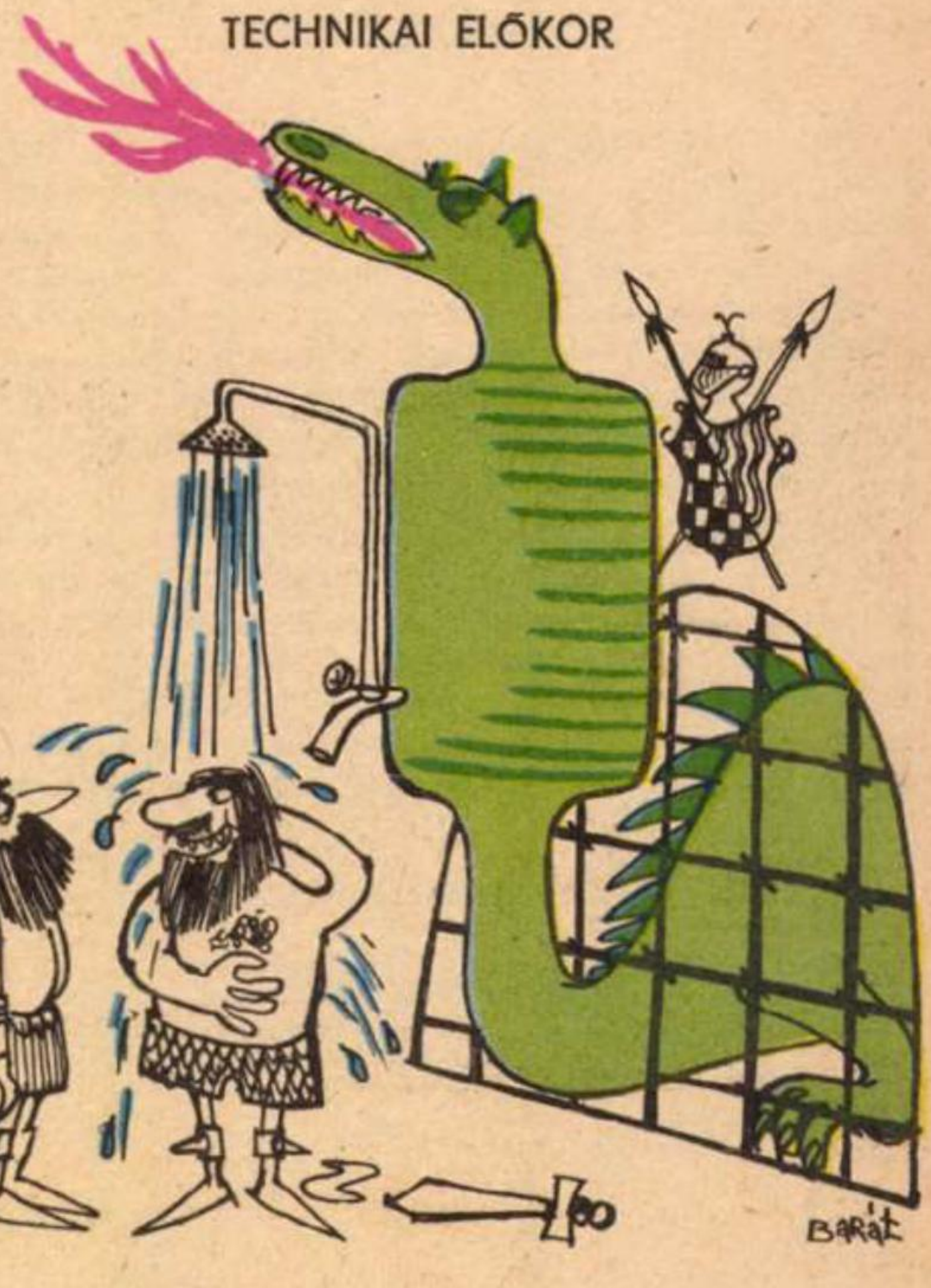

– Így legalább megspóroltam a villanyboyler szerelési költségét...

* * * *

## ÓKORI ÓRÁSBOLT

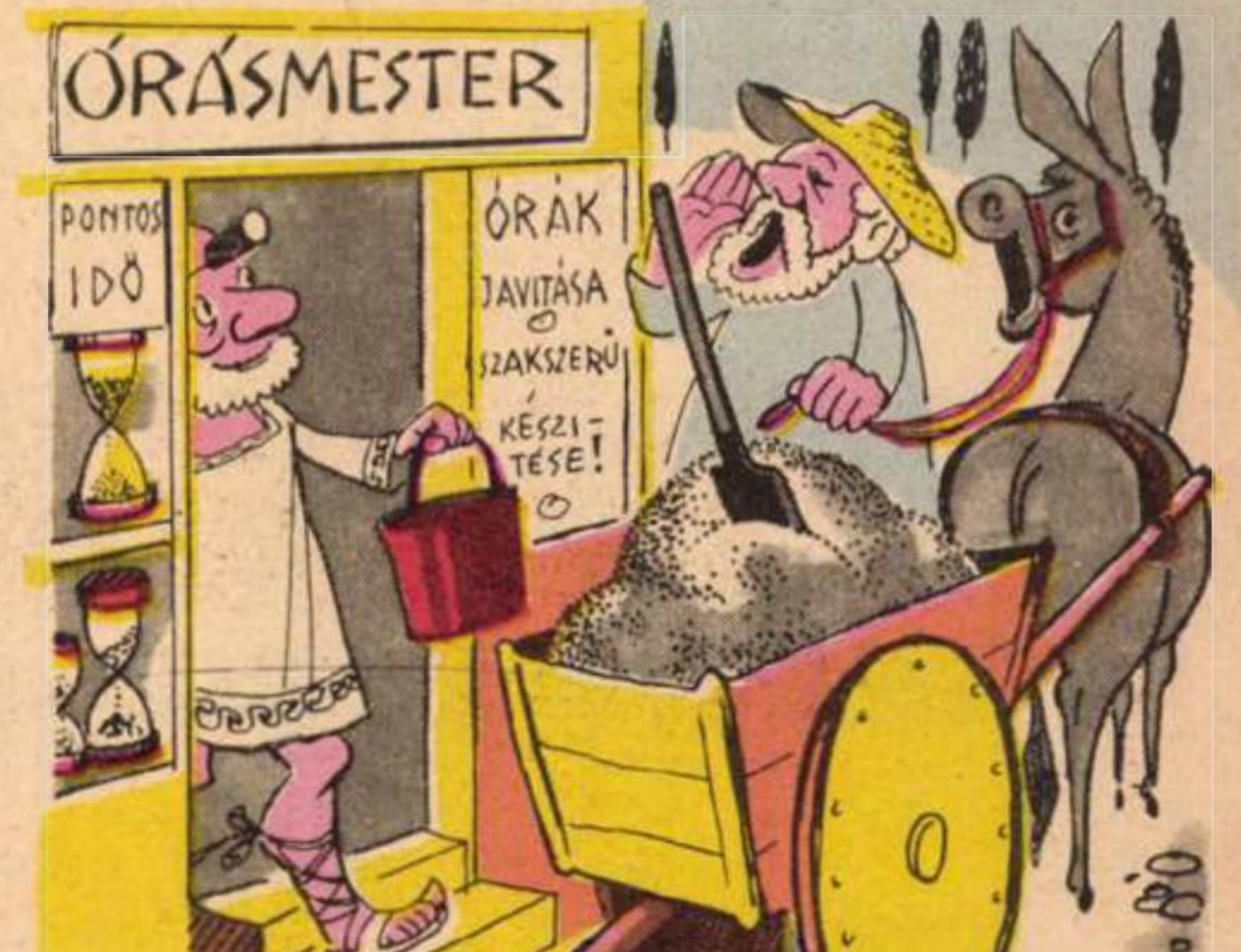

– Megjöttek az alkatrészek!...

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII.,Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen a Zrínyi Nyomdában — 68.00039/2 — Budapest, V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre